

Người Bên Ngoài Cửa Sổ

Contents

Người Bên Ngoài Cửa Sổ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	25
6. Chương 6	30
7. Chương 7	36
8. Chương 8	39
9. Chương 9	45
10. Chương 10	49
11. Chương 11	53
12. Chương 12	58
13. Chương 13	64
14. Chương 14	71
15. Chương 15	78
16. Chương 16	85
17. Chương 17	89
18. Chương 18	95
19. Chương 19	98
20. Chương 20	103
21. Chương 21	109
22. Chương 22	112
23. Chương 23	116
24. Chương 24	118
25. Chương 25: The End	121

Người Bên Ngoài Cửa Sổ

Giới thiệu

Rồi sẽ có một ngày bạn nhận ra rằng, những đứa bạn thân nhất chính là những kẻ sẽ làm phiền bạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-ben-ngoai-cua-so>

1. Chương 1

Rồi sẽ có một ngày bạn nhận ra rằng, những đứa bạn thân nhất chính là những kẻ sẽ làm phiền bạn nhiều nhất trong đời. Chúng có thể mời bạn vào một nhà hàng thật xịn, gọi những món thật ngon, và sau đó cười trừ: "cảm ơn cậu châu này nhé!". Nó có thể lôi bạn dậy giữa lúc đêm khuya chỉ để nghe nó lải nhải về việc bức thư tình gửi đi mà chưa thấy trả lời hay chiếc áo hôm qua mua quá mắc. Khi bạn tới lớp, bạn muốn đẹp hơn một tí khi xài trộm son môi của mẹ, nó sẽ phát hiện ra và ép bạn phải trả lời câu hỏi ngớ ngẩn nhất: "mày trang điểm phải không?". Bạn sẽ phải la ó lên khi phát hiện trong cặp mình chứa một đồng vỏ kẹo mà sáng nay bạn để dành cho nó. Có những khi bạn phải gục mặt vào sách đau đớn khi cuốn lưu bút bạn nâng niu bị nó phá tan tành bằng những hình thù dở hơi. Đó là lí do vì sao kẻ bên cạnh bạn buồn đơ trong giờ học nhưng bạn lại phải ngồi sổ đầu bài.

Bạn càng giận nó, nó sẽ càng đeo bám bạn, dúm cho bạn một cái kẹo dâu với nụ cười nham nhở như chưa có gì xảy ra: "bạn bè là phải giúp đỡ nhau". Bạn luôn chịu đựng mọi chiêu trò nó bày ra mà không thể làm gì.

Nhưng thật nực cười, có lẽ tôi khác bạn. Nếu bạn là bạn của tôi, sẽ không ai có thể làm phiền bạn bằng tôi được. Đó là lí do vì sao tôi rất yêu quý những đứa bạn của mình.

Những đứa bạn tôi yêu quý nhất chính là mấy đứa ngày còn học phổ thông, chúng quái đản và lập dị chẳng thua gì tôi, nhưng chỉ có chúng mới chịu để tôi hành hạ từ tinh thần tới thể xác. Có những đứa đã bị tôi đeo bám suốt thời gian dài chỉ để nghe tôi kể về cái chuyện tình cảm dở khóc dở cười ấy, về cái anh mấy lần bị tôi treo ảnh vào tường ném đá hã hê nhưng cuối cùng tôi cũng đôi lần xiêu vẹo. Và lí do đó quá hợp lí cho việc mấy ngày nay chúng cố gắng trả thù tôi, kéo tôi đi chơi với chúng ở mọi nơi khi biết tôi vừa du học trở về.

Thành phố vẫn nhộn nhịp và không mấy thay đổi sau bốn năm trời tôi không ở đây. Cái tôi nhỏ bé này có lẽ sớm đã bị lãng quên giữa dòng người hối hả, và cho đến lúc tôi trở về tất cả vẫn không hay biết gì.

Trà đá và karaoke là nơi tôi và lũ bạn tụ họp nhiều nhất, kể cả lúc còn học phổ thông hay là khi đã tốt nghiệp đại học ra đi làm. Có hai lí do để chúng tôi không bao giờ thay đổi địa điểm, thứ nhất là trà đá quá chi hợp với túi tiền, còn thứ hai là mấy phòng karaoke là nơi duy nhất cho phép chúng tôi nổi điên la hét đến tận đêm khuya mà không ai nói gì.

Trở về nước đã một tuần nay, cơ thể tôi có đỡ hơn vài phần mệt mỏi. Hàn Quốc và Việt Nam cũng không chênh lệch giờ giấc là bao, duy có điều đứa con xa nhà trở về như tôi còn có đâu cơ hội làm nũng gia đình như thế này nữa, cả một tuần chỉ ăn với nằm dài ra đó xem phim. Không phải là chưa kịp thích nghi lại với bao nhiêu cái thay đổi sau bốn năm xa quê, nhưng thực sự tôi cần chút thời gian nghỉ bù ột tuần trước khi trở về, lúc còn phải qua lại đủ nơi để mua sắm quà cáp ọi người.

Chiều nay đang ngồi nhà xem lại mấy cuốn truyện ngày xưa tôi hay đọc giờ đã bám bụi trong góc tủ, bỗng điện thoại reo lên mà đầu kia không ai khác chính là đứa bạn tôi thân nhất. Vừa bốc máy giọng nó đã chỉ chớc nghe ừ cả tai.

” A lô! Tao nghe.”

” Về nước lâu chưa mày? Sao không báo trước tụi này còn sắp xếp lịch?”

” Tao về từ tuần trước. Cũng đang định kéo tụi mày đi chơi đây”.

” Ừi dào, tưởng gì? Chiều mai mày rảnh không? Tao hẹn mấy đứa rồi, vẫn tụ tập ở chỗ cũ.”

” Ok. Ngày mai tao có mặt.”

” Vậy cứ thế. Xếp gọi rồi tao cúp máy đây.”

Chúng tôi có một hội quái dị toàn là những đứa ngày xưa đi học quậy phá nhất lớp tụ họp lại với nhau. Suốt bốn năm nay chúng tôi vẫn thường xuyên gửi email cho nhau hỏi thăm sức khỏe và học tập. Không kể tôi thì cả nhóm có hai đứa con gái và ba đứa con trai, vậy là tỉ lệ bằng nhau, mặc dù chuyên gây lộn không thôi nhưng cũng không ít khi bị hiểu nhầm có vấn đề về tình cảm. Chúng chính là những đứa chứng kiến mối tình đầu của tôi, mà thực ra cũng không hẳn thế, chỉ là có mền mộ một người khác giới thôi. Mấy cái tình cảm ngốc nghếch ngày xưa giờ nghĩ lại thật là buồn cười quá mức, chỉ là có một chút nào đó hơi hối tiếc thoáng qua, dù chỉ thoáng qua thôi nhưng chu kì lặp lại khá đều.

Lâu rồi tôi không còn nhớ cách điều khiển xe gắn máy thế nào, suốt bốn năm ở nước ngoài chỉ ngồi xe buýt và tàu điện ngầm đến phát chán, hôm nay bèn gọi vội chiếc taxi đến chỗ cũ gặp lũ bạn. Thành phố này là nơi chúng tôi đã lớn lên và quen nhau, giờ gặp lại sau bốn năm xa cách, quả thật trong lòng tôi không dấu nổi niềm vui sướng. Đây là quán nhỏ chuyên bán nước giải khát, cafe và một số loại đồ uống phục vụ học sinh và sinh viên, nằm trên con đường chính chạy dọc theo bờ sông.

” Ê. Mày! Cởi cái kính đen ra xem mặt phát coi.”

Tôi đang đảo mắt xung quanh tìm kiếm vị trí mấy đứa bạn đang chiếm ngự thì bị giật mình bởi tiếng gọi phát ra sau lưng, cách đó không xa ở gần phía cửa sổ nhìn ra vườn. Tháo chiếc kính đen bản rộng xuống, tôi vui vẻ tiến lại gần mấy đứa bạn đang râm ran tán chuyện kia, một tay ra hiệu thay lời chào.

” Lâu quá mới gặp tụi mày.”

Cái trò vờn gái của Sói Trắng vẫn không thay đổi chút nào, vừa thấy tôi nó đã nhảy bật dậy kéo chiếc ghế gần bên vô cùng lịch sử, miệng lưỡi vẫn đảo hoạt như ngày nào:

” Nào người đẹp. Xin mời.!”

” Thiếp xin theo lời chàng.”Tôi khua tay về phía trước, đầu hơi cúi xuống cùng phụ họa với đứa bạn láu cá kia. Sói Trắng là tên chat facebook của nó ngày còn đi học, lâu dần quen miệng chúng tôi gọi theo, cho đến giờ vẫn không thay đổi. Ông bạn này tên thật là Cường, phải nói là một người rất được lòng phái đẹp vì vẻ ngoài điển trai cùng cách của gái rất điêu nghệ, ga lăng , một lượng lớn các em khóa dưới không ít lần sụt sùi vì có tình cảm với nó (tất nhiên là trừ tôi và hai đứa con gái nữa trong nhóm ra).

Mấy đứa còn lại lắc đầu trước hành động chào hỏi của chúng tôi, mấy cái môi còn bĩu lên đầy khiêu khích.

” Ừi dào. Gái xấu gặp trai hư, quả này đánh nhanh thắng nhanh rồi mày.”

” Ê, mày nhìn ra làm sao mà bảo nó là người đẹp nhỉ.”

Cả bọn đua nhau cười vui vẻ trước những câu châm chọc đó, mặc dù không còn múa lộn tay chân nhưng lời lẽ ngày xưa hình như vẫn chưa phai mờ. Nhóm chúng tôi có sáu người : tôi, Sói Trắng, Hạ-cô bạn hôm qua gọi điện cho tôi, Ân- cô bạn có gương mặt khả ái và hai chàng trai nữa là Nam và Đạt, một người vô cùng hài hước còn người kia lại có vẻ rụt rè.

Tôi còn nhớ, thực ra thì cũng nhớ không rõ lắm, hồi còn học năm hai phổ thông ,Đạt từng bày tỏ tình cảm với tôi, tất nhiên là tôi từ chối đấy nhé, cũng vì lí do đó mà cậu ta nhập hội và chúng tôi từ năm đã thành

sáu thành viên. Chuyện cậu ta thích tôi cũng chỉ kéo dài trong một học kì thôi, tuy nhiên cả hai có lẽ còn vẫn nhớ. Hôm nay gặp nhau cùng kể lại chuyện ngày xưa, ai nấy đều cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Mấy đứa này vẫn quen thói cũ, tìm lấy cái bí mật sâu kín nhất lòng nhau ra làm đề tài chát chém, cho tới khi nào đối phương chịu khuất phục và thừa nhận mới thôi. Bốn năm rồi gặp lại nhau, vẫn còn câu hỏi cũ, dù ngày xưa và hôm nay tôi đều chưa một lần thừa nhận nhưng chúng vẫn không để tôi yên.

”Mày khai thật đi. Bốn năm nay mày lặn lội sang Hàn Quốc ăn kim chi là để trốn tránh thứ tình cảm nhỏ nhỏ hồi xưa phải không?”

Tôi vẫn vội vàng phản bác, không bao giờ chịu thừa nhận:

”Ôi, tao xin bọn mày, nói chuyện hợp lí tí được không? Tao đời nào có cái tình cảm nhỏ nhỏ với anh ta chứ?”

”Thôi ày chối, dù sao thì cũng chuyện lâu rồi. À nhưng mà tụi tao đều không tin mày đâu.”

”Tin hay không tùy tụi mày nha.”

Đó là những câu hỏi oái ăm nhất chúng đặt ra cho tôi trong một chuỗi câu hỏi thẩm tra một người từ nước ngoài mới trở về từ tuần trước. Ước gì chúng chỉ dừng lại ở mấy nhãn hiệu mỹ phẩm, giày dép hay mấy món ăn đặc sắc ở Đại Hàn Dân Quốc thôi thì đẹp biết bao, đằng này lại nhắc đến cái tình cảm nhỏ nhỏ của tôi làm gì chứ? Ừ! Là tôi nói dối đấy. Vậy thì đã sao? Có đôi lúc tôi cũng tiếc lắm chứ? Nhưng mà chuyện đã bốn năm rồi, hoa chưa có chậu nhưng chậu đã trồng hoa mới, có chăng cũng là kỉ niệm mà thôi.

Hồi đó, khi đang học năm ba phổ thông, tôi đã từng thích một người.

Những năm còn học phổ thông tôi đích thị là một đứa học trò cá biệt, từ thành tích học tập không mấy vẻ vang cộng thêm bản năng chuyên buồn dưa trong lớp, hình như chưa sót học kì nào không được giáo viên thăm hỏi gia đình. Tôi thì thấy không sao, nhưng buồn thay với bố mẹ tôi thì hoàn toàn có sao thật sự, không bất kể là ban ngày hay ban đêm. Nói có thể khó tin nhưng đến năm cuối của phổ thông tôi còn bị một trận đánh của mẹ mà đến nay nhắc lại còn bị mẹ mắng. Chuyện chẳng qua là cái hành kiểm học kì một của tôi bị xếp hạng không mấy dễ coi cho lắm, mà theo như lời cô giáo nói giảm nói tránh trong sổ liên lạc là ”em chưa có ý thức học tập cao, thường xuyên vui vẻ quá mức trong giờ học và còn rất nghịch ngợm, bướng bỉnh.”

Ái chà! Nếu như chỉ dừng lại ở đó thôi thì tốt biết bao, đằng này cô lại gọi điện về nhà báo cáo thêm việc tuần qua tôi vừa ngồi sổ đầu bài vì ăn quà vặt trong giờ Lịch sử. Mà nói thật tôi cũng không hiểu nổi người ta đưa cái môn này vào chương trình giáo dục phổ thông làm gì, toàn tra hỏi và bắt học thuộc những chuyện xa xưa xa xưa cái thời ngay cả bố mẹ tôi đều chưa sinh ra, vậy thử hỏi làm sao tôi có tâm trạng và đam mê học nó được. Mặc dù có đôi chút biện minh cho hành động ngu xuẩn của mình, nhưng cả nhóm bạn thân đều nhất trí với tôi, Lịch sử là cái môn khó nuốt nhất, vậy nên lí do đơn giản để không phải mắc ghen trong giờ Lịch sử là nuốt bù một thứ khác, chẳng hạn như hôm đó tôi nuốt phải hạt dưa nên được ưu tiên ngồi sổ đầu bài. Chuyện cũng lâu lắm rồi, nhưng mà cái trận đánh của mẹ vẫn được tôi khắc lòng tạc dạ, chỉ là lâu lâu đem ra trách mẹ ra tay tàn nhẫn một xíu thôi, nhưng hầu như toàn bị mẹ phản kích bằng lí lẽ vô cùng hợp lí: ”Có đánh có khôn. Không đánh mà được như giờ à?”

Được như giờ thì tôi không giám nhận đâu, chẳng qua là thi đại học không đậu đành khăn gói rời quê sang nước ngoài du học, theo đuổi ước mơ của mình, mà cái quan trọng hơn hết là từ bỏ một cái ước mơ nhỏ nhỏ khác. Đó là lí do chính cho việc tôi nhất quyết không chịu ở nhà ôn thi lại vào cái trường đại học bố mẹ đã vạch sẵn từ đầu.

Năm học đầu tiên của phổ thông, lúc tôi vừa 16 tuổi, bố mẹ tôi từng dẫn tôi qua nhà bạn chơi mấy ngày trước khi vào năm học. Ban đầu bố mẹ nhất định muốn gửi tôi về nhà ông bà vì lí do đường xa sợ tôi vất vả, tuy nhiên tôi lại phản đối mạnh mẽ bằng việc nhịn ăn để được đi theo, vậy là bố mẹ đều đưa tay đầu hàng tôi, có lẽ thêm phần tôi là con một nên dễ được chiều chuộng. Nói là chiều vậy thôi nhưng tôi sai vẫn luôn bị đánh. Nếu như nhà người ta mẹ thường ôm con trước cánh roi hung hăng của bố thì nhà tôi lại khác, người đánh tôi là mẹ còn bố lại tỏ vẻ đồng tình.

Thực ra hồi đó cũng không thể gọi là đi chơi được, căn bản là bố mẹ tôi có công việc làm ăn ở trong thành

phố đó nên ghé qua thăm người bạn thân hữu của bố luôn, nhưng dù sao ở đó tôi cũng đã không mấy vui vẻ gì. Tất cả là do đứa con trai đầu của ông bạn bố quá chỉ là đáng ghét, giá mà anh ta có một phần nhỏ chút đáng yêu của cậu em trai thì tốt biết bao. Gia đình tôi ở lại nhà bạn bố chơi hai hôm, cả hai bác đều là người hết sức vui vẻ và dễ gần. Bác trai cũng là người làm ăn như bố mẹ tôi, mặc dù gia đình tôi chỉ buôn bán nhỏ vật liệu xây dựng trong khi bác ấy là giám đốc một công ti thương mại lớn nằm ngay giữa trung tâm thành phố. Bác gái chỉ ở nhà nội trợ và chăm nom hai cậu quý tử- người đáng yêu, kẻ đáng ghét kia. Gia đình họ quả nhiên là thuộc hạng khá giả, phải nói hai ngày ở đó ngoài việc lỡ gây chuyện với anh con đầu của họ ra thì tôi hầu như rất vui, tất nhiên là làm sao có thể buồn khi ở trong một căn nhà đẹp để lại được ăn bao nhiêu món lạ thơm ngon.

Trong bữa cơm đầu tiên ở gia đình hai bác, tôi vẫn nhớ đôi lời bố mẹ tôi và họ nói với nhau, cụ thể là thế này.

” Thằng cả nhà tôi năm nay vừa đậu vào trường Luật ở chỗ chú sống, từ nay phải nhờ vả cô chú chăm nom nó hộ tôi rồi”. Lời bác trai làm cả gia đình tôi không khỏi bất ngờ, mà có lẽ người ngạc nhiên nhiều nhất là tôi.

Anh ta vừa nhìn đã rất bắt mắt, ngoại hình vô cùng điển trai lại có vẻ học thức cao, cách nói chuyện cũng lịch sự và lễ phép, tuy nhiên tôi cứ thấy anh ta có chút gì đó tính chất ta đây công tử, thật không ngờ lại có thành tích học tập khủng như thế. Mặc dù cái định kiến “con nhà giàu toàn là công tử bột ” của tôi từ trước tới nay đã bị sụp đổ, nhưng sao lại sụp đổ vì anh ta, quả thật đến ngày hôm sau tôi mới thực sự hiểu hết.

Bố mẹ tôi hình như tỏ vẻ phần khích quá mức, sau khi nghe bác trai nói vậy càng không ngừng phụ họa theo.

” Cháu nhà mình vào được trường đó quá là xuất sắc, đáng là tấm gương sáng của con gái tôi. Anh chị cứ yên tâm, cháu đến học nhớ thường xuyên ghé qua nhà chơi , cả gia đình chúng tôi sẽ rất vui.”

Bố tôi chưa nói hết câu thì mẹ tôi đã quay sang nhìn tôi mà đưa ra một tràng giáo huấn.

” Con nhìn anh đó, vừa học giỏi vừa ngoan ngoãn, không phải như con đâu.”

Gì chứ? Anh ta ngoan ngoãn thì mắc gì đến tôi? Còn nữa ,bố mẹ thật quá bất công, ai bảo tôi sẽ vui khi anh ta đến nhà tôi chơi nhỉ? Mẹ cứ lườm lườm trước vẻ mặt khó chịu của tôi lại càng khiến tôi ghét cái người ” con nhà người ta” đó biết bao. Bảo tôi nhìn thì tôi ngược mắt lên nhìn, nhưng đáng ghét chưa, anh ta lại cười với tôi bằng cái môi cong cong đầy đắc ý. Tôi không thích anh ta từ hôm đó, nhưng mọi việc sẽ không trở nên phức tạp hơn nếu cái chuyện đáng ghét kia không xảy ra vào buổi sáng hôm sau.

Tôi mắc bệnh ngủ nướng thế nhưng đang ở nhà người khác, kết quả hiển nhiên là năm giờ sáng đã bị mẹ kéo dậy khỏi giường. Tôi mắt nhắm mắt mở thay quần áo và vệ sinh cá nhân xong, không hiểu làm sao trước lúc xuống nhà ăn sáng lại vô tình đi ngang qua một căn phòng lớn, cái cánh cửa bị khép nửa khiến tôi vô tình nhìn thấy cái tủ sách lộng lẫy nằm bên trong. Ván này chắc chắn cá đã về với nước, mặc dù tôi học không tốt thật nhưng lại vô cùng mê sách, nhất là tiểu thuyết ngôn tình. Còn nhớ không biết mấy lần tôi nhịn ăn sáng để dành tiền mua lại mấy quyển Thất tịch không mưa, Không kịp nói yêu em, Công tắc tình yêu,...ở hiệu sách báo cũ , mấy đêm trốn mẹ trùm kín chăn lại sụt sùi khóc như mưa. Tôi là đứa nghịch ngợm và quái dị nhưng không hiểu sao lại bị mê mấy quyển truyện ướt át, sến sẩm ấy. Mà nếu cái kết cục tình yêu càng bi thảm, chết chóc thì tôi càng nghiện nặng hơn. Đôi khi chính tôi cũng không hiểu bản thân mình quá độc ác hay quá nhạy cảm với tình yêu không nữa.

Quay lại vấn đề cũ với cái phòng ngủ rộng lớn chứa đầy sách báo kia, hình như phát hiện chủ nhân của nó không ở bên trong, tôi liền không cần được bao nhiêu ham muốn của mình mà bước vào. Bao nhiêu thứ đẹp mắt lộng lẫy đều không lọt vào mắt tôi, tuy nhiên tôi phải thừa nhận mình sắp ngã ngửa với cái kho tàng sách báo trước mặt. Một lượng lớn sách tham khảo cho tuyển sinh đại học, mặc dù tôi học khối A kém thật nhưng cũng không tới nổi mấy dòng chữ in đậm trên bìa sách cũng không biết gì. Không phải là Các phương pháp giải toán tích phân, Giải nhanh lượng giác,...thì cũng là Phương pháp cân bằng hóa học, Dung dịch và sự điện li,... Cái đó tôi không quan tâm, mà có quan tâm cũng chỉ thêm hại não, cái đáng nói là kẻ bên mấy quyển sách kia là rất nhiều tác phẩm văn học nổi tiếng. Tôi mần mê trên gác sách, mắt mở tròn ra còn miệng không thôi đọc theo tên của chúng, nào là Cuốn theo chiều gió, Những chàng lính ngự lâm,...cho

đến khi bàn tay bất ngờ dừng lại trước một quyển sách nhỏ, gáy sách bằng bìa cứng màu hồng có hàng chữ: " Cung hoàng đạo và tình yêu của mỗi người". Rõ là tôi chưa yêu ai, nhưng đề tài tình yêu với đứa con gái mười sáu tuổi quả thật vô cùng hấp dẫn, vì vậy tôi lôi nhẹ nó ra khỏi tủ. Quyển sách không còn mới, có lẽ chủ nhân của nó đã xem qua rất nhiều lần, tôi phát hiện ra ngay phía gần cuối còn để nguyên một sợi chỉ đỏ đánh dấu, liền tò mò mở ra xem. Đó là một dòng chữ đã được tô đậm bởi màu vàng của bút dạ: " Xử Nữ và Song Ngư là hai cung hoàng đạo đối đỉnh nhau nhất. Tuy nhiên chính sự khác biệt đó đã khiến họ dễ phát sinh tình cảm với nhau. Về phương diện tình yêu, họ là cặp đôi đẹp nhất."

Cái này tôi thấy quen quen, hình như từng nghe qua mà không nhớ. Chỉ biết là có lần trong giờ học thêm, con nhỏ ngồi cùng bàn đã hỏi tôi sinh nhật vào ngày nào, bị mừng hụt vì cứ tưởng nó muốn tặng quà mình khiến tôi đã rất vui, không ngờ nó chính là một tin đồ của việc xem bói qua cung hoàng đạo gì đó. Sau khi tôi vui vẻ cho nó biết ngày sinh của mình đã vội bị câu nói của nó làm cho tụt hứng.

" Ok. Vậy là cậu thuộc cung Song Ngư. Ồ mà lạ chưa, theo tôi biết nữ Song Ngư thuộc tuýp người nữ tính, lãng mạn và mơ mộng. Còn cậu thì.....?"

Nói thôi còn lắc đầu tỏ vẻ thất vọng, thật là đáng ghét quá mức. Ai thêm quan tâm cái Song Ngư gì đó của cậu ta nhỉ? Nói vậy khác gì tôi không nữ tính, khô khan và lãng xẹt hả trời? Tôi đây dù không có cái đẹp nhưng vẫn rất biết yêu cái đẹp, không lãng mạn nhưng vẫn rất mê truyện lãng mạn, còn lãng xẹt thì còn lâu nhé. Nghĩ rồi tôi vứt cho con nhỏ kia một cái nhìn khinh khỉnh đầy coi thường.

Hôm nay vừa mới đọc được chút xú ầu ấy thôi, vừa thấy hai chữ Song Ngư, đang mơ màng nghĩ về con bé ngày xưa thì liền bị một bàn tay giật mạnh, cuốn sách không cánh mà bay khỏi tay tôi.

" Đây! Em lục lọi phòng anh đấy hả?"

Tôi bất thần trong giây lát, cảm giác sợ hãi khiến đôi tay rung rung. Người lớn tiếng với tôi là Trường Đông, con trai lớn trong gia đình này. Tôi là đứa khá nóng nảy và gan lì, dù có chút run sợ lúc đầu nhưng ngay sau câu nói độc đoán của anh ta cũng liền phản kháng. Bằng đôi mắt góc cạnh và cái cổ phải ngước lên hết mức nhìn vào người đối diện, tôi nói từng câu rõ ràng:

" Tôi lục lọi phòng anh hồi nào? Chỉ là một cuốn sách, anh nổi nóng gì chứ?"

" Rõ ràng em vào phòng anh, lấy sách xem khi chưa được sự cho phép của anh. Đã làm sai còn không chịu nhận lỗi."

Thấy anh ta là con trai mà không chịu nhường tôi, cộng thêm chút sĩ diện và vênh váo trước nay thường có, tôi cũng cãi lại nhất quyết không chịu thua.

" Ai thêm vào mấy cuốn sách của anh nhỉ? Đồ nhỏ mọn."

Nói rồi tôi bỏ xuống dưới nhà, vậy mà chưa kịp xuống tới nơi đã bị mẹ cầm tay kéo lên, dù không biết vì sao nhưng một linh cảm không hay đang xảy ra, quả này tôi chết chắc. Mẹ tôi kéo xệch tôi vào đến tận phòng của Trường Đông mới chịu thả tay, cả tôi và anh ta đều trở nên ngơ ngác.

" Xin lỗi anh đi!"

Tôi dương cặp mắt cú mèo nhìn thẳng vào mặt mẹ, lời nói như đinh đóng cột cộng thêm gương mặt nghiêm túc đó của mẹ khiến tôi giật nảy mình, giọng ấp úng.

" Con không...con không thích".

Ồa! Đến tôi cũng không ngờ mình lại nói vậy. Nhưng ngốc vẫn hoàn ngốc, khi bà vừa giả vờ dơ cánh tay lên để đánh vào mông tôi, bao nhiêu dũng khí vừa rồi như tan thành bọt biển. Tôi né người tránh mẹ, sau đó nhìn vào mắt anh ta đầy căm giận, nói trong nghẹn ngào.

" Xin lỗi".

Anh ta có vẻ hơi bất ngờ, nhưng trước mặt mẹ tôi hoàn toàn tỏ thái độ khác." Cháu không trách em đâu. Cô đừng mắng nó nữa."

Mẹ tôi chỉ chộp lấy câu này mà trở nên vui vẻ hết mức, liền đuổi tôi xuống nhà còn hai người ở đó riu ra riu rít trò chuyện với nhau. Buồn rầu vì không ngờ mẹ mình lại không bênh mình mà đi bênh con người ta,

lại còn làm nhục tôi trước mặt tên đồ người đó, cục giận này mấy ngày sau đó tôi đều nuốt không trôi. Chỉ là may mắn hơn từ chiều hôm ấy chúng tôi đều ra ga lên chuyến tàu trở về nhà.

Cứ tưởng duyên phận của Trường Đông và tôi chỉ đến đó, nhưng thật không ngờ sự xuất hiện của anh ta trước cuộc sống tươi đẹp của tôi ngày một dày hơn, mà điều tất nhiên tôi sẽ không bao giờ chào đón vị khách không mời này. Anh ta chính là kẻ đã làm xáo trộn cuộc sống của tôi, ngay cả bố mẹ tôi cũng đều bị anh ta khuất phục, chỉ là tôi nhỏ người sức mọn không thể một mình chống trả con người đáng ghét kia.

Vừa vào học phổ thông được một tuần, bao nhiêu sự thay đổi lớn khiến tôi chưa kịp thích nghi, mặc dù vốn là đứa cởi mở thích dao lưu nhưng ngay tuần đầu tiên tôi chẳng có lấy một người bạn. Chỗ nhà tôi tới trường tầm 3km, vì bản tính lười nhác của mình mà tôi sẵn sàng vứt bỏ cái xe đạp mới tinh mẹ mua cho để hằng ngày ra trạm dừng chờ xe buýt, kể từ đó tôi bắt đầu quen được một cô bạn cùng lớp, đó là Hạ, người mà cho đến hôm nay tôi vẫn rất yêu quý. Chúng tôi rất hay la cà ở mấy quán hàng vỉa hè mỗi lúc ra về, chỉ là tranh thủ cùng nhau ăn li chè vào mỗi trưa mùa hè hoặc đĩa bún xào vào mỗi chiều mùa đông. Cô bạn đó của tôi khá xinh xắn và lém lỉnh, đặc biệt khả năng pha trò không hề thua kém bất kì ai. Chỉ có một điều là Hạ quá hiểu tôi, chính vì cái thân thiết này mà khi biết tôi dành tình cảm ột người con trai, cô ấy đã không cho tôi được thanh thản một chút nào.

Ngày mùa thu năm đó, khi tôi vừa vào học trường mới được một tháng tròn, đã có một vị khách quý đến thăm bố mẹ tôi, điều dĩ nhiên là họ rất vui, còn tôi cũng vui lắm, vui tới mức cầu trời cho anh ta đừng bao giờ trở lại lần thứ hai. Mười hai giờ trưa, tôi đang thả mình trong phòng tắm, bỗng tiếng chuông cửa reo lên. Mẹ tôi đang nấu cơm đành khóa vội bếp lại ra mở cổng, thật không ngờ Trường Đông lại đến thăm bố mẹ tôi vào giờ này. Mẹ tôi như gặp phải vàng, hớn ha hớn hở đón chào anh ta từ ngoài cổng đến tận lúc vào nhà. Không biết đó có thật là con người của Trường Đông không, nhưng trước mặt người lớn anh vô cùng lễ phép và lịch sự. Thấy bố tôi đang ngồi ở phòng khách tập trung vào tờ báo, mẹ tôi không khỏi trách móc ông.

” Anh xem hôm nay ai tới nhà mình nè. Mau mau đón tiếp cháu nó đi, còn sách báo gì nữa?”Bố tôi ngược mắt lên vừa nhìn thấy anh ta liền vội gấp tờ báo lại thả xuống bàn, đứng dậy cầm lấy tay bảo ngồi xuống.

” Nào, sao tới mà không báo trước để cô chú chuẩn bị?”

Giọng của Trường Đông vô cùng nhẹ nhàng:

” Dạ cháu cũng vừa nhập học được một tuần nay, hôm nay lại được nghỉ nên có ý định ghé qua thăm sức khỏe cô chú và em.”

Bố tôi gật đầu lia lịa, hai tay vỗ nhẹ vào vai đứa cháu đáng yêu phía đối diện, không dấu nổi vui mừng.

” Bây giờ lại ăn cơm trưa với gia đình. Chiều nay ở lại chơi đã rồi hẵng về nghe chưa?”

Trường Đông khẽ gật đầu, môi nở nụ cười tươi rói.

” Cháu nhất trí ạ!”

Những đoạn hội thoại đầy vui vẻ của họ tôi không rõ lắm, ở trong nhà tắm với tiếng nước chảy, lại nghe thấy câu được câu mất, thành ra tôi chỉ đoán bố mẹ đang tiếp một vị khách đặc biệt mà không biết là ai.

Hôm đó, tôi mặc một chiếc váy khá rộng và dài, đây là cái mốt đã cũ rích mấy năm nay, trên vai đã có đôi chút sần và vết chỉ khâu khác màu vì tôi từng ngã làm rách vào tháng trước. Thực ra tôi chẳng ham hố gì váy áo đâu, thời trang ở nhà của tôi chỉ quay quẩn quanh mấy bộ thể thao không lấy gì đặc sắc, thỉnh thoảng được mẹ thưởng cho vài chiếc váy với mong muốn cải thiện cái tính khí bướng bỉnh, ương ngạnh của tôi. Dù không thích nhưng chất liệu vải quả thực tuyệt vời, lại cảm động trước tấm lòng của mẹ nên thỉnh thoảng tôi có lấy ra mặc. Nhưng sao hôm đó tôi lại mặc nó làm gì không biết, vừa bước ra phòng khách với bộ cánh xù xì và mái tóc ẩm ướt chưa kịp sấy khô, tôi bất thần khi bị ánh mắt Trường Đông nhìn vào đầy kinh ngạc, chắc không ngờ nổi tôi lại có một gu thời trang thảm hại thế này. Bố tôi thấy tôi cứ đứng trân trân, liền lớn giọng quát.

” Con bé này, gặp anh sao không chào? Học đâu cái thói xấu đó hả?”.

Tôi bất thần một lúc chưa kịp nói gì đã bị anh ta dành ngay thế thượng phong, vẫn cái vẻ một đứa cháu ngoan, một người anh tốt.

” Chào em. Lâu rồi không gặp, em ngày càng xinh đó nha?”

Ồa! Trong trường hợp này mà nói vậy có khác gì đang cố ý rắc hoa lên đầu một con vịt ướ? Mặc dù vậy tôi vẫn cố tỏ ra thản nhiên:

” Xin chào anh.”

Nói rồi tôi bước vào bếp, bỏ lại anh ta với nụ cười nham nhở thật khiến người ta nổi mẹn cả người.

Bữa cơm hôm đó tôi hoàn toàn khác xa với mọi ngày, thay vì cứ chõ miệng chen ngang vào cuộc hội thoại của bố mẹ thì tôi hầu như chỉ tập trung vào chén cơm của mình. Còn bố mẹ tôi cũng chẳng thêm quan tâm tới tôi, hỏi han anh ta đủ thứ chuyện trên đời.

” Bố mẹ cháu dạo này vẫn khỏe chứ? Hôm trước bố cháu có gọi cho chú, có nói cháu đã tới đây, chú đang định gọi cháu về chơi thật không ngờ cháu lại tới trước.”

” Dạ bố mẹ cháu khỏe lắm, ông có gửi tới bác hộp nhân sâm lúc đó, mong hai bác giữ gìn sức khỏe”

Trong cái không khí vui vẻ đó, tôi dường như trở thành một người thừa, mà cái người thừa này lại bị ăn đạn suốt bữa vì anh ta, thế mới tức lắm chứ?

” Thế bây giờ cháu ở đâu rồi?” Bố tôi hỏi anh ta đầy tình cảm.

” Dạ, cháu ở kí túc xá của trường.”

Bố mẹ tôi hết sức kinh ngạc trước câu nói này, mà cũng đúng thôi, làm gì có công tử nhà giàu nào lại chịu ở những nơi như thế ? Họ vẫn vẻ mặt đầy khâm phục, còn riêng tôi thì trái lại, tôi khẳng định anh ta đang có mục đích xấu với hành động của mình.

” Ở đó có được không? Nếu không ngại hay cháu qua đây ở với gia đình cô chú.”

” Không được!”

Tôi hét lên đầy uy lực như thể Võ Tòng thấy hổ về làng trước câu mời mọc của mẹ mình.

Mọi người cùng bất ngờ tập trung hết ánh mắt nhìn về tôi, trong giây lát bao nhiêu dưng khí đang sục sôi bỗng dưng bay hơi mất. Mặt tôi đỏ ửng, hạ giọng xuống hết mức có thể.

” Ý con là...sao anh lại ở nhà mình được, thật thiệt thòi cho anh quá.”

Nói xong những lời đó tôi đã không khỏi bất ngờ về chính mình, cái miệng đánh đá xưa nay không ngờ cũng có khi bị người ta hạ gục một cách dễ dàng như thế, bất chợt tôi thấy ghét bản thân mình biết bao.

Mẹ tôi chỉ đưa tay gõ nhẹ vào trán tôi, giọng đầy trách móc.

” Mẹ dặn bao nhiêu lần rồi, khi người lớn nói chuyện trẻ con không được xen vào.”

Tôi nuốt lấy cục đắng trong lòng mà gật đầu lễ phép, bực nhất là 16 tuổi rồi còn bị gọi là trẻ con.

Trường Đông ngồi phía đối diện, ánh mắt nhìn tôi đầy trêu chọc và đắc ý, vậy mà lời lẽ lại lương thiện vô cùng.

” Không sao ạ. Thực ra cháu muốn ở kí túc xá nhằm rèn luyện bản thân được tốt hơn.”

Bố mẹ tôi đầy khâm phục mà luôn miệng tán dương anh ta, lại còn nói bao nhiêu điều khó chịu hết mức.

” Cháu thật ngoan quá. Con bé này mà chịu học tập ở cháu một ít thì tốt biết bao.”

” Nếu vậy thì cuối tuần phải ghé qua nhà cô chú dùng cơm, nhất định cháu không được từ chối nhé.”

” Vâng ạ, nhất định cháu không từ chối.”

Tôi ngược mắt lên nhìn thẳng vào mắt anh ta, môi nhếch lên đầy khiêu khích, trong ánh nhìn muốn chuyển đạt một tâm thư: ” Anh cứ tới nữa xem, tôi nhất định sẽ cho anh thấy bản lĩnh của mình.”

Anh ta khẽ nhìn tôi rồi nở nụ cười đầy thích thú, có lẽ cũng là đáp án cho cái nhìn của tôi.

“Tôi sẽ đến để xem em định dở trò gì?”

Tôi đã bắt đầu để ý tới Trường Đông, tất nhiên là với mục đích duy nhất là trả thù. Nhưng cuộc đời này vốn không đơn giản như tôi nghĩ, cho đến tận bây giờ tôi mới ngộ ra một điều rằng: con người ta chỉ thực sự có tình cảm với ai đó kể từ khi ta bắt đầu suy nghĩ về đối phương. Đúng là tôi đã bắt đầu suy nghĩ về anh ta hơn, nhưng cái tình cảm đó ban đầu chỉ là ” oan gia ngõ hẹp- không đội trời chung”.

2. Chương 2

Một tháng đầu tiên của năm học mới tôi đã quen rất nhiều bạn và nhớ tên toàn bộ các thành viên trong lớp. Chương trình học của chúng tôi đã bắt đầu có sự thay đổi, cụ thể là mỗi người phải chọn inh một số môn học chuyên theo khối, mà như giáo viên vẫn nói là mấy môn chính cho kì thi tuyển sinh đại học ba năm sau. Thực lòng mà nói tôi chẳng mấy quan tâm, thứ nhất vì tôi chẳng học mạnh khối nào, phần nữa tôi cũng chưa vội lo lắng gì cho tương lai lắm cả. Thử nghĩ mà xem, mới có năm thứ nhất mà đã phải miệt mài đèn sách cho cái gọi là ba năm tiếp theo, mà ba năm với tôi nó dài biết bao nhiêu, cuộc sống của tôi còn ngập tràn hạnh phúc cho bao chuyến lang thang dạo chơi đây đó, tôi nhất quyết không bán linh hồn cho sách vở. Việc vào đại học không phải là ước mơ của tôi, hơn mười năm xách cặp đi đi về về đã làm tôi chán chường biết mấy, mà bản thân tôi cũng tự biết cánh cửa đại học với mình nó xa vời lắm. Tôi chỉ có một ham muốn tốt bậc, đó là ngày ngày tụ tập bạn bè ăn chơi, uống trà đá, hát kara, tối lại về ngồi tu luyện bên bàn phím viết lách, muốn trở thành một sáng tác gia trẻ tuổi và nổi tiếng. Con người tôi nhìn ngoài có đôi chục cọc cằn, ngang ngược nhưng chính tôi mới biết bản thân mình cũng thích lãng mạn và bay bổng biết bao. Tôi thích viết văn từ nhỏ, nhưng ban đầu nó chỉ dừng lại ở đó thôi. Sau này lớn lên bị ảnh hưởng sâu sắc bởi mấy tiểu thuyết ngôn tình sến sẩm, cái mơ ước của tôi càng được mức sống dậy hơn, nó khiến tôi nhiều đêm phải mất ăn mất ngủ.

Vậy là đã có đủ lí do chính đáng để đưa ra quyết định của mình, khi cả lớp đều hồi hả nộ lại đơn đăng kí học thêm phân khối cho giáo viên với đủ các môn học trên trời dưới đất thì tờ giấy trong tay tôi hoàn toàn để trống. Tôi vui vẻ đưa nó lên cho cô giáo của mình, ban đầu cô cũng không phát hiện ra vì nó bị lẫn trong hàng chục cái đơn khác, chỉ sau đó khi kiểm tra lại, cô không khỏi bất ngờ mà hỏi tôi.

” Em nào là Hoàng Mộc Đan nhỉ? ”

Hình như tôi không đủ nổi bật để cô giáo có thể khắc ghi gương mặt dễ thương của tôi ngay tháng đầu tiên thì phải, vừa nghe thấy tên mình mà tôi giật thót tim, lo lắng không nghĩ ra mình phạm phải tội gì.

” Dạ. Là em ạ.”. Cây ngay không sợ chết đứng, lại không thể mất hết sĩ diện trước mặt bạn bè, tôi thu hết can đảm trả lời cô đầy vui vẻ.

” Tại sao đơn đăng kí của em còn bỏ trống?”

Cô hỏi buồn cười quá mất. Đơn trống tất nhiên vì tôi không điền vào, mà lí do đơn giản là tôi không thích. Nhưng không thể trả lời cô vậy được, lại xung quanh mình bao nhiêu cặp mắt dương lên đầy kinh ngạc với một mớ hỗn độn cảm xúc, tôi đành thấp giọng trả lời.

” Thưa cô, tạm thời em chưa nghĩ ra mình nên học những gì.”

Cô giáo cố tình bóp chặt họng tôi, giọng nói thốt ra không khỏi khiến người ta thất vọng.

” Em lớn rồi mà không có lấy một chút suy nghĩ sao? Tương lai của em mà em không lo lắng thì ai lo nó cho em? Tôi cho em thời gian từ giờ đến cuối tuần, mau cho tôi biết quyết định của em.”

Tôi gật đầu rồi ngồi xuống. Cả ngày hôm đó tư tưởng cứ để đâu đâu, học môn nào cũng không vô, gương mặt cịu xù như cái bánh gạo tẩm nước.

” Ê. Mà em định không đăng kí học thêm thật đấy à?”. Hạ ngồi cạnh bên chuyển cho tôi một tờ giấy, lúc đó đang trong giờ Dạo dục công dân. Hai chúng tôi cứ chuyện qua chuyện lại cho tận đến khi kết thúc tiết học.

” Ừ. Tao có muốn vào đại học đâu.”

” Mày nói gì vậy? Thế bố mẹ mày đồng ý chưa?”

” Tao sợ không giám nói.”

” Thì ít ra mày cũng nên học cái gì đó để bổ sung kiến thức chứ?”

” Thôi mày, năng lực tao có hạn. Giờ đem tiền bố mẹ ra cho tao đi học thêm quả thật là lãng phí.”

.....

Nói đi nói lại cuối cùng tôi cũng kết thúc cuộc hội thoại ngẫm bằng một câu: ” Tao quyết định rồi, nhất quyết sẽ không bao giờ thay đổi.”

Ai có thể nhìn thấy được biểu cảm của tôi lúc đó không nhỉ ? lời nói thốt ra đầy cứng rắn và dũng cảm, như vụn dao cùng chặt đôi một con kiến trên cành cây, thật là uy lực hết mức. Tôi là vậy đó, rất cương quyết với ý định của mình, tất nhiên ngoại trừ cái roi của mẹ làm cho lung lay.

Cả một tuần đó tôi không đề cập gì chuyện đăng kí môn học với cô giáo, đằng nào thì thời hạn cô cho cũng đến cuối tuần, vui được hôm nào cứ vui cái đã, nghĩ thế nên tôi cũng chẳng mấy bận tâm thêm vì chuyện này. Nhưng khổ nỗi là tuần nào trôi qua mà chẳng phải đến ngày cuối cùng, còn nhớ buổi sinh hoạt lớp vào trưa thứ bảy hôm đó tôi đã bị cô đặt lên cán dao không hề thương tiếc chút nào.

” Mộc Đan, em đã chọn được môn học để đăng kí chưa?”

Sao cô lại nhớ dai thế nhỉ, đến tôi còn suýt quên mất cái chuyện này. Tôi trả lời ấp úng:

” Em vẫn chưa ạ.”

Bùm! Ánh mắt cô giáo đã nổ phát súng đầu tiên về phía tôi.

” Ngồi xuống. Em sẽ phải giải thích với tôi thật hợp lí sau khi gia đình em đưa ra quyết định cuối cùng”.

Gì chứ? Việc đăng kí môn học gì sao lại là quyết định của gia đình tôi? Lần này tôi tính sai rồi, nếu bố mẹ biết được tôi cố tình phớt lờ lời cô giáo để dương cờ khởi nghĩa thì tôi sẽ chết chắc. Nghĩ vậy tôi không giấu nỗi sợ hãi và lo lắng.

Tôi trở về nhà trong bao nhiêu suy nghĩ, chờ đợi trận mưa roi của mẹ dánh xuống mông đầy đau đớn mà không thể làm gì hơn. Nhưng ngày hôm đó trôi qua không có thay đổi gì, tôi có chút vui mừng tưởng thoát khỏi kiếp nạn, ai ngờ những gì xảy ra vào hôm sau còn kinh khủng hơn. Bữa đó là chủ nhật, lúc mười giờ trưa Trường Đông ghé vào nhà tôi chơi. Kí túc xá chỗ anh ta sống cách nhà tôi có hơn 1 Km, chưa bao giờ tôi cảm thấy vị trí của nó lại trở nên quá gần một cách đáng ghét như vậy. Bố mẹ tôi thấy anh ta cứ như mèo thấy mỡ, vui tới mức quên luôn đứa con gái là tôi. Anh ta đến lúc nào cũng mang cho tôi một giỏ trái cây, mặc dù tham ăn nhưng không vì thế mà tôi bán rẻ mình, luôn luôn giữ thái độ thờ ơ lạnh nhạt.

Bữa cơm hôm đó, nếu bộ mẹ cứ quên tôi đi thì đẹp biết bao, nhưng không, tôi lại trở thành nhân vật chính ọi người mổ xẻ.

” Sáng nay cô giáo gọi điện về, nói con nhất quyết không chịu đăng kí học thêm. Bố mẹ chờ Trường Đông tới đây chơi luôn tiện định hướng học tập cho con nữa. Mau nói xem suy nghĩ của con thế nào?”

Miếng thịt trong miệng tôi như suýt nghẹn lại. Đúng là mẹ không vung roi như tôi tưởng, giọng bà hết sức ôn hòa, đầy tình cảm với tôi. Nhưng ai mà biết được nghe xong câu nói đó cái tổ ong trong đầu tôi như bị vỡ tung ra, vô cùng bức bối và đau đớn. Việc của tôi ai cần anh ta phải định hướng, sao bố mẹ nữ không hỏi ý kiến tôi mà quyết định vậy rồi.

” Con không biết đâu. Con không muốn thi đại học.” Tôi trả lời vô cùng khẳng khái.

” Con bé này chỉ được cái hồ đồ. Mau quyết định đi, nếu không để bố quyết định thay mày”. Bố tôi có vẻ đã nổi nóng, nhưng cũng không vì thế mà tôi chịu thua.

” Không được. Bố mẹ thấy đó, con học môn nào cũng kém, làm sao thi đại học được. Con tính thế này...”

“Rầm!” Bố tay đập mạnh tay xuống bàn, tôi bất chợt giật mình sợ hãi, còn mọi người xung quanh đều im lặng.

” Bố quyết định rồi. Mày đăng kí khối tự nhiên, lo lắng học hành thi vào trường Luật theo anh.”

Tôi nuốt lấy cảm giận vào trong, nhìn xuống bàn với hai hàng nước mắt lã chã. Tôi lấy tư cách gì mà học trường Luật được? Mặt nữa khối tự nhiên toàn là những môn nữa chữ bẻ đôi tôi cũng không biết. Thực ra hồi đó tôi đã từng suy nghĩ theo học khối xã hội, sau này thi vào đại học báo chí tuyên truyền tạo cái nền cho sự nghiệp sáng tác của tôi. Thế nhưng bất hạnh ở chỗ tôi chỉ thích văn, còn lịch sử, địa lí hay ngoại ngữ đều nuốt không nổi, vậy là mọi ý định coi như dập tắt.

Trường Đông từ nãy đến giờ chỉ ngồi nghe gia đình tôi nói chuyện, thấy tình hình căng thẳng cuối cùng cũng chịu tham gia.

” Cháu thấy thế này, cô chú cứ để em suy nghĩ kĩ rồi tự đưa ra quyết định ỳnh. Năm đầu tiên việc học của cháu khá rảnh, mỗi ngày cuối tuần cháu có thể qua đây giúp đỡ em.”

Tôi sững sờ nhìn vào mắt anh ta, thực sự là cảm động trước lòng tốt đó biết bao. Nhưng xin lỗi, cái tôi đây nó cao ngạo lắm, mặc gì tôi phải nhờ vả anh ta, nghĩ vậy tôi liền phản đối.

” Không được. Con không thích.”

” Mày im lặng cho bố. ” Bố tôi mắng, mặc dù không còn nóng nảy như trước nữa, nhưng chỉ nghe thôi cũng khó chịu của tôi đã vội tiêu tan mà không giám nói thêm gì.

Mẹ tôi vui mừng như người sắp chết đuối nắm phải cái phao, không ngớt vui vẻ mà tán dương.

” Được vậy thì tốt quá. Gia đình cô chú thực sự cảm ơn cháu.”

Bữa ăn hôm đó trôi qua chậm chạp hơn, riêng tôi chỉ nuốt nổi một chén cơm rồi bỏ lên phòng trước, cũng không thêm ở lại ăn trái cây với mọi người. Đang nằm dài trên giường, hai chân vắt chéo vào nhau gác lên bàn học bên cạnh, bất chợt nghe tiếng gõ cửa. Cứ nghĩ là bố mẹ sợ mình giận mà không vui, liền suy nghĩ lại rồi lên an ủi, tôi liền bật dậy mở cửa. Tôi hoảng hồn vội đóng lại thật nhanh thì người bên ngoài nhanh tay giữ lại, cứ thế mà vui vẻ bước vào.

” Anh lên đây làm gì?” Tôi hỏi vô cùng tức giận.

Trường Đông không vội trả lời, mắt đảo ra xung quanh nhìn mọi thứ như đang khám phá một mớ hỗn độn mấy ngày nay tôi bày ra chưa kịp dọn. Bất giác tôi hơi ngượng khiến khuôn mặt đỏ lên, có lẽ căn phòng của anh ta và tôi khá khác biệt, một bên thì nhỏ bé còn bên kia thì quá rộng, nhưng cơ bản của tôi hơi luộm thuộm còn của anh ta lại gọn gàng. Tuy vậy giá sách bé nhỏ của tôi lại vô cùng sạch sẽ và ngăn nắp, mà cũng đúng thôi, trong ngôi nhà này tôi yêu nhất là nó. Mắt anh ta dừng lại ngay chỗ đó, không khỏi ngạc nhiên mà hỏi tôi.

” Em là tín đồ của tiểu thuyết ngôn tình đấy à?”

Nghe chẳng có vẻ liên quan chút nào, tôi hơi bực tức.

” Tôi hỏi anh lên đây làm gì? Mà thích đọc gì là chuyện của tôi. Không có việc gì mời anh ra cho.”

Anh ta cứ ngơ đi thái độ của tôi, luôn tỏ ra vui vẻ. Tôi ghét chính là cái thái độ này nhất.

” Sao em không đăng kí khối xã hội như sở thích của mình?”.

Bị nắm đúng tim đen, tôi hơi bất ngờ nhưng vẫn nhất quyết dương cờ phản kháng.

” Ai nói tôi thích khối xã hội? Anh làm ơn đừng xen vào việc của tôi. Còn điều này nữa, cái phụ đạo gì đó tôi từ chối. Tôi không cần lòng tốt của anh.”

” Cái đó bố mẹ em đã đồng ý rồi, nếu em không thích có thể nói với cô chú, anh nhất định sẽ rút lui.”

Tôi dồn hết máu tươi lên khuôn mặt như sắp chực trào ra, tức giận mà quát lên.

” Anh bị rảnh đấy à? Anh lo cái thân anh đi, không cần quan tâm tới tôi.”

” Anh đúng là dạo này đang rảnh thật, cũng không biết phải làm gì nên muốn qua giúp em.”

” Anh thấy tôi buồn cười lắm phải không? Anh làm thế vì muốn chọc tôi điên lên chứ gì?”

” Em nói câu này đúng rồi nha. Nhìn em diên lên anh rất vui. Cứ như vậy đi, chủ nhật tuần sau anh qua.”

Anh ta nở một nụ cười nham nhở, trước lúc bước ra còn đưa tay vẫy chào đầy đắc ý. Tôi đứng đó như trời trồng, hai bàn tay nắm chặt, động mạch chủ như sắp vỡ tung, chỉ cảm hận bản thân không thể lột da, xé thịt kể thù.

Vậy là kể từ đó cuộc sống của tôi bắt đầu đi theo quỹ đạo mới, cuối cùng cũng phải nghe theo lời bố mà đăng kí khối tự nhiên. Một tuần dày đặc lịch học thêm, buổi sáng xách cặp lết mình tới lớp, chiều lại vội vàng kéo nhau đi học , bao nhiêu dự định phiêu bạt, lang thang đây đó của tôi không cánh mà vụt mất. Mấy cái môn tự nhiên đó có nhồi nhét thế nào cũng chẳng thể vô, vậy là tôi lại đành dùm tiền mua mấy cuốn tiểu thuyết cũ đem về nằm đọc. Tôi chưa từng hiểu tình yêu là gì, nhưng mỗi lần thấy nhân vật trong truyện vì không thể bên nhau mà tìm đến cái chết, tôi lại trầm chán sứt sùi, trong lòng dần vật tới mấy hôm sau. Những lúc thế này tôi mới cảm nhận thấy cuộc sống có nhiều thứ đẹp biết bao, và rồi tôi lại mơ mộng mình cũng có một tình yêu đẹp như thế. Nhưng khi nhìn đồng sách vở trên bàn tôi đành phải tỉnh lại, trong lòng suy nghĩ mà buồn bực biết bao. Tại sao người ta lại đưa mấy môn này vào chương trình phổ thông làm gì, nó chỉ khiến giới trẻ ngày một khô khan và thực dụng. Ông Niuton nhìn thấy quả táo rơi mà tìm ra Định luật Vạn vật hấp dẫn thì mắc gì tới tôi? Cân bằng được cái phương trình hóa học dài ngoằng kia thì tôi cũng có béo thêm được chút nào đâu? Đó là chưa nói đến lập phương trình tính đoạn đường từ nhà Lan đến nhà Nam từ mấy số liệu chẳng có mấy liên quan như bài toán trong sách giáo khoa, giá như họ đem vào tính quãng đường từ nhà tôi tới trường và thời gian ngồi chờ xe buýt của tôi cho bố mẹ thấy tôi đã vất vả thế nào thì thật là tốt. Tôi đã từng suy nghĩ như thế, đến giờ nghĩ lại vẫn tự mỉm cười.

Ngày chủ nhật nào Trường Đông cũng tới nhà tôi chơi, buổi sáng ngồi tán gẫu với bố tôi, trưa ở lại ăn cơm rồi chiều kèm tôi học. Bố mẹ tôi sớm đã xem anh ta như con trai trong nhà, vậy là một lí lẽ hiển nhiên trước mặt họ tôi cũng phải lễ phép với anh ta như một đứa em gái. Tôi đoán bố mẹ mình mong muốn có một đứa con tuyệt vời như Trường Đông biết bao, hay ít nhất tôi cũng có chút gì như anh ấy, vậy là vô tình anh ta biến thành một cái gương để họ bắt tôi phải soi vào. Nhưng tôi đâu ngoan ngoãn thế, tôi sớm đã lập âm mưu dẫm vỡ chiếc gương này.

Tôi luôn tìm lấy những bài khó nhất chẳng có mấy liên quan đến chương trình học của mình để làm khó Trường Đông, ban đầu anh ta nhiệt tình giảng giải còn tôi vờ gật gù lắng nghe dù không hiểu chút gì. Nhưng về sau hình như ý đồ của tôi bị anh ta phát hiện, vả lại cách này của tôi cũng không mấy hiệu quả, vì bài nào đưa ra anh ta cũng giải hết sức gọn gàng, riêng đúng sai thì tôi không biết bởi căn bản tôi có hiểu gì đâu.

Một hôm khi anh ta hướng dẫn tôi cách trình bày một bài toán đề thi, vì cả đêm trước tôi thức khuya đọc truyện nên gật gà rồi nằm gục xuống bàn. Vừa mới vào cơn mơ thì anh ta đã móc vào trán tôi một cái rồ đau.

” Này. Ngủ đây à? Mau dậy làm bài tập đi.”

Tôi xua xua tay đầy mệt mỏi, miệng càu nhàu.

” Không, tôi có ngủ đâu. Cho tôi nằm phút đi.”

” Thế này mà bảo là không ngủ hả?”

Anh ta xoa đầu tôi quay mặt về phía mình, nụ cười dương lên đầy khiêu khích. Tôi mở to cặp mắt, tức giận đập tay xuống bàn.

” Anh bị rảnh không? Không rảnh thì mau lấy sách vở của mình ra mà học đi. Để cho tôi yên.”

Trường Đông đành lắc đầu bất lực, còn tôi cũng chẳng thèm quan tâm mà gục mặt xuống bàn ngủ tiếp. Hôm đó tôi dành của anh ta một điểm.

Anh ta và tôi cứ như thế, hễ ngồi vào bàn là lại cãi nhau, thường thì anh ta luôn chọc tôi tức diên còn tôi nặng lời trước.

Một hôm, vì còn nhiệm phải chuyện tình ngược trong tác phẩm Đông cung của Phỉ Ngã Tư Tồn, lúc anh ta đang say sưa giảng bài thì tôi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm trạng bay bổng đầu đầu. Đến khi phát hiện ra bàn tay anh ta đang xoa xoa trước mặt mình, tôi liền bực tức.

” Anh làm trò gì thế hả?”

” Thế em nhìn gì ngoài kia?”

Hôm nay tôi không có hứng cãi nhau, vì vậy từ từ hạ giọng, miệng cười nham nhở.

” Khai thật đi. Anh đang biế phải không?”

Thoáng bắt ngờ nhưng rồi anh ta cũng vui vẻ hỏi lại tôi.

” Sao em nghĩ vậy?”

” Vậy anh nghĩ một người đã có người yêu mà còn rảnh rỗi cuối tuần tới đây gây sự với tôi sao?”

” Em nói có vẻ hợp lí. Thực ra anh cũng không hiểu sao nhìn thấy em tức giận lại cảm thấy rất vui.” Gương mặt anh ta khề cười nhưng thoáng chút bối rối. Tôi liền xua tay về phía trước, đắc ý mà nói tiếp.

” Thôi dẹp đi. Tôi không quan tâm. Bây giờ tôi muốn tham khảo ý kiến của anh một chuyện này, thực ra là không liên quan gì đến tôi đâu nhé.”

“Lại còn vòng vo nữa, cái gì không hiểu cứ nói anh giúp cho.”

Nhìn gương mặt đầy chờ đợi kia, tôi cười hi hi cho không khí vui vẻ hơn để vào đề.

” Anh nghĩ hai người có tính cách trái ngược có thể yêu nhau không?”

Chưa kịp để Trường Đông trả lời câu hỏi của mình, như chợt nhớ ra điều gì, tôi lại đành lấy quyền nói tiếp.

” Khoan đã, tôi từng thấy ở đâu ấy nhỉ...là cái gì đó đối đỉnh...rồi sau đó chính sự khác biệt khiến họ dễ nảy sinh tình cảm với nhau. Trí nhớ của tôi dạo này kém quá.”

Anh ta như đi từ bắt ngờ này đến bắt ngờ khác trước những câu hỏi ngớ ngẩn của tôi, gương mặt chút sững lại nhưng sau đó vẫn vui vẻ tiếp lời.

” Hai người có tính cách trái ngược là như em và anh chẳng hạn?”

” Vậy thì tuyệt đối không thể rồi.” Không hiểu sao khi nghe anh ta hỏi vậy mặt tôi lại nóng ran, sợ anh ta nghĩ tôi đang tưởng tượng lung tung liền nhanh chóng đặt tay về phía trước cản câu nói tiếp theo của anh ta lại.

Vậy nhưng anh ta vẫn chưa muốn kết thúc mọi chuyện ở đó, còn cố tình làm khó tôi.

” Sao em lại nghĩ là không thể?”

Nhìn gương mặt cười cười đầy dụng ý kia, không hiểu sao tôi thấy bực mình mà bịu môi đáp trả.

” Anh đùa chắc ? Tôi thừa biết anh thích chọc giận tôi thế nào, mà tôi cũng chẳng ưa gì anh, thậm chí là còn rất ghét nữa. Nếu anh có lỡ bị động lòng trước vẻ đẹp yêu kiều của tôi thì mau dẹp bỏ ý định ấy đi nhé!”

Nghe đến đó anh ta liền phá lên mà cười lớn, vẻ mặt đầy thích thú, còn tôi thì chỉ có giận tím mặt mà không biết phải làm gì.

” Mau nhìn lại bộ dạng của em đi, như vậy mà gọi là yêu kiều sao? Em chắc chắn không thuộc gu của anh đâu.”

Cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm, cộng thêm một chút gì đó tủi thân, tôi vênh mặt lên đáp lại.

” Vậy anh cũng không phải gu của tôi. Đồ nhỏ mọn.”

Tôi và anh ta lúc nào cũng như thế, phải khi nào làm cho đối phương bẽ mặt mới chịu thôi.

Sự xuất hiện của Trường Đông vào mỗi ngày chủ nhật ở nhà tôi ngày một trở nên bình thường hơn, tất nhiên bố mẹ tôi vẫn vui vẻ biết bao, còn tôi mặc dù không hoan nghênh anh ta nhưng cũng không phản đối kịch liệt như xưa nữa. Vô tình anh ta trở thành một điều gì đó quen thuộc trong cuộc sống mà tôi cũng chẳng thể hay, chỉ là nếu một hôm nào đó anh ta tới muộn, tôi lại đưa mắt nhìn ra cổng thật nhiều lần.

3. Chương 3

Cả một học kì mãi miết lên trường học thêm, cộng với buổi chiều cuối tuần nào cũng được một thầy giáo trẻ tuổi dõng dạc kèm cặp, phải công nhận là thành tích học tập của tôi đã tiến bộ hẳn. Về phương diện văn học có thể nói là " Có công mài sắt, có ngày nên kim", còn nếu nhận xét kết quả này dựa theo Định luật III Niuton thì chỉ có thể là " Khi bị bố mẹ và Trường Đông ép học quá mức, tôi cũng sẽ đáp trả lại họ bằng thành quả của mình." . Nhưng "Tất cả chỉ là tương đối", những chuyển biến tốt đẹp kia chỉ là nhất thời mà thôi, tôi hoàn toàn tin vào lời của Axtanh.

Sang học kì II, vì đã hoàn toàn quen với bạn bè và không khí mới của lớp học, bao nhiêu tính xấu của tôi dần dần được lộ ra. Thay vì chăm chỉ nghe giảng như ban đầu thì tôi lại thích thú dấu quyển tiểu thuyết dưới học bàn đọc trộm. Khi cả lớp đang say sưa phát biểu bài học mới thì tôi lại lén lút cắn hạt dưa. Không hiểu sao những việc đó khiến tôi cảm thấy đến trường đỡ chán hơn, mà tôi lại khá linh hoạt với khả năng làm việc riêng trong lớp, vậy là trời không biết quỷ không hay, cô giáo không phát hiện ra còn tôi vẫn luôn an toàn. Cái cuộc sống này nó vẫn thú vị như thế, những đứa chuyên gây rối lại thường vô tình được xếp vị trí ngồi gần nhau, vậy là từ đó đội " Khủng long đá" của chúng tôi được thành lập, ban đầu chính là năm đứa gồm tôi, Hạ, Cường, Nam và Ân. Từ khi chơi thân với lũ bạn này, con người tôi càng trở nên ngang ngược hơn, việc mỗi ngày tới trường cũng không trở nên chán chường như trước nữa. Còn nhớ một lần, cô giáo ốm nên tới trường mà không học, thay vì ngoan ngoãn trở về nhà thì cả năm đứa chúng tôi rủ nhau tụ tập ở quán giải khát Bằng Lăng, chính là nơi được chọn làm căn cứ điểm hoạt động. Cả buổi chiều hôm đó chúng tôi ngồi vắt chân lên ghế chơi bài vui vẻ, gọi ra không biết bao nhiêu là nước và đồ ăn, đến khi trời bắt đầu tối mới chịu ra về. Còn nữa, có một lần lớp tổ chức buổi lao động vệ sinh trong khuôn viên trường, không hiểu làm sao tôi nảy ra ý định rủ cả hội leo tường trốn ra ngoài đi chơi, tưởng sẽ bị phản đối không ngờ ai cũng vui vẻ đồng tình, đến khi quay lại trường để điểm danh thì mọi người đã về hết, vậy là hôm đó chúng tôi bị đánh vắng, cuối tuần bị xếp hạng thi đua trung bình.

Bao nhiêu lí do để con người ta cần phải ra ngoài vui vẻ, mà đặc biệt được lang thang với lũ bạn Khủng long đá thì tuyệt biết bao, nhưng quỹ đạo học tập của tôi vẫn không được thay đổi. Trưa chủ nhật nào cùng ngồi ăn cơm với gia đình và Trường Đông là y như rằng tôi đều phải trình bày rõ ràng thành tích học tập và thi đua của tuần đó. Ban đầu tôi phản kháng vì không muốn anh ta biết được quá nhiều việc của mình, nhưng chỉ vì một ánh mắt nhìn của bố và câu mắng mỏ của mẹ mà ý chí đó bị lung lay, dần dần nó trở thành thói quen của tôi mà không đợi ai nhắc.

Có một lần đại đột lờ gây chuyện động trời đã khiến tôi gánh lấy hậu quả không thể nào tệ hơn , mà đến giờ tôi vẫn còn lấy làm tức giận mỗi khi nghĩ đến, không khỏi đổ hết mọi tội lỗi lên người Trường Đông. Chuyện là thế này:

Sáng thứ bảy Ân có đưa cho nhóm chúng tôi mỗi người một cái vé đi xem xiếc, nghe bảo hình như bố của nó làm trong ban tổ chức nên được tặng miễn phí. Mấy cái này chỉ dành cho trẻ con thôi, nhưng mà dù sở hữu những cơ thể đang bước vào tuổi người lớn nhóm chúng tôi vẫn vô cùng nghịch ngợm và hiếu động như mấy đứa trẻ, vậy là trước châu đi chơi vui vẻ đó ai cũng nhất trí nhận lời. Đang háng hái với lịch trình quây phá với bạn vào chiều chủ nhật hôm sau, tôi bất chợt nhớ ra mình đã được hẹn sẵn ngồi trong phòng chờ Trường Đông hướng dẫn học liền không dấu nổi buồn bực và lo lắng. Bữa cơm trưa đó đang không biết phải làm thế nào để mở lời xin bố mẹ, bỗng nghe thấy mẹ bàn với bố chiều ngày mai có chuyến ra Bắc nhận hàng, đến tận sớm hôm sau mới trở lại. Như được mở cờ trong bụng, tôi quyết tâm vạch sẵn một kế hoạch hoàn hảo để đánh lừa Trường Đông, vừa trả thù anh ta thời gian qua đã hành hạ tôi, cũng là để cho tôi một cơ hội trốn thoát đi chơi ở bên ngoài.

Trưa hôm đó anh ta vẫn tới nhà và mang theo một giỏ lê căng mọng, khác với cái thờo lạnh nhạt mọi ngày, hôm nay chỉ có anh ta và tôi, thái độ của tôi lại hết sức vui vẻ và hiếu khách.

Trường Đông vừa bước vào nhà, không thấy bố mẹ tôi đâu liền hỏi. " Hôm nay cô chú vắng nhà sao?"

" Bố mẹ tôi ra Bắc nhận hàng tới sáng mai mới về." Tôi vui vẻ trả lời.

Nói rồi tôi cầm lấy giỏ lê đi vào bếp rửa sạch sẽ, gọt thật cẩn thận cho vào đĩa rồi bước ra.

" Anh mua được lê ngon quá, bữa trước tôi ra chợ tìm mãi mà chưa thấy bán."

Anh ta ngược lên nhìn tôi đầy vui vẻ mà trả lời. ” Lê này bố mẹ anh gửi từ trong đó ra, là loại ngon nhất đấy.”

Không cần nói tôi cũng biết, đã là bố mẹ anh ta gửi ra thì phải loại ngon nhất rồi, còn bày đặt khoe khoang gì nữa. Mặc dù nghĩ vậy nhưng thái độ của tôi lại hết sức xởi lởi và khác với mọi ngày.

” Tôi biết rồi.Hôm nay tôi ở một mình, mà tôi lại không biết nấu ăn, hay là anh ăn mì với tôi nhé?”

” Em ăn uống như vậy không tốt đâu, hay để anh dẫn em ra bên ngoài ăn thứ gì?”

Thấy anh ta có vẻ lo lắng, tôi cố nhin cười mà miệng vẫn cứ rung rung. Anh ta nghĩ gì mà một người như tôi lại chỉ ăn mì thay bữa được? Thực ra trước khi anh ta đến tôi đã cố tình lót dạ bằng một tô bún bò ở quán hàng phía đối diện, nhưng anh ta lại hoàn toàn tin lời tôi.

Tôi đưa tay ra từ chối lời mời, chạy vào bếp làm hai gói mì thật bắt mắt, sau đó bưng ra bảo anh ta cùng ăn.

“Suyt....sắc ...sắc..” Trường Đông vừa ăn miếng đầu tiên đã vội bưng miệng ho sắc sụa, lại nhìn tôi với gương mặt méo mó.”

” Sao mì cay thế này?”

Tôi cố nhin không để bật ra tiếng cười, gương mặt vẫn tĩnh bơ.

“Tôi tưởng anh có thể ăn cay được như tôi nên có bỏ vào xíu ớt. Thật buồn quá, nếu anh không ăn được vậy để tôi đem bỏ đi.” Tôi cố tỏ ra buồn rầu, vươn tay cầm nhẹ vào chiếc bát.

Nghĩ tôi sẽ không vui, anh ta liền nở một nụ cười.

” Không sao. Vì là em làm nên anh sẽ ăn hết.”

Tôi hết sức vui mừng, ánh mắt nhìn anh ta đầy thích thú. Nếu anh ta muốn thì cứ để anh ta ăn, dù sao tôi cũng ngăn lại rồi, như vậy đâu còn là lỗi của mình tôi nữa. Thực ra tôi không thích ăn cay vì vậy bát mì của tôi hoàn toàn khác xa anh ta tưởng tượng, còn cái mà tôi nói là cho thêm một xíu ớt đó, thực tế là tôi đã ép lấy nước từ năm quả lựu. Hôm đó tôi đã ăn hết bát mì một cách ngon lành như chưa bao giờ được ăn món nào ngon như thế.

Tôi vừa rửa bát xong liền đi ra phòng khách thì thấy anh ta đang xem ti vi, để kế hoạch diễn ra nhanh hơn tôi liền thúc dục.

” Này. Tôi có mấy bài tập chưa giải được. Anh lên phòng hướng dẫn tôi đi. Lẹ lên.”

Chờ tôi vừa bước lên anh ta liền tắt ti vi rồi bước theo sau. Vừa lên tới phòng tôi đã ngồi ngay ngắn vào bàn, nhẹ nhàng lôi mấy cuốn tập ra, ánh mắt nhìn đầy chờ đợi. Có lẽ đoán thấy tôi có vẻ bất thường, lại cư xử với anh ta vô cùng thân thiết, anh ta liền kí nhẹ vào đầu tôi vẽ châm chọc.

” Hôm nay sao chăm chỉ đột xuất vậy.?”

Câu hỏi ngoài mong đợi khiến tôi hơi bực mình, khẽ nhúu mày đáp trả.

” Kệ tôi. Anh mau ngồi xuống giúp tôi đi.”

Nói rồi tôi nắm tay anh ta kéo mạnh, chân nhón lên cao để bám được vào vai mà đẩy người anh ta ngồi xuống. Hành động đó của tôi khiến anh ta không khỏi bất ngờ, còn tôi cũng như trở nên vững về hơn trước. Một đứa con gái đang trong độ dậy thì hình như đã có nhiều thay đổi lớn trên cơ thể lẫn về mặt tinh thần, chỉ sự va chạm ở đôi tay cũng đã làm tôi ngưỡng ngừng, trái tim vô tình loạn nhịp. Ngày xưa tôi cũng hay cầm tay mấy bạn trai trong lớp lăm chửi, ví dụ như khi chơi trò mèo vờn chuột hay dân hàng trong giờ thể dục, nhưng cảm giác khác lạ với hôm nay, nó có vẻ bình thường và dễ chấp nhận hơn nhiều.

Mặt tôi bắt đầu đỏửng, để cố xua đuổi cái không khí ngột ngạt đang diễn ra tôi đành cười ha ha đầy gượng gạo. Anh ta hình như nhận ra được điều đó, để không làm tôi ngại ngừng cũng bắt đầu mở lời lảng sang vấn đề khác.

” Mau đưa bài tập của em đây.”

Tôi kéo cuốn vở trước mặt mình lại gần anh ta, giọng nói nhỏ nhẹ.

” Đó. Anh xem. Bài tập thể này sao tôi làm nổi.”

Chờ lúc Trường Đông cầm bút lên và suy nghĩ, tôi cố thu hết can đảm để thực hiện những bước tiếp theo trong kế hoạch của mình.

Tôi đưa tay ôm lấy bụng, khuôn mặt trở nên méo mó và biến sắc, cô gắng đẩy ra bên ngoài cơ thể những giọt mồ hôi đều đều. Thấy tôi như vậy anh ta không khỏi lo lắng, dùng hết sức lay lay vào vai tôi, miệng không ngừng hỏi han.

” Này. Em sao vậy? Đau chỗ nào phai không?”

” Tôi đau bụng quá. Chắc là ăn bậy phải mì và lê mà anh mang đến, thật bực mình quá đi.”. Nói rồi tôi gục mặt xuống bàn, miệng không ngừng kêu lên í ớ. Trông bộ dạng lo lắng của anh ta mà tôi buồn cười hết mức, chỉ thêm lát nữa chắc mọi kế hoạch sẽ bị tôi làm cho vỡ tan.

” Chắc tôi không học được nữa đâu, anh mau về đi.” Tôi vừa nói vừa xua xua cánh tay đầy mệt mỏi.

“Không được. Em nghĩ gì mà nói vậy? Hay để anh đưa em đến bệnh viện.?”

” Tôi không sao? Xin anh đấy. Anh mau về đi.”

” Vậy để anh qua mua thuốc cho em.”

” Không cần đâu. Sau khi anh về tôi sẽ khỏe lại. Anh tuyệt đối không được báo cho bố mẹ tôi biết khiến họ lo lắng.”

” Được rồi. Vậy em nằm đây chờ anh. Anh qua bên kia đường mua thuốc cho em.”

Tôi gật đầu lia lịa, chờ lúc anh ta ra khỏi nhà liền bật cười sung sướng. Cứ nghĩ đến cảnh anh ta hốt hải cầm túi thuốc trở về nhưng chẳng thấy tôi đâu, tôi lại tự phục bản thân mình dễ dàng khiến anh ta sụp bẫy như thế.

Tôi đứng dậy mở tủ, lấy ra một chiếc quần jean và áo phông, mặc vào rồi cầm điện thoại gọi cho Sói Trắng đến đón mình.

Vậy là hôm đó tôi bước ra khỏi nhà cùng tâm trạng vui vẻ, cứ nghĩ Trường Đông quay lại thấy cửa đã đóng mà quay về, nhưng nếu mọi việc cứ đơn giản như vậy thì tốt biết bao.

Xem xiếc vui thế này, thật không hiểu sao người ta nỡ gắn nó vào cái quyền sở hữu ” trò của con nít”, dù thực tế trong rạp xiếc ngoài mấy vị phụ huynh không yên tâm mà phải đi theo con thì chúng tôi thuộc dạng nổi trội nhất, tất nhiên là so với lũ nhóc tiểu học kia ngoại hình chúng tôi khá khác biệt. Đang xem vui vẻ được một lúc thì chuông điện thoại reo lên khiến tôi không khỏi bực mình.

” A lô”

” Em đang ở đâu?”

” Ai vậy? Tôi không nghe thấy gì cả.”

” Là anh, Trường Đông đây. Em đang ốm mà bỏ đi đâu vậy. Anh chờ em mãi mà không được thấy lo quá.”

” Anh rảnh đấy à? Không về còn chờ tôi làm chi? Tôi có việc phải ra ngoài rồi.”

” Vậy bây giờ em đang ở đâu?”

” Kệ tôi. Anh không phải lo.”

“Này...”

Đang xem xiếc vui vẻ bỗng dừng lại bị phá đám, tôi không khỏi bực bội mà gập má, gương mặt hết sức khó coi. Anh ta là cái gì mà cứ tỏ ra như thế với tôi, căn bản chúng tôi đâu có quan hệ huyết thống gì, mà nếu có thân thiết đi nữa cũng là ở bố mẹ tôi và bố mẹ anh ta, tôi tuyệt nhiên từ chối sự quan tâm này.

Cả hội thấy tôi bỗng dừng thay đổi sắc mặt, không khỏi lo lắng mà hỏi han.

” Này. Ai chọc giận mày à?”. Hạ ngồi cạnh tôi liền nói.

” Tao điên mất mày ơi. Có một con ma nó cứ ám tao ấy.”

” Dễ thương không mày?”. Ân thích thú bồn cọt tôi.

” Thôi dẹp đi. Cái mặt anh ta nhìn phát ớn.”

“Có cần tụi này đuổi hộ mày không?”. Sói Trắng hỏi tôi đầy thách thức.

” Thôi không được đâu. Lần này nếu anh ta mách bố mẹ tao bỏ học trốn đi chơi thì tao chết chắc.”

” Vậy giờ mày định sao?”

” Chắc tao phải về bịt miệng anh ta cái đã, thật là mất hứng.”

Tôi toan định đứng dậy bỏ về trước thì bỗng bị cánh tay Sói Trắng giữ chặt lại.

” Yên tâm, mày cứ dao anh ta cho tụi tao?”

Tôi hơi dật mình, lo sợ cái tính nóng nảy thích gây lộn của nó lại bùng phát, liền vội vàng đưa tay ngăn lại.

” Mày cấm dở mấy cái thứ vô đó ra nghe. Bố mẹ mà biết là tao được làm xôi liền đó.”

” Hay để tao giúp mày, nhưng nếu thành công mày phải mời tụi tao một bữa hậu hĩnh ở Bằng Lăng nhé.”
Hạ cười đắc ý và hỏi tôi.

Tôi hơi phân vân, không phải vì nghi ngờ năng lực giết người bằng lưỡi của tụi này, nhưng đến một kẻ ngang ngược như tôi còn không thể khuất phục anh ta, liệu mọi việc có thành công không? Nhưng không thử sao biết, sức mạnh tập thể tuyệt đối có giá trị hơn mỗi cá nhân, nghĩ vậy tôi liền vui vẻ trả lời.

” Không thành vấn đề.”

Chúng tôi ra khỏi rạp xiếc đúng năm giờ chiều, đang đứng loay hoay trước cửa thì Hạ liền đập mạnh vào vai tôi.

” Giờ mày muốn anh ta bẽ mặt hay nhẵn túi?”

“Cả hai đi mày ơi”. Tôi trả lời đầy van xin.

Thực ra tôi thừa biết nhẵn túi với Trường Đông là một điều không thể, chẳng lẽ như anh ta lại có thể thiếu tiền? Nhưng ý kia thì thật sự không hề tồi, biết đâu bị tụi này làm cho bẽ mặt anh ta sẽ thôi không làm phiền tôi nữa? Nghĩ tới việc mỗi chiều chủ nhật lại được lang thang khắp phố ghé cửa hiệu sách báo cũ chọn mua mấy quyển tiểu thuyết về nhâm nhi hay lẩn la vĩa hè tụ họp cùng tụi này thôi tôi đã thấy trong lòng vui sướng hết mức. Tự nghĩ lại không khỏi tự cười với chính mình.

Hơn mười phút sau, một chiếc xe taxi dừng ngay ở chỗ chúng tôi đang đứng. Trường Đông bước xuống, trên người anh ta là chiếc quần jean màu xanh bạc kết hợp với chiếc áo sơ mi trắng buông thõng trông vô cùng lịch sự và bắt mắt, tuyệt đối không thể lẫn lộn trong bất cứ đám đông nào.

Anh ta bước về phía tôi, câu hỏi có phần lo lắng.

” Em gặp phải vấn đề gì vậy?”

Tôi đang đứng trân trân chưa biết phải nói thế nào thì Hạ liền hào hứng nhảy vào dành quyền được nói. Thấy trai đẹp như mèo thấy mỡ, đó là bản tính không bao giờ thay đổi của Hạ, mà trước mặt lúc này lại là một chàng trai tuyệt vời như anh ta, nó sẵn sàng quên luôn bao kế hoạch đã vạch ra cũng như cái châu hậu hĩnh ở Bằng Lăng mà nó ước ao lúc trước. Hạ nhìn anh ta thật triu mến kèm theo giọng nói hết sức dịu dàng.

” Anh là Trường Đông phải không? Em là Hạ, bạn của Mộc Đan. Rất vui được làm quen với anh.”

Trường Đông chưa kịp hiểu ra vấn đề, nhưng trước sự chào đón nhiệt tình kia anh cũng vui vẻ nở một nụ cười đáp trả.

” Rất vui được làm quen các em.”

Chúng tôi chỉ còn biết nhìn nhau lắc đầu đầy thất vọng, ván này không thể dao cho Hạ nữa, nghĩ thế Ân liền lên tiếng.

” Chúng tôi rất muốn mời anh cùng đi chơi, không biết anh có đồng ý không?”

Hình như hiểu được bản thân đã bị tôi lừa tới đây, anh ta quay sang nhìn tôi cười trách móc. Tôi hơi ngại nên nép vào người Sói Trắng để tránh cái nhìn góc cạnh đó. Anh ta vui vẻ đồng ý với Ân.

“Tất nhiên anh sẽ rất vui nếu được tham gia cùng các em”.

Cứ tưởng Trường Đông sẽ từ chối nhưng không ngờ anh lại vui vẻ đồng ý nhanh như vậy, trong lòng tôi lại có đôi chút lo lắng và nghi hoặc, không biết sắp tới ai sẽ rơi vào bẫy của ai.

Vậy là ngay chiều hôm đó chúng tôi cùng bước lên chiếc xe taxi Trường Đông đã gọi sẵn, thay vì tìm tới một quán ăn vỉa hè như mọi khi thì hôm nay chỗ chúng tôi tới chính là một nhà hàng khá nổi tiếng trong thành phố. Trừ Hạ đang ngồi mơ mộng bên cạnh tôi nhưng ánh mắt lại tập trung về phía anh ta thì bốn đứa còn lại chắc đang bàn tính đủ thứ chuyện để hạ gục tên kẻ thù không đội trời chung này của tôi. Nhưng có lẽ chúng không biết rằng việc làm khó Trường Đông về mặt kinh tế thực sự là một điều không đơn giản, mà tôi lại không muốn nói rõ với bọn chúng, vậy là chưa hiểu rõ về kẻ địch nhưng chúng đã vạch ra trận đánh phủ đầu đầy tự tin.

“Mộc Đan!” Hạ ghé miệng vào sát tai tôi, thì thầm.

“Sao mà?”

“Đây là người mà bảo có gương mặt trông đến phát ớn sao? Mà có bị mù không vậy?”

“Đừng nói mà bị anh ta bỏ bùa rồi nha?”

“Tao sẵn sàng được bỏ bùa vì anh ta đấy. Người thế này theo đuổi mà mà còn ông ọ gì nữa?”

“Ai bảo anh ta theo đuổi tao?”

“Thế sao mà bảo anh ta là con ma ám mà?”

« Anh ta là người phụ đạo cho tao việc học ở nhà thôi. »

« Bố mẹ mà dao mà cho anh ta mà không sợ con gái mình bị người ta cướp mất à ? »

« Còn lâu tao mới để ý anh ta. Tao muốn tổng cổ anh ta khỏi cuộc sống của tao còn chả được nữa là. »

« Nếu mà vút thì tao nhét, mất rồi đừng hối hận nha. »

« Mà vác anh ta đi hộ tao, không những không giận mà tao còn tặng quà mà nữa. »

« Mà nói rồi à nghe. Không được nuốt lời nghe chưa ? »

« Nhất định không nuốt lời. »

Tôi và Hạ bán hết rổ dưa của mình cũng là khi chiếc xe dừng ngay trước nhà hàng « Happy day » giữa trung tâm thành phố. Đây không phải là lần đầu tiên tôi tới đây, nhưng thực sự mà nói lúc này lương tâm tôi đang có phần day dứt, không ngờ mình lại muốn ép người như thế. Đồ ăn ở đây giá cả đắt gấp ba so với những nhà hàng khác trong thành phố, phần nữa hôm nay tụi bạn tôi chắc chắn sẽ ăn uống thả ga hơn bình thường, nhớ đâu Trường Đông không có đủ tiền trả thì làm sao ? Nếu có vét sạch túi của cả năm đứa chúng tôi nữa cũng chắc gì ăn xong là có thể ra khỏi quán, nghĩ vậy tôi lại càng lo lắng hơn.

Chỗ chúng tôi ngồi là chiếc bàn tròn gần ngay cửa sổ nơi treo một cụm hoa phong lan tím đang nở rộ, nhìn ra bên ngoài là một khu vườn nhỏ nhân tạo vô cùng bắt mắt. Người phục vụ bước lại gần chúng tôi, mắt đảo qua xung quanh rồi dừng lại ngay trên khuôn mặt Trường Đông. Không biết vì anh ta quá điển trai hay vì năm đứa chúng tôi ăn mặc không phù hợp để vào những chỗ như thế này nên bị chị ta phớt lờ như thế, nhưng rõ ràng cách thể hiện đó thật không khiến người ta phải bức mình, mà hình như lúc này người duy nhất bức mình lại là tôi. Chị ta trao tờ menu vào tay anh ta, gương mặt xinh đẹp nở một nụ cười thật tươi, giọng nói lại nhẹ nhàng hết mức.

« Xin mời anh chọn món. »

Trường Đông khẽ lướt qua tờ menu một lượt rồi đẩy chúng về trước mặt chúng tôi và nói.

« Mấy em gọi món đi. »

Sói Trắng nhanh nhẹn chớp lấy tờ menu, khuôn miệng há hốc với cặp mắt sáng sủa thật khiến mọi người xung quanh phải ngượng ngùng. Ở đây toàn những món lạ trên trời vậy nên giá cả của chúng cũng không thể nào dưới đất, hôm nay lại gặp phải tụi chuột quen gãm vỉa hè thì tờ menu này chẳng khác gì tiếng sét của thiên lôi. Tôi hơi bối rối liền đưa tay lay nhẹ vào người Sói Trắng mà thì thầm.

« Ăn gì thì mau gọi đi. »

Tờ menu lần lượt qua tay từng người rồi cuối cùng trở về tay chị nhân viên phục vụ. Mấy đứa bạn của tôi thật là biết tận dụng của chùa quá mức, những món chúng gọi toàn thuộc hạng đắt nhất ở đây, đến tôi xem qua cũng không khỏi xót ruột. Ván này mà không kham nổi thì Trường Đông coi như quá bề mặt rồi, dù có day dứt lương tâm nhưng vì một tương lai tươi sáng tự do đang chào đón nên tôi cũng hùa theo lũ bạn của mình. Trong hai mươi phút ngồi chờ phục vụ mang thức ăn ra, cả năm đứa chúng tôi và anh ta đều vui vẻ chuyện trò ríu rít. Hôm nay chỉ mình Hạ khác xa với phong cách ban đầu, nó tỏ vẻ dè dặt và nữ tính ra mặt mà cũng chẳng thèm đếm xỉa tới ánh mắt nhìn đầy kinh ngạc của chúng tôi.

« Trường Đông à, em nghe nói anh là thầy giáo đặc biệt của con nhỏ này phải không ? » Hạ vừa nói vừa chỉ tay về phía tôi, bất chợt tôi thấy hơi ngại ngùng.

Thầy giáo thì đúng rồi, giúp mình học không gọi là thầy giáo thì còn là gì nữa ? Nhưng có nhất thiết nó phải dùng hai chữ « đặc biệt » hay không ? Tôi thèm vào mà xem anh ta là người đặc biệt, tôi cũng chẳng thiết dính líu gì với anh ta hết. Nghĩ như vậy nhưng tôi lại im lặng như chẳng nghe thấy gì.

« Anh không ngờ Mộc Đan lại kể về anh với bọn em như vậy. » Trường Đông đáp lời, vẫn là cái nụ cười mà tôi ghét nhất.

« Anh mơ đi. Tôi thèm vào mà nói chuyện về anh. » Tôi hơi bực mình trước câu nói của anh ta liền mạnh mẽ phản kháng.

« Con nhỏ này thật là. Ai thèm nói với mày mà mày cứ nhộng cả lên thế ? » Hạ dùng sức đánh mạnh vào vai tôi rồi quát lên. Tôi tủi thân vì nó biết bao, cuối cùng cũng hiểu được bốn từ « Trọng sắc khinh bạn » là như thế nào. Cứ chờ mà xem, lúc lên lớp tôi sẽ xử nó một trận không nương tay.

Những câu chuyện vui vẻ ngay sau đó hầu như không có sự góp mặt của tôi nữa, thật không ngờ chỉ một lúc mà ngay cả Sói Trắng trước mặt anh ta cũng nói cười rôm rả như quên hết mục đích chúng tôi tới đây làm gì. Tôi nhận ra một điều này, nếu không có mặt của Trường Đông tôi địch thị là một ngôi sao tỏa sáng, nhưng nếu nơi nào có mặt anh ta thì ánh sáng của tôi lại bị dập tắt đi với sắc màu đen ngòm. Nói tóm lại là thế này, chỉ cần có anh ta thì cả thế giới sẵn sàng bỏ mặc tôi. Cũng giống như bữa ăn hôm nay, tụi bạn thân thiết kia đã bỏ lại tôi đang ngồi tự kỉ ở đó mà không nói gì để cười cợt với một kẻ dở người như Trường Đông, thật là độc ác.

Mười lăm phút trôi qua, cuối cùng những gì chúng tôi mong chờ nhất vào tối hôm nay cũng đã tới. Phục vụ lần lượt mang thức ăn ra trước mặt chúng tôi, như có hẹn mà cả đám cùng nhau nuốt nước bọt thành tiếng, còn anh ta lại vô cùng vui vẻ nhìn cái thói ham ăn đáng trách của của chúng tôi.

Từ trước tới nay tôi rất thích ăn gà chiên bơ, mà phải nói đầu bếp ở đây thực hiện món này quá chuẩn. Nhìn nguyên một con gà vàng ươm thơm lừng trên đĩa mà tôi không kịp xuýt xoa, nước miếng trong miệng cứ tuôn trào ừng ực.

« Gà yêu...em hãy về đội của chị. Oyear ! » Tôi bất chợt quên hết ngoại cảnh xung quanh mà hét lên sung sướng như mỗi lần được ba mẹ dẫn đi ăn tiệc bên ngoài, cũng vì miếng ăn mà bán rẻ sĩ diện của mình. Lời tôi vừa dứt thì tất cả mọi người đều dương tròn đôi mắt nhìn về tôi, chắc ai cũng nghĩ con nhỏ này được ăn ngon mà tẩu hỏa nhập ma chẳng hạn, hoặc có thể là khổ lắm giờ sướng không quen. Năm đứa chúng tôi hết sức tập trung vào phần ăn của mình mà chẳng còn ngó ngang gì tới Trường Đông nữa. Anh ta không phải người tham ăn như chúng tôi, anh ta cũng không còn ở cái tuổi vì miếng ăn mà bất chấp mọi cái nhìn bên cạnh, chỉ biết là khi chúng tôi đã sắp hoàn thành công việc của mình thì đĩa mì trước mặt anh mới hao đi phần nữa, là anh cảm thấy không ngon hay thay vì tập trung vào ăn mà anh ta đang để ý thứ gì.

Bữa ăn hôm đó kết thúc, Trường Đông không đưa hóa đơn cho chúng tôi xem mà tự thanh toán qua thẻ của mình. Ăn thì xong rồi mà mục đích vẫn chưa thể nào đạt được, vậy coi như kế hoạch khiến anh ta nhẫn tui đã không thành. Lúc đang đứng ở hành lang chờ anh ta thanh toán cùng tui bạn của mình, tôi liền buồn rầu thúc dục chúng nó.

« Giờ tui mày mau nghĩ ra tiếp theo phải làm gì để anh ta bẽ mặt mà tránh tao luôn đi. »

« Mày thật là mù rồi, người như anh ấy mà mày còn muốn đuổi sao ? » Vẫn là cái giọng của Hạ không khỏi khiến tôi bực mình.

« Tao và anh ta không phải như bọn mày nghĩ đâu. Tuyệt đối không phải. »

« Mày suy nghĩ coi, nếu anh ta thực sự không thích mày tại sao lại đối xử tốt với mày như thế ? » Đến Ân cũng bắt đầu bị bỏ bùa với anh ta thì phải, cứ mỗi lời nó nói ra lúc này không còn giống với ban đầu nữa.

« Mày nói gì thế. Không thể đâu. Anh ta từng nói tao không phải là gu của anh ta mà. » Tôi vội vàng giải thích.

« Mày nghĩ mẫu dạ xoa như mày thì có thể là gu của ai ? » Nam cười nhả nhả chế nhạo câu nói của tôi.

« Đúng vậy. Tao cũng nghĩ anh ta để ý mày đó. Là đàn ông với nhau nên tao biết. » Sói Trắng cười đắc ý cùng phụ họa với Nam.

Bị lũ bạn thân bốn cọt không thương tiếc, tôi không khỏi bực mình mà hét lên.

« Mày mơ đấy à ? Mày mà là đàn ông sao? Tao chẳng cần là gu của ai nhé ! Còn anh ta á ? Tao không thêm quan tâm. Dù anh ta có để ý tao thì tao cũng tuyệt đối từ chối. Nếu anh ta giám nói thích tao thì tao tuyệt đối sẽ ân đoạn nghĩa tuyệt. Tao mà có tình cảm với anh ta thì chắc chắn đầu tao là đầu heo rồi. Hôm nay tao không muốn đi chơi nữa, tự đứng bị tui mày làm mất hứng rồi. »

Có lẽ đây là lần đầu tiên tui bạn thấy tôi nổi giận thật sự, mà tôi cũng không hiểu nổi lúc ấy tôi đã nổi giận vì cái gì ? Có phải tui tôi không thường đim hạng nhau không thương tiếc đâu, mà rõ ràng nói anh ta thích tôi không thể là hạ thấp danh dự của tôi được (tôi nghĩ là hạ thấp anh ta thì đúng hơn), vậy mà tôi cứ nổi nóng cả lên, chưa kịp để cả lũ bạn kia chuộc tội đã vội bỏ ra bên ngoài. Giây phút đó tôi đã không biết một điều rằng, thực ra đó không phải là vì tôi ghét Trường Đông, nhưng bản thân tôi cũng không giám chắc là tình cảm gì khác, chỉ là tôi thực sự không giám chấp nhận sự thay đổi quá lớn này. Lời nói hôm đó tôi thốt ra tuy không thật lòng, nhưng mãi cho tới sau này cả tôi và Trường Đông mới nhận ra rằng chính nó đã khiến chúng tôi không thể ở bên nhau.

4. Chương 4

Sau khi chiếc xe taxi chở mấy đứa bạn của tôi về tận nhà thì lúc này chỉ còn tôi và Trường Đông còn ngồi với nhau nữa. Thực lòng mà nói nếu không vì lũ bạn làm cho tức giận chẳng còn muốn đi chơi thì anh ta sẽ không được thoát khỏi tay tôi dễ dàng như thế này đâu. Một kế hoạch đã vạch sẵn từ đầu vậy mà ngay đến làm cho anh ta nhẫn tui cũng không thể hướng gì là bẽ mặt. Tôi tự xác nhận với bản thân sẽ còn bị anh ta đeo bám dài dài.

Trường Đông thấy gương mặt tôi quá khó coi, từ lúc này tới giờ đều không chịu mở miệng liền kiếm đề tài đối thoại trước.

« Em không vui sao ? »

« Ừ » Tôi trả lời hết sức ngắn gọn, cũng chẳng thèm nhìn lấy sắc mặt anh ta đang thế nào.

« Là do anh phải không ? »

« Anh biết thế là tốt. »

Chỉ nói đến từng đó thì cả anh ta và tôi đều im lặng. Không biết Trường Đông đang nghĩ gì nhưng ánh mắt nhìn ra bên ngoài cảm giác rất héo hon, chẳng lẽ anh ta lại bận tâm câu nói đó của tôi sao ? Tôi tự trấn an bản thân rằng không thể như thế được. Từ trước tới nay có bao giờ tôi ăn nói tử tế với anh ta đâu, cứ cái

gì liên quan đến anh ta đều không khỏi khiến tôi bực mình và khó chịu. Vậy mà anh ta vẫn luôn nở một nụ cười với tôi, chính là cái nụ cười tôi ghét nhất. Hôm nay anh ta không cười, anh ta đáp lại câu nói độc ác của tôi bằng cách nhìn về nơi khác, bất chợt tôi thấy lòng nao nao.

« Anh giận tôi sao ? »

« Em nghĩ vớ vẩn gì thế ? »

« Tôi hỏi anh giận tôi phải không ? »

« Không »

« Vậy là được rồi. »

Trường Đông trả lời, trên mặt anh không một chút cảm xúc, chưa bao giờ tôi thấy kẻ đáng ghét này lại trở nên mặt mày như vậy.

Cuối cùng cũng đã tới trước cổng nhà tôi, thay vì cứ chờ tôi xuống xe rồi anh ta trở về kí túc xá thì anh ta lại bước xuống ngay sau tôi, thanh toán tiền cho lái xe đầy đủ. Chiếc xe lao vọt đi bất ngờ.

« Anh không về sao ? » Tôi hỏi.

« Anh có việc này muốn nói với em. » Anh ta trả lời.

Chưa bao giờ anh ta nghiêm túc với tôi như thế này, bất chợt nghĩ đến lời tui bạn nói trước sảnh nhà hàng mới đây, chỉ sợ anh ta lại thổ lộ cái gì đó nên tôi nắm chặt hai tay vào nhau đầy lo lắng.

« Nếu em không thích anh sẽ không làm phiền em nữa. »

Chắc ! Một câu nói ngoài sức tưởng tượng. Vậy là tôi tự tin rằng những gì lũ bạn kia phán xét về tình cảm anh ta dành cho tôi hoàn toàn sai sự thật, có lẽ anh ta cũng sớm đã chán ghét tôi nên tiện cơ hội này nói ra dứt khoát luôn chẳng. Đây chẳng phải là điều tôi muốn sao ? Đáng lẽ nghe xong tôi phải vui lắm chứ ? Nhưng tôi bất chợt thấy rất buồn, trong trái tim có đôi phần tuyệt vọng. Có lẽ người từ chối đầu là anh ta nên tôi bị mất mặt chẳng ? Hay là còn điều gì nữa mà cổ họng tôi bỗng dưng nghẹn ngào như thế ? Tôi im lặng một lúc lâu, cố tránh ánh mắt của anh ta rồi cũng chịu mở lời.

« Được vậy thì tốt quá. »

Tôi cũng không hiểu vì sao mình lại lạnh lùng như vậy, nhưng thực tế mà nói tôi không đủ dũng khí để nói khác đi, sự thật là tôi ghét anh ta lắm mà, tại sao tôi có thể giữ anh ta lại được. Cả đêm hôm đó tôi không thể nào ngủ được, hai giờ sáng liền bật đèn rồi lôi cuốn tiểu thuyết « Mãi mãi là bao xa » của Diệp Lạc Vô Tâm ra nghiền ngẫm. Tiểu thuyết này tôi đã đọc mấy lần, thực sự mà nói đó là một chuyện tình đẹp không khỏi khiến người ta vừa đọc vừa hạnh phúc, vậy mà không hiểu sao vừa đọc tới một nửa nước mắt tôi đã chực trào ra. Tôi dụi mắt, cố an ủi bản thân mình : « Không thể như thế được ». Thực ra lúc đó tôi cũng không biết mình đang nói cái gì nữa, căn bản một điều là tôi cũng không hiểu nổi tâm trạng của chính mình.

Vậy là một tuần nữa lại trôi qua, ngày chủ nhật hôm đó hoàn toàn khác những ngày chủ nhật khác. Sáng nay Trường Đông gọi điện ẹ tôi, báo với bà ở trường có việc bận không thể qua được. Vừa nghe mẹ tôi truyền lời mà tôi trở nên ngu ngơ hơn, cái li nước trên tay bị đánh rơi xuống đất. Có lẽ anh ta đã làm theo những gì tôi muốn, anh ta không đến để làm phiền tôi nữa, bố mẹ không biết nhưng tôi hoàn toàn có thể hiểu rõ điều này. Lại một ngày chủ nhật thứ hai tôi thức trắng đêm để suy nghĩ lung tung, tưởng tượng ra bao nhiêu điều vớ vẩn.

Cuối cùng một ngày mới tươi đẹp cũng đã tới. Sáng thứ hai chúng tôi phải thực hiện nghi thức chào cờ trước khi vào lớp, mà đêm qua tôi có chợp mắt chút nào đâu, vậy là bọng mắt cụp sưng lên nhìn vô cùng xấu xí. Tôi vốn chẳng mấy khi để ý xem những gì thầy hiệu trưởng đang nhận xét trước toàn trường về tuần học vừa qua, liền véo tay vào áo đứa bạn ngồi phía trên mà thì thầm.

« Ê mày, sáng nay có tiết kiểm tra toán phải không ? »

« Ừ. Tuần trước cô có dặn rồi đó. » Bạn tôi che miệng khẽ trả lời.

Đoạn này tôi chết chắc rồi, cứ trừ bao nhiêu công thức chưa thuộc ra đó để dành tối hôm qua, nào ngờ bao nhiêu chuyện xảy ra mà quên bém mất. Tôi không khỏi lo lắng, chấp hai tay lại khấn như một kẻ lên đồng. Thực ra bài kiểm tra của chúng tôi không khó, nhưng ác ở nỗi nếu không nhớ công thức thì không thể làm được. Vừa cầm tờ đề trên tay mà tôi toát hết cả mồ hôi, giờ không biết phải tính sao để bảo toàn vận mệnh thì bất chợt Sói Trắng ngồi bên cạnh gọi nhỏ.

« Mày với tao trùng đề, làm xong rồi vứt đáp án qua giúp tao. »

Giờ này mà nó nhờ cứu viện ở tôi quả là một sai lầm to lớn, tôi còn chả lo nổi thân mình nữa là đòi giúp ai. Nhóm chúng tôi những năm người, bốn đứa kia mỗi người mạnh một môn, riêng tôi thì không mạnh môn nào cả. Tuy nhiên cả năm đứa đều không có ai giỏi toán, vậy là giờ chỉ còn nước ngậm bút chờ ăn ngỗng thôi. Tôi loay hoay với tệp nháp trong tay, viết đi viết lại cuối cùng cũng chẳng nên bài hoàn chỉnh, mà bên kia thì Sói Trắng lại không khỏi vội vàng thúc dục, bắt lực, tôi gục mặt xuống bàn.

« Em không làm bài sao ? » Cô giáo đứng bên cạnh tôi từ lúc nào bỗng lên tiếng.

« Em ... Em có ạ. » Tôi ấp úng, một tay khua vội tệp nháp che đi tờ bài làm mới được hai hàng nguyệt ngoạc kia. Sao ngày xưa tôi lại có thể mạnh mẽ mà khẳng định rằng chơi với những đứa học giỏi chỉ làm khổ bản thân nhỉ ? Nhìn sang mấy đứa xung quanh đang cặm cụi làm bài mà tôi lại thấy ghét bản thân mình ghê gớm, sao tôi lại là một đứa ăn hại thế này ?

Hai ngày sau cô giáo trả bài, tôi nhận một con 2 tròn trĩnh và là người dùng đầu đội nguyên cuốn sổ điểm của cô. Hôm đó tôi đã bị phê bình vô cùng thậm tệ, đến một câu biện minh tôi cũng không thể nói ra, mà thực tế cũng chẳng biết phải nói gì.

« Mộc Đan. Sao em có thể học hành như thế này được ? »

Tôi im lặng, cúi đầu.

« Em có biết em làm bài tệ thế nào không ? Ngay một công thức cơ bản em cũng không nhớ thì làm nổi việc gì ? »

Tôi vẫn im lặng, cúi đầu.

« Em ngay lập tức về viết một bản kiểm điểm cho tôi. Đừng trách tôi ác, tôi làm vậy hoàn toàn muốn tốt cho các em. »

Tôi không nói gì cũng không hề ngược đầu lên.

« Nhớ phải có chữ kí của phụ huynh tôi mới chấp nhận. »

Lần này thì tôi nhìn thẳng vào mắt cô đầy tuyệt vọng. Bố mẹ biết được chuyện này chắc sẽ cho tôi lên thót không còn chút tình thương, nghĩ đến đó mà nước mắt tôi như chực trào ra. Tôi giận lắm, tôi không đủ dũng cảm để đón trận đánh phủ đầu của bố mẹ, nhưng mà tôi lại càng không giám mặt dày chạy theo năn nỉ cô, vậy là chỉ còn nước buông xuôi theo số phận.

Bản kiểm điểm đã viết xong rồi, lời lẽ hết sức mượt mà, lí do vô cùng trơn tru, kèm theo đó là lời hứa từ nay sẽ không lơ là việc học nữa, vậy nhưng không có chữ kí của bố mẹ tôi thì chúng chỉ là một tờ giấy vụn. Tôi đi nhẹ xuống dưới nhà, suy nghĩ đủ cách để nói khéo với bố mẹ chuyện này mà vẫn không làm sao nghĩ ra được. Chợt một ý nghĩ lóe lên, hay là tôi giả mạo chữ kí của mẹ, biết đâu cô giáo không gọi về nhà thì mọi việc sẽ êm xuôi.

« Con nhỏ này, đứng đó thần thờ gì vậy ? Mau xuống ăn trái cây đi »

Mẹ tôi ngồi nơi phòng khách gọi vọng lên, tôi giật mình dẩu tờ giấy đang cầm ra sau lưng rồi sợ hãi bước xuống. Hai luồng suy nghĩ trong tôi đang đấu tranh, giờ nói hết sự thật rồi mặc kệ bố mẹ muốn xử thế nào hay cố tình gian lận để tránh khỏi nguy hiểm sắp sửa xảy ra ?

« Gì mà vẻ mặt lén lút vậy ? » Mẹ lại hỏi, tôi đang ngẩn người liền giật mình theo.

« Con...là cái này...con xin lỗi...con không cố ý. » Tôi như sắp khóc mà hai tay cầm tờ giấy đẩy về trước mặt mẹ.

Mẹ tôi đọc cẩn thận đến khi xong thì gương mặt đã đỏ lên, thoáng nhìn tôi đã biết lần này mình chắc không sống nổi.

« Nó lại gây ra chuyện gì phải không ? »

Bố tôi thả tờ báo trên tay xuống, lên tiếng phá vỡ không khí nặng nề kia.

« Anh xem, con gái anh nó học hành thế này đấy. » Mẹ tôi đưa tờ giấy cho bố xong liền quay qua tôi mà mắng mỏ đủ điều.

« Mày học hành như thế đấy hả ? Từ nay mẹ cấm mày ra bên ngoài lang thang, tan trường là phải về nhà ngay. Còn nữa, sáng nay Trường Đông điện ẹ nói việc học của nó dạo này rất bận nên không thể đến giúp đỡ mày nữa. Mẹ sẽ nhanh chóng tìm ày một lớp học thêm bên ngoài. »

Tôi rưng rưng hai hàng nước mắt, vừa sợ vừa giận mẹ biết bao. Thật không ngờ tránh được anh ta thì lại được mẹ thưởng ột lớp học thêm khác, ngay lúc này đây tôi lại không được quyền từ chối, thật là đau lòng quá mất.

Hai tuần trôi qua tôi và Trường Đông không gặp nhau, lại quá bận rộn với lịch học mới do chính tay mẹ sắp xếp nên tôi đã không còn sức để quan tâm thêm việc gì. Việc đi chơi với tụi bạn thân cũng ngày một thưa thớt, nhưng hiểu cho hoàn cảnh tội nghiệp của tôi mà chúng chẳng trách móc nửa câu. Mẹ tôi đã tìm cho tôi một lớp phụ đạo mới ở bên ngoài, mà khổ nỗi cái trường Luật lồng lầy kia lại nằm trên đường tôi tới lớp, vậy là vô tình mỗi lúc đi qua tôi lại đưa mắt nhìn vào. Tôi học nguyên ba môn Toán, Lí, Hóa ở lớp mới vào buổi tối thứ ba, năm và bảy từ bảy rưỡi tới chín giờ. Không ham hố gì học hành nhưng cũng không thể vứt tiền bố mẹ một cách uổng phí, từ lúc đó tôi đã chăm học hẳn lên. Ban đầu bố mẹ hơi lo lắng nên muốn đưa đón tôi nhưng tôi nhất quyết từ chối, ít nhất chiếc xe đạp nhỏ nhắn mẹ mua từ đầu năm cũng không thể trở thành vật dư thừa trong nhà tôi được, vả lại cái cảm giác dạo xe vào ban đêm trên đường phố nó cũng thú vị biết bao, nói chung là tôi yêu quý độc lập tự do vô cùng.

Sau khi tôi học thêm được một tháng thì Hạ cũng đăng kí học cùng tôi, vậy là từ nay tôi có bạn cùng tung tăng tới lớp vui vẻ, tối về lại có người cùng dạo xe trên đường phố cùng tôi. Một buổi tối cả tôi và nó ngồi học mà đối meo đối meo, vậy là hai đứa quyết định ra về sẽ tụ tập ăn uống. Đã chín giờ tối, quán hàng trên phố vẫn nhộn nhịp khách khứa như mọi ngày, chúng tôi tấp vội vào một quán bún ngay đối diện ngôi trường Trường Đông đang theo học, vừa vào đến nơi Hạ đã kéo tôi lại cái bàn trống sâu nhất ở bên trong với cái lí lẽ hợp lí không để ai làm phiền.

Hôm đó chúng tôi cùng gọi hai tô bún bò cỡ lớn, trong lúc chờ thức ăn được bưng ra thì nó hỏi tôi.

« Mày và anh ta thế nào rồi ? »

« Anh ta nào ? » Tôi hơi bất ngờ hỏi vặn lại.

Hạ cười nham nhở, ngón tay chỉ thẳng về ngôi trường phía đối diện.

« Còn anh nào nữa ? »

Tôi như chợt hiểu ra ý nó liền vui vẻ trả lời.

« Thế nào là sao chứ ? Tháng rồi có gặp đâu. Anh ta đến nhà tao chơi hai hôm vào buổi tối thì tao đều không có nhà. »

« Vậy là mày đuổi được anh ta rồi phải không ? »

« Có thể xem là vậy đó. »

« Vậy không phải là anh ta thích mày sao ? »

« Tuyệt đối không phải. »

« Vậy giờ nếu gặp lại anh ta mày sẽ thế nào ? »

« Chẳng thế nào cả. »

Hạ cười tủm tỉm, đưa tay chỉ về phía cánh cửa. Tôi không hiểu hết ý nó rồi quay mặt nhìn theo, đúng lúc đó chủ quán cũng vừa mang thức ăn lên cho chúng tôi.

Trường Đông không vào một mình, hôm nay người đi theo anh là một chị gái có gương mặt hết sức ưu tú, dáng người cao cao, nói tóm lại một câu là vô cùng xinh đẹp. Cả hai người họ ăn mặc hết sức lịch sự và gọn gàng, riêng chiếc váy hồng trên người chị ta vừa nhìn thôi đã biết không phải dạng vừa. Trong lúc tôi đang ngơ ngác thì bất gặp ánh mắt anh ta dừng lại phía chúng tôi, Hạ và anh ta gật đầu vui vẻ chào nhau còn tôi chỉ cúi sấp mặt xuống. Tôi cũng không hiểu nổi mình đang làm cái gì, tô bún trên bàn ăn miếng nào cũng trở nên nhạt nhẽo, tay tôi không khỏi cho thêm muối đều đều.

« Đây. Mày bị làm sao vậy ? »

« Hả ? »

« Mày thích ăn mặn vậy sao ? »

« À...không. Tao thấy hơi chướng bụng. »

Hạ lại tập trung vào bát mì của nó còn tôi vừa ăn vừa nghe ngóng cuộc hội thoại của hai người bên kia.

« Em muốn ăn gì ? » Trường Đông vui vẻ hỏi cô gái đang ngồi đối diện.

« Em muốn ăn giống như anh vậy » Chị ta tủm tỉm cười, trong giọng nói lại nhẹ nhàng hết mức.

« Vậy anh gọi bún bò nhé ? »

Một cái gật đầu khe khẽ cùng ánh mắt đưa tình.

Tôi trầm nghĩ trong lòng, có lẽ chị ta chính là người đã khiến Trường Đông trở nên bận rộn mà không thềm đến làm phiền tôi nữa. Chị ta đích thị là ân nhân của tôi, vậy mà không hiểu sao ngay lúc đó tôi lại ghét chị ta vô cùng.

« Anh quen với hai bé gái bên kia sao ? » Ánh mắt chị ta đảo qua nhìn chúng tôi, nở một nụ cười thân thiện. Trước giờ tôi cứ tưởng Trường Đông là người có nụ cười đáng ghét nhất, vậy nhưng hôm nay tôi đã thực sự được mở rộng tâm mắt hơn nhiều. Anh ta vẫn cố tập trung vào bữa ăn của mình, không thềm nhìn qua chúng tôi mà trả lời đầy lạnh nhạt.

« Chỉ là người quen bình thường thôi. »

Không hiểu sao khi nghe câu này tôi lại thấy tủi thân ghê gớm. Đúng rồi, chúng tôi chỉ quen biết bình thường thôi, tôi cũng từng mạnh miệng tuyên bố không thềm có quan hệ gì với anh ta mà. Tô bún của tôi cứ vui đi nhưng miệng tôi lại mất hoàn toàn vị giác. Tôi cứ cúi sấp mặt xuống mà ăn như thế, như một con ma chết đói từ lâu đời. Chúng tôi rời khỏi quán một lúc không lâu sau trong khi anh ta và bạn của mình vẫn đang ăn vui vẻ, còn sau đó họ làm những gì thì mức hiểu biết của tôi chỉ ở con số 0.

« Mày không vui sao ? » Trên đường trở về Hạ liền hỏi tôi.

« Sao tao phải không vui chứ ? »

« Vậy sao này giờ mày không nói gì ? »

« Tại tao tự nhiên thấy không thích nói chuyện thôi. »

« Chứ không phải mày đang nghĩ về anh ta sao ? »

« Vì sao tao phải nghĩ về anh ta chứ ? »

« Vì mày thích anh ta chứ sao nữa ? »

« Mày vui nhỉ ? Bữa trước mày sống chết mà tuyên bố rằng anh ta thích tao. Bây giờ mày lại phán một câu xanh rờn là tao thích anh ta. Cuối cùng là mày định phán thêm gì nữa ? »

« Vậy là mày và anh ta thích nhau ? »

« Mày không thấy anh ta có bạn gái rồi sao ? Mà tao so với chị ta có được bằng phần nửa không ? Mày nghĩ anh ta thích được tao sao ? »

« Đúng vậy. Mày nói phải. Vậy nên mày tuyệt đối không được đơn phương thích anh ta đấy nhé. »

« Tao thêm vào ».

Thực ra đêm hôm đó tôi đã suy nghĩ rất nhiều, không hiểu vì sao mỗi lần nghĩ tới cảnh anh ta và bạn gái vui vẻ tôi lại khó chịu vô cùng. Tôi chưa định dạng rõ cảm xúc của mình, nhưng để trấn an bản thân nên tự đưa ra một kết luận vô cùng chẳng thể đúng hơn : Tôi ghét Trường Đông nên ghét luôn bạn gái của anh ta là hợp lí, vì vậy thấy anh ta vui vẻ thì tôi tức giận là chẳng có gì sai, không thể vì mấy lời nói của đứa bạn lém lỉnh kia mà lung lay suy nghĩ của mình. Vậy là sau khi có câu trả lời ột mớ cảm xúc hỗn độn kia, tôi cũng dần dần quên hết mọi chuyện đã xảy ra để trở lại với cuộc sống nhộn nhịp ban đầu.

5. Chương 5

Tôi là một đứa không thông minh, điều này thì ai cũng biết. Nhưng cái vận mệnh của đời tôi nếu chỉ nằm ở đó thì tốt biết bao. Một tháng lặn lội đi học thêm ở bên ngoài mà thành tích học tập cũng chẳng thay đổi được gì, mà có phải tôi lười học đâu, chính bố mẹ tôi cũng không thể phủ nhận rằng có những đêm họ đã lên giường từ lâu thì tôi vẫn còn đang chong đèn lên để làm bài tập. Tôi cũng không còn thời gian để gom tiền xách mấy quyển tiểu thuyết về đọc nữa, tôi cũng không lang thang bên ngoài như trước đây, tôi ít trà đá, tôi không kara vậy mà cái xếp hạng của tôi nó cũng không lên mấy được. Đôi khi tôi tức giận không biết ai xứng lên câu nói « Cần cù bù thông minh » để bố mẹ tôi nghe được mà khiến tôi khổ sở như thế. Nhưng tôi nói rồi, cái quan trọng không chỉ là ở đó. Bố mẹ tôi luôn muốn biến tôi trở thành đứa con gái nét na thùy mị bao nhiêu thì cái tôi đây càng trở nên ngang ngược và khó bảo từng ấy. Ở lớp, mấy môn phân khối đôi khi tôi còn có chút tập trung học dù không có hứng thú, chứ nếu cứ phải mấy môn Lịch sử, Địa lí thì tìm được một tiết tôi không ngủ gật còn khó hơn lên trời. Mà đó, cắn hạt dưa hay buồn hột mít thì tinh thần tôi luôn tỉnh táo, đã thế thì tôi chui lồn làm sao cũng không để giáo viên phát hiện ra, nhưng đằng này ngủ gật thì lại là một hoàn cảnh khác. Theo khoa học thì ngủ là khi não được nghỉ ngơi, mà xét theo phương diện chủ quan thì tôi nghĩ đó là khi tôi trở nên ngốc nhất, vậy là một ngày đẹp trời hôm ấy tôi bị vào sổ đầu bài vì ngủ trong giờ học, nhưng lần này là tiết Đạo đức công dân. Không phải nói thì ai từng trải qua thời học sinh cũng biết người làm lớp bị mất điểm cuối tuần sẽ bị cô giáo chủ nhiệm xử tội thế nào, vậy là cũng như những lần khác, cô lại gọi điện hỏi thăm sức khỏe gia đình tôi và thưởng thêm cho tôi một tuần lao động công ích ngoài giờ. Bố mẹ tôi sau khi biết được chuyện này cũng hành hạ tôi không kém, cụ thể là nếu học xong tôi phải lên giường ngủ ngay, nhưng nếu chỉ dừng ở đó mà không phải mỗi ngày phải dậy sớm hơn chạy thể dục cho đầu óc tỉnh táo thì thật tuyệt vời.

Vậy là mỗi sáng tôi lại bị mẹ lôi dậy từ năm giờ, trời bắt đầu vào đông nên sương mù dày đặc, tôi lủi thủi một mình chạy đi chạy lại ở công viên. Mặc dù giờ này người ra tập thể dục đã khá đông nhưng tầm tuổi tôi lại chẳng có ai, mà nếu có cũng đều không quen biết. Chạy được hai vòng thì tôi vắt mình nằm trên ghế đá, định nghỉ ngơi một chút thôi nhưng lại ngủ quên mà không hề hay biết. Tôi vừa mơ thấy cô giáo trao phần thưởng học sinh chăm chỉ ình (đó là tôi phóng đại thôi) thì một bàn tay lay nhẹ vào người tôi, giọng nói kia sao mà quen thuộc quá.

« Nay, sao em ngủ ở đây ? »

Không biết đang nằm mơ hay sao mà sau khi nghe thấy giọng nói đó tôi liền khe khẽ mở mắt còn môi lại nở nụ cười rạng rỡ. Ôi, ngượng quá ! Trường Đông đang ghé sát mặt mình vào mặt tôi, sợ anh ta hiểu nhầm tôi gặp lại anh ta mà phấn khích nên ngay lập tức tôi thay đổi thái độ, xòe ngay bàn tay lên che mặt anh ta rồi đẩy cái mạnh ra xa và ngồi dậy.

« Anh làm cái trò gì thế ? »

« Em ngủ ở đây từ tối qua tới giờ sao ? » Anh ta tò mò hỏi tôi.

« Anh tưởng tượng vui quá nhỉ ? » Tôi bực mình quát lại.

Chúng tôi cứ đối thoại một lúc như thế, người hỏi người trả lời như đang mở một phiên tòa lớn ở công viên.

« Em ở đây làm gì ? »

« Tập thể dục chứ làm gì nữa ? »

« Em tập như thế đấy hả ? »

« Kệ tôi, mắc gì tới anh ? »

« Em ăn sáng chưa ? »

« Anh hỏi nhiều quá đi. Ăn sáng rồi thì phải đi học chứ tôi còn ở đây làm gì nữa ? Thôi anh mau làm việc của mình đi, đừng quan tâm tới tôi. »

« Vậy anh dẫn em đi ăn sáng nhé! Giờ cũng muộn rồi, anh cũng không tập nữa. »

Ái chà, tôi thì ghét anh ta thật đó, nhưng mà con người tôi rất công tư phân minh, không thể chỉ vì thế mà từ chối lời mời này được. Nghĩ lại giờ nếu về nhà sẽ bị mẹ mắng lười không chịu vận động mà ở lại chạy tiếp thì lại càng tệ hơn, vậy là tôi gật đầu cái rụp. Nhưng mà đáng lẽ người nên vui là tôi thì tôi lại làm bộ khó coi, ỉu xiu còn người phải buồn vì xót của như anh ta thì lại vui vẻ cười thích thú.

Trường Đông dẫn tôi tới một quán hàng nhỏ gần đó, thực ra không phải chỉ anh ta mà tôi cũng là khách quen của chỗ này. Mặc dù khách rất đông nhưng vừa thấy chúng tôi cùng vào cô bán hàng vẫn hỏi thăm đôi lời vui vẻ.

« Hai đứa quen nhau đấy à ? »

« Vâng ạ ! »

« Không ạ ! »

Lời chúng tôi phát ra cùng lúc, anh ta không khỏi ngượng ngùng nhìn sang trong khi tôi đang cố lách đi vì cảm thấy hơi tội lỗi, cô chủ quán không hiểu đang suy nghĩ ngẫm điều gì mà cười vui vẻ, lời nói lại dụng ý vô cùng.

« Cô chú ngày xưa cũng vậy đó. » Cô vừa nói nháy mắt với chồng mình đang làm việc bên cạnh.

Có ngốc cũng hiểu được ý cô, trong khi tôi đang đỏ mặt lên không biết phải nói gì thì Trương Đông lại vui vẻ vào hòa với cô ấy.

« Vâng ạ. Cháu và nhỏ này rất giống cô chú. »

Bực mình vì anh bị anh ta lấy ra làm trò đùa, tôi liền dùng tay véo mạnh một cái vào lưng khiến anh ta kêu lên một tiếng « A » rõ to khiến tất cả mọi người ở đó đều đổ dồn ánh mắt về phía chúng tôi, quả thật nước này tôi xấu hổ không còn biết dấu mặt vào đâu nữa.

Sáng hôm đó anh ta và tôi cùng gọi hai bát cháo gà thật lớn, trong lúc ăn lại không ngừng chiến khẩu với nhau.

« Em ăn từ từ thôi, vãi hết ra bên miệng rồi kia. » Anh ta vui vẻ đưa cho tôi một tờ giấy.

Tôi không thèm nhìn mà nhận lấy rồi đáp trả :

« Kệ tôi. Tôi cứ không thích ăn chậm đấy, anh định làm gì nào ? »

« Thế ăn hết rồi có muốn thêm bát nữa không ? »

Tôi suýt phun nguyên miếng cháo trong miệng vào mặt anh ta, ngược lên mà dận giữ :

« Anh tưởng tôi là heo chắc ? »

« Anh đùa thôi. Em dạo này học hành thế nào rồi ? »

« Chẳng thế nào cả. Anh coi đó, cái đầu tôi có dùng búa tạ cũng không thể khai thông được nữa đâu. »

« Thế à ? » Anh ta cười nham nhở hỏi tôi rồi lại nói tiếp :

« Hôm nay em tập thể dục để giữ dáng phải không ? »

Lần này thì tôi phun nguyên miếng cháo ra khỏi miệng, đích đến tuy không phải là anh ta nhưng thực sự cũng dơ dáy hết mức. Anh ta lo lắng trao khăn giấy và li nước cho tôi còn tôi cũng mau lẹ cầm lấy mà lau chùi rồi nhấp một ngụm thật lớn. Anh ta đang chê tôi mập hay nghĩ tôi dở hơi ấy nhỉ ? Nói tôi mập thì

đúng rồi đấy, có mà tôi đâu dờ hơi tới nỗi đánh đổi giấc ngủ của mình để lấy cái gọi là ba vòng đạt chuẩn vô dụng kia. Nghĩ không khỏi bực mình nên tôi liền mắng xối xả vào mặt anh ta :

« Anh hay nhỉ ? Tôi có ngốc đến nỗi thế đâu ? Chẳng qua hôm trước ngủ gật trong giờ học được cô giáo xì ột mảnh đất trong sổ đầu bài, bố mẹ tôi biết được nên hành hạ tôi vậy đó. »

Không đánh mà khai, còn bảo là không ngốc. Vì một phút tức giận mà tôi khai sạch toàn bộ chuyện xấu của mình cho anh ta nghe, nói xong thấy hối hận thì đã không kịp nữa. Cứ tưởng anh ta được vậy mà dìm hạng tôi không thương tiếc, ai ngờ anh ta im lặng như đang suy nghĩ gì đó một lúc lâu rồi hỏi tôi, một câu hỏi chẳng có chút liên quan gì với câu chuyện của tôi vừa rồi.

« Chủ nhật này em rảnh không ? »

Tôi hơi bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng đáp lại :

« Rảnh được thì may quá rồi. Từ ngày anh từ biệt căn phòng yêu quý của tôi thì mẹ tôi cũng xếp cho tôi một lớp học thêm nữa ấy chứ. »

« Em học cả ngày sao ? »

“Ừ”

“Sao lần trước anh nghe cô chú bảo em chỉ học thêm vào buổi tối thôi.”

“Đây là lớp Anh Văn, mẹ tôi kiếm đâu ra từ tuần trước, tôi mới chỉ tới học một lần.”

Thấy anh ta chợt im lặng bất thường nên tôi hơi tò mò mà hỏi:

“Anh hỏi tôi rảnh không để làm gì vậy?”

“Anh định rủ em đi cắm trại cùng anh?”

“Chỉ tôi và anh á? Anh đừng hòng dụ dỗ tôi nha.” Tôi xua xua tay về phía trước, miệng cười méo mó.

“ Em nghĩ đi đâu vậy? Là một câu lạc bộ trong trường anh tổ chức, thấy có ý nghĩa nên anh bảo em cùng tham gia.”

Anh ta nói xong câu này khiến tôi đỏ lựng mặt lên. Đúng là tôi cũng không biết lúc đó mình tưởng tượng ra cái việc xấu xí gì nữa, tôi biện minh cho suy nghĩ đó là một triệu chứng nhẹ của bệnh nghiện ngôn tình (ý là đọc nhiều tiểu thuyết ngôn tình quá ấy mà). Tôi rất thích đi cắm trại ngoài trời, phải nói là nó vui hết mức luôn chứ. Nghe anh ta nói vậy mà tôi thích lắm, dù biết là không thể nhưng vẫn tìm hiểu đủ điều.

“ Câu lạc bộ của anh toàn mấy anh chị sinh viên, có thêm tôi nữa có tiện không?”

“ Sao lại không tiện chứ?”

Tôi cảm thấy rạo rực trong lòng sau bao câu nói của anh ta, thực tế đang nhờ vả anh ta nhưng thái độ lại cao ngạo vô cùng.

“ Tôi thì cũng không thích lắm đâu, nhưng mà nếu anh muốn thì tôi sẽ chấp nhận.”

“Vậy hả?” Anh ta hỏi một câu ngắn ngủn rồi cười đầy dụng ý, có lẽ đã đoán được tâm trạng của tôi nhưng vẫn chưa chịu vạch mặt tôi lúc này.

“Nhưng anh phải làm việc này thật tốt thì tôi mới đi theo anh được.”

“ Em nói thử xem.”

“ Tối mai tôi đi học thêm vậy nên anh phải tới nhà tôi chơi đấy. Sau đó anh nói với bố mẹ tôi là anh muốn đưa tôi đi giao lưu với câu lạc bộ Ngoại ngữ của trường mình vào cả ngày chủ nhật. Dù đi học thêm hay đi theo anh cũng đều là bổ sung vốn kiến thức Anh văn cho tôi, vì vậy nhất định bố mẹ tôi sẽ đồng ý.”

“Ý em muốn anh lừa gạt cô chú sao?”

“ Thì cũng đúng là đi theo câu lạc bộ anh tham gia còn gì?”

“Nhưng bọn anh đi chơi chứ không phải đi bổ sung kiến thức Anh văn.”

“Đẹp đi. Coi như tôi chưa nói gì. Anh cứ đi chơi vui vẻ.” Tôi hơi bực mình mà lớn giọng với anh ta.

“Được rồi. Anh sẽ làm theo những gì em muốn.”

Nghe anh ta nói vậy tuy không giám cười nhưng tôi đã rất vui.

Vậy là một tuần đó tôi luôn học hành chăm chỉ và cố gắng không gây thêm chuyện gì ở lớp để cuối tuần được đi cắm trại cùng Trường Đông. Việc lao động công ích cô giao tôi hoàn thành đầy đủ. Mỗi buổi sáng không cần mẹ phải gọi tôi đều tự giác dậy sớm ra công viên chạy bộ cùng Trường Đông, sau đó lại cùng anh ta đi ăn sang thật vui vẻ. Đó là tuần lễ đầu tiên chúng tôi ít gây lộn với nhau nhất, cứ nghĩ tới việc được đi chơi xa sau tháng trời bán linh hồn mình cho sách vở tôi lại cố nhẫn nhịn để không làm phật ý anh ta. Tôi là vậy đó, dù rất sĩ diện và ngông nghênh nhưng nếu phải thực hiện được mong muốn của mình thì tôi cũng chẳng ngại gì mà bán rẻ những thứ đó được.

Vậy là cuối cùng Trường Đông cũng thực hiện việc tôi giao, không biết anh ta đã nói gì với bố mẹ tôi mà tới thứ năm sau khi từ lớp học thêm trở về tôi liền nghe mẹ hỏi:

“Chủ nhật này con muốn đi học thêm ngoại ngữ hay đi cùng Trường Đông?”

Tôi giả vờ suy nghĩ một lúc rồi liền nói:

“Con cũng chẳng muốn bỏ học mà đi với anh ta đâu, nhưng mà anh ta đã nói vậy con còn từ chối thì thật là không phải.”

“Vậy con đi với nó đi. Thấy hai anh em mày cứ gây lộn với nhau mãi như vậy là không được, nhân tiện lần này hai đứa có thể hiểu nhau hơn.”

Không biết lời mẹ tôi có thực sự trong sáng không mà tự nhiên nghe xong tôi hơi chột dạ, đôi gò má cũng đỏ lên khác thường. Tôi cũng không hiểu vì sao dạo này tôi lại hay nhạy cảm như thế, nhất là mỗi lần nói về Trường Đông hay tiếp xúc với anh ta tôi lại thấy trong người có chút vui vui và ngượng ngịu. Nói tóm lại là cái cảm giác là lạ mà trước giờ tôi chưa hề có với một ai, nhưng lại ngược đời hơn là dù ngoài mặt hay trong lòng thì tôi đều phủ định cái tình cảm ngu ngơ của mình.

Cuối cùng thì một ngày chủ nhật tuyệt vời cũng đã đến. Hôm nay mặt trời từ sớm đã lên cao khiến cái lạnh mùa đông phần nào giảm bớt. Tôi đã có đủ kinh nghiệm cho những chuyến đi chơi kiểu này nên hoàn toàn tự tin bước ra khỏi nhà với chiếc ba lô chứa một ít đồ uống, bánh kẹo và một cuốn tiểu thuyết. Nghe thì có vẻ nực cười thật, chỉ cần một cô gái bình thường thôi khi nghe tôi tự nhận mình là giàu kinh nghiệm mà chỉ mang theo những thứ đó để đi chơi đều không khỏi bất ngờ. Nhưng thử nghĩ mà xem, chẳng lẽ bây giờ tôi lại đem theo mỹ phẩm, gương lược hay túi áo như họ sao? Tôi giám khẳng định điều này tuyệt đối là không thể. Tôi đã học phổ thông rồi nhưng tuyệt đối chưa bao giờ xài mỹ phẩm nhè, còn mấy thứ kia nữa tôi mắc gì phải đem theo ệt người? Tôi chỉ cần nhét đầy cái bụng của mình để có sức mà chạy nhảy vui chơi, còn nếu tới mức mệt quá không chơi nữa thì tôi đã tủ sẵn một cuốn tiểu thuyết bên mình. Chơi cũng được, đọc sách cũng được, chỉ cần hai việc tôi thích nhất đó được thực hiện là tôi đã mãn nguyện lắm rồi.

Sáng sớm Trường Đông đã đến ngay trước cổng chờ tôi, không vào nhà mà chỉ đợi tôi ra rồi đạp xe chở tôi tới trường anh. Hôm nay anh ta mặc một chiếc áo phông có màu nồn chuối trông rất đẹp mắt, bên dưới là chiếc quần jean hiệu Denham kết hợp với đôi dây thể thao hai màu đen trắng quả thật rất xa xỉ và phô trương. Tôi ngồi sau xe anh mà cảm giác cứ nao nao khó tả, tiếng tim đập nghe rất rõ còn đầu óc cứ lơ lơ như lơ lửng nơi đâu.

Hôm đó câu lạc bộ mà Trường Đông nói gần tới ba mươi người cùng tham gia, chúng tôi cùng di chuyển bằng một chiếc xe du lịch vừa đủ. Thấy Trường Đông dẫn theo một con bé lạ hoắc như tôi nên ai nấy đều kinh ngạc, đặc biệt là nhóm bạn thân của anh ta, không nói cũng biết tôi trở thành tâm điểm mố xẻ của mọi người. Tôi ngồi gần cửa sổ, Trường Đông ngồi bên tôi ở dãy ghế thứ ba, xe vừa dời đi thì một anh trai ngồi phía sau đập nhẹ cánh tay vào vai tôi, vừa nói vừa cười nham nhỡ.

“Em gái, em học lớp mấy rồi?”

Nhìn mặt tôi hơi ngu để anh ta không cần hỏi cũng biết tôi chưa bước vào đại học thì phải, ban đầu nói chuyện tôi có hơi ngại ngùng, nhưng bản chất con người tôi lại vô cùng cởi mở và thoải mái vì vậy không

lâu sau đó tôi cũng đã hòa hợp với tất cả mọi người. Thấy anh ta là người khá vui vẻ nên tôi cũng tươi cười đáp lại liền.

“Em mới học lớp mười thôi.”

Không chỉ anh ta mà ngay sau khi tôi trả lời thì tất cả mọi người xung quanh cùng xông vào hỏi chuyện tôi ríu rít, riêng Trường Đông chỉ im lặng lắng nghe và đôi lúc có nở một nụ cười.

“Em làm sao quen được hot boy của bọn chị vậy?” Một chị gái có gương mặt hơi già dặn hỏi tôi.

Không biết làm sao mà tôi phán một câu cực kì khùng kiếp.

“Là anh ta quen được em mới đúng chứ?”

Bình thường tôi hay nói với anh ta như vậy thành quen, nhưng nếu chỉ có anh ta và tôi thì không sao, đằng này dưới hàng chục cái tai đang tập trung cao độ kia mà tôi thốt ra câu đó quả thật mất mặt hết mức. Biết là tôi đây so với anh ta chỉ giống như một kẻ nhà quê nghèo hèn với lão trọc phú giàu có (nói chung là chênh lệch quá mức vậy đó) nhưng mọi người có cần nhìn tôi bằng ánh mắt hoảng hốt như thế không? Tôi đang ngu ngơ đi một lúc không biết phải giải thích ý mình thế nào thì Trường Đông kí nhẹ vào đầu tôi một cái mà nói:

« Được rồi. Quen được em là phúc phận của anh. »

Biết là anh ta nói đùa nhưng không hiểu sao nghe thấy thế tôi lại rất vui, chắc lại tại cái tính ưa nịnh của tôi đang được tắm bổ đúng lúc. Tôi vừa nở một nụ cười mãn nguyện cho cái chiến thắng đầy vẻ vang của mình thì từ đâu bay vào mắt tôi hai viên đạn to bằng nắm tay, ngược nhìn một lúc mới biết nó được xuất phát từ nòng súng nhân thị của chị gái ngồi dãy ghế thứ nhất hàng bên cạnh. Nếu tôi không nhầm thì đã từng gặp chị ta và Trường Đông ăn tối ở quán bún đối diện trường Luật hôm nào. Tôi hơi rụt rè cúi đầu xuống, dù rất ghét chị ta nhưng lúc này đây lại cảm giác tội lỗi vô cùng.

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng ngay ở con đường chính để tới một ngọn đồi sau núi. Từ đây tới chỗ có thể dựng trại tầm năm trăm mét, vì đường đi hơi dốc nên Trường Đông hăng hái đeo ba lô giúp tôi, còn tôi cứ lẻo đẻo đi sau lưng anh ta ngoan như một con cún, không gây chuyện, không cãi vã, chỉ khi nào có ai hỏi tới mới trả lời.

« Nhỏ này, em tên gì ấy nhỉ? » Một anh trai có thân hình mập mạp vừa ịch đeo ba lô vừa hỏi tôi.

« Em là Mộc Đan ạ. » Tôi vui vẻ trả lời.

« Tên đẹp quá nhỉ? Vậy em cũng là ứng cử viên mới của câu lạc bộ bọn anh phải không? »

Tôi hơi bất ngờ vì không hiểu ý anh ta, quay lên định hỏi Trường Đông nhưng thấy anh ta đang mải miết chuyện trò với một người bạn khác nên tôi đành quay lại ấp úng trả lời.

« Anh nói vậy là sao ạ? Sao lại là ứng cử viên mới? »

Anh ta thoáng ngạc nhiên nhìn tôi rồi giải thích.

« Trường Đông không nói với em sao? Câu lạc bộ bọn anh tổ chức buổi cắm trại này là để mừng các thành viên mới tham gia đấy. Nếu tính cả em nữa thì lần này có những năm người cơ. »

« Nhưng em không phải là sinh viên trường anh mà vẫn được sao? »

« Thực ra thì ban đầu mọi người không đồng ý đâu, nhưng vì Trường Đông có nhiều đóng góp lớn cho câu lạc bộ nên sau khi cậu ta hết sức thuyết phục bọn anh đã để em và cô bé kia cùng tham gia. »

Nói rồi anh ta chỉ tay về phía trước còn tôi cũng từ từ đưa mắt nhìn theo, đó đích thị là người vừa nãy bắn cho tôi hai viên đạn vào mắt. Chị ta đang đi sát bên cạnh Trường Đông, nhìn thái độ vui vẻ của họ và biết thêm việc anh ta không chỉ hết lòng xin xỏ cho tôi mà còn cho cả chị gái kia nữa, không hiểu sao trong lòng tôi lại tức tối vô cùng, trong mỗi câu nói đều chứa vài ngọn lửa.

« Chị ta không phải là sinh viên sao? »

« Không, cô bé kia là học sinh lớp 12 của trường chuyên thành phố này đây, nghe bảo năm sau cũng muốn thi vào trường anh. »

Nghe anh ta nói vậy không hiểu sao trong lòng tôi lại lo lắng mà suy nghĩ vớ vẩn, nếu chị ta đạt được ước nguyện thì hai người họ chắc sẽ suốt ngày dính lấy nhau như một đôi tình nhân hạnh phúc. Tôi tự phủ nhận với chính mình việc đó thì mắc gì tới tôi, vậy nhưng khoảnh khắc đó tôi cũng ao ước mình học hành giỏi giang để thi đỗ trường Luật vô cùng.

Chúng tôi tìm được một địa điểm dựng trại khá đẹp mắt, xung quanh là bãi cỏ xanh mượt lác đác vài cái cây cổ thụ cao à nhìn ra trước mặt lại có một dòng suối nhỏ chảy róc rách nghe rất vui tai. Tôi cùng một số chị gái sắp đặt lại thức ăn và đồ uống cẩn thận còn Trường Đông cùng mấy anh trai kia lại tất bật với việc dựng trại ở cách đó không xa. Tôi vừa ngồi xuống uống một ngụm nước thì đích thị tay súng nữ ấy đến ngồi bên cạnh mở lời vui vẻ, dù không thích nhưng tôi vẫn lịch sự nói cười.

« Xin chào. Chị là Thực Linh. Rất vui được làm quen với em. »

« Em cũng rất vui được biết chị. »

« Mộc Đan. Em có cái tên rất đẹp đấy. »

Tôi hơi bất ngờ, liền vội vàng hỏi lại :

« Sao chị biết tên em ? »

« Là Trường Đông nói với chị đấy. »

Nhìn điệu cười ngọt ngào kèm theo thái độ thân thiện của chị ta đáng lẽ tôi phải vui lắm chứ ? Vậy mà hai từ « Trường Đông » vừa thốt ra khỏi miệng chị ta đã khiến tôi sôi sục máu trong người. Tôi có cảm giác chị ta muốn cho tôi biết quan hệ của họ đã đạt tới mức thân thiết đến bao nhiêu, không dám phủ nhận là tôi không quan tâm, nhưng mà nghĩ tới việc hai người đó cùng nói về tôi sau lưng tôi lại không nén nổi cảm giận. Tôi cố nuốt hết cục tức này mà vui vẻ nói tiếp.

« Anh ta kể về em với chị sao ? »

« Cũng không nhiều lắm, anh ấy chỉ nói em hơi bướng bỉnh xúu thôi. »

Chị ta cười, nụ cười đầy dụng ý. Tôi cố uống một ngụm lớn nước để nuốt trôi cơn giận còn cào kia. Nếu bây giờ chị ta dùng từ bướng bỉnh để nói với tôi thì tôi giám lấy mạng mình ra khẳng định một điều rằng khi Trường Đông nói với chị ta ít nhất cũng phải dùng từ cố chấp hay ngang ngược. Tôi cười nhợt nhạt một cái rồi đứng dậy nói và quay đi.

« Em nhớ ra mình có một số việc, chị ngồi chơi vui vẻ nhé. »

Tôi cứ bước đi như thế, ra đến tận bờ suối thì ngồi xuống nhặt những viên đá nhỏ ném xuống nước, có lẽ lúc đó tôi cũng muốn ném hết mớ cảm xúc ngổ ngán của mình đi biết nhường nào.

6. Chương 6

Tôi vẫn nhớ một câu trong lời Phật dạy như thế này : « Kẻ thù lớn nhất của đời người là chính mình. ». Không hiểu ngày trước tôi có nhận ra điều đó không mà mỗi suy nghĩ, hành động của mình khi nóng giận đều rất ngu ngốc, đặc biệt trong chuyện tình cảm lại càng thậm tệ hơn. Rõ biết trong lòng mình đã bắt đầu có cảm giác lạ với một người con trai, hay giận hờn vu vơ nhưng ngồi một mình lại tự cười ngớ ngẩn, vậy mà tôi cứ nhất quyết cự tuyệt cái lí lẽ đó để rồi bao nhiêu trách nhiệm cứ đổ lên đầu đối phương, để không biết được người thực sự khiến bản thân tổn thương lại là chính mình.

Con suối nhỏ chảy róc rách giữa buổi sáng mùa đông, vừa mới đây thôi tôi đã thấy âm thanh ấy vui tai biết mấy mà chỉ một lát sau đã thấy nó ồn ào thật tệ. Không nhớ là tôi đã thần thờ vút hết bao nhiêu viên đá nhỏ xuống nước mà có người đến ngồi bên cạnh từ lâu cũng không hề hay biết, cho đến khi người ta cất tiếng mới vội giật mình.

« Đây, sao ra đây ngồi một mình vậy ? » Trường Đông kí nhẹ vào đầu tôi một cái rồi vui vẻ nói.

Thoáng có chút bất ngờ nhưng thực sự tâm trạng lúc đó không vui, mà tôi cũng không có hứng để gây chuyện với anh ta thêm nữa, vậy là tôi đứng dậy bỏ đi không thèm nói một lời nào. Chắc thấy tôi tính khí thất thường nên anh ta hơi lo lắng liền vội vàng đi sát sau lưng tôi, vừa đi vừa gọi như một con ghé con lạc mẹ, thật sự khó chịu hết mức.

« Em sao vậy ? Sao đang vui lại xì mặt ra thế ? »

Tôi im lặng, tự chế nhạo lời nói của anh ta. Là tôi vui hay anh ta và chị gái kia vui nhỉ ? Tôi thềm vào cái quan tâm giả tạo này.

« Em giận anh đấy à ? »

Tôi vẫn im lặng. Anh ta thân thiết với ai thì mắc gì tới tôi mà phải giận ? Tôi thềm vào cái bức xúc ngổ ngẩn này ?

« Em ghét anh lắm phải không ? »

Lần này thì tôi đứng lại, quay người nhìn thẳng vào mắt anh ta, giọng nói tức giận như chực khóc :

« Anh nói đúng rồi đấy. Tôi ghét anh lắm. Tôi ghét cái điệu cười cao ngạo của anh mỗi khi tôi mắng anh. Tôi ghét cái cảm giác bị tất cả lãng quên mỗi khi anh xuất hiện. Tôi ghét anh lúc nào cũng muốn tham dự vào cuộc sống của tôi. Anh biết điều thì tránh xa tôi ra, đừng làm tôi bức mình hơn nữa. »

Không hiểu sao những lời tôi nói ra lại nhấn tâm như thế ? Nhưng tôi đang nói sự thật mà, chẳng phải trước giờ những thứ đó tôi ghét lắm hay sao ? Trường Đông như người không hồn nghe những lời tôi nói mà không hề phản kháng lại, ngược với hành động đó thì vừa nói xong tôi liền quay mặt chạy nhanh về trước như muốn bỏ lại cả thế giới sau lưng. Tôi chạy không phải vì tôi cảm thấy có lỗi bởi những lời nói kia, tôi chạy không phải vì tôi sợ sẽ bị anh ta công kích lại như những lần trước, tôi chạy vì tôi sợ chính bản thân tôi, tôi sợ mình sẽ ngu ngạo dành tình cảm ột kẻ không bao giờ dang tay đón tôi vào lòng. Tôi chạy vào sâu trong rừng, khi chắc chắn chỉ còn lại một mình mới bắt đầu ngồi gục xuống ôm đầu khóc nức nở. Trước nay trong tiểu thuyết tôi chỉ thấy người ta vì yêu một ai đó mà phải đau lòng đến khóc chứ chưa hề nghe tới việc ghét một ai đó quá cũng khiến bản thân mình bị tổn thương mà trở nên thảm hại thế này ? Chỉ cần nghĩ tới việc có người biết được một đứa sĩ diện như tôi lại vì Trường Đông mà khóc chắc sẽ không khỏi nức cười, hoặc chẳng may việc này mà đến tai anh ta thì tôi còn mặt mũi đâu mà sống trên đời này nữa, vậy là tôi đưa tay quệt hết nước mắt trên mặt và ép bản thân mình phải nở một nụ cười thật tươi. Nói điều này không biết quá trẻ con lắm không, nhưng thực sự ngày ấy lòng tự tôn của tôi nó cao vợi vợi lắm, để đem ra mà so sánh với thứ tình cảm nửa vợi kia thì còn nặng gấp mấy lần.

Tôi quay trở lại nơi mọi người đang tập trung thì lễ trại đã được dựng xong xuôi, bao nhiêu bánh trái cũng đã nằm ngay ngắn nơi vị trí trung tâm giữa mọi người. Ai nấy đều có đôi có cặp tụm nhau lại cười đùa vui vẻ, mà cũng đúng thôi, họ ít nhiều đã quen biết nhau khi tham gia câu lạc bộ, lại là sinh viên cùng một trường đại học nữa. Nhưng cái tôi quan tâm không chỉ dừng ở đó, ngay cả chị gái có tên là Thực Linh kia dấu chỉ mới là học sinh phổ thông thôi nhưng lại trò chuyện vô cùng cởi mở và vui vẻ với mọi người. Không giám dấu chứ lúc đó không biết là tôi ghen tị với chị ta thế nào đâu, đến sau này tôi mới nhận ra đó cũng là một nguyên nhân quan trọng để tôi không thể có thiện cảm ngay từ đầu. Thực Linh có một ngoại hình xinh xắn trong khi cái vẻ bề ngoài kia của tôi lại chỉ ở xếp hạng trung bình. Tôi không có một giọng nói nhẹ nhàng, lịch sự, lại không có một thành tích học tập cao, tôi tham ăn, tôi không biết nghe lời, tôi thích chọc giận người khác. Nhưng mà trước nay tôi cũng quen nhiều người con gái xinh đẹp học giỏi lắm chứ, chẳng cần nói đâu xa ngay ở lớp tôi cũng có tận vài đứa hơn hẳn chị ta rồi, vậy mà tôi chỉ dành thái độ khó chịu cho riêng chị ấy. Xưa nay với tôi cái vẻ đẹp của học thức và ngoại hình mà nói đều là những thứ trên trời, vô dụng, dù cho bố mẹ có bật loa chĩa thẳng vào tai thì tôi cũng không hề quan tâm, vậy mà không hiểu sao hôm nay tôi lại luôn lấy nó ra để mà bận tâm, để mà so sánh mình với người khác. Nhưng bất hạnh lớn nhất là ở chỗ càng so sánh tôi lại càng tự ti, lại càng cảm thấy mình kém cỏi. Vậy là từ đó tôi tự nhủ bản thân mình hãy suy nghĩ tốt về Thực Linh nhiều hơn, còn riêng với Trường Đông thì tránh càng xa càng tốt.

Thấy tôi thờ thẩn đứng một mình bên gốc cây, bỗng có một anh trai lại gần làm quen và nói cười vui vẻ.

« Em gái, sao không qua đây chơi với tụi anh ? »

Tôi mỉm cười, trả lời hơi ngượng ngịu :

« Tại em thấy trong người không khỏe lắm. »

« Em bị cảm sao ? » Anh ta hơi lo lắng hỏi tôi.

« Không ạ. Em không sao. »

“Chắc em còn thấy ngại phải không? Nếu em không muốn qua đó thì đi theo anh, anh cho em xem thứ này vui lắm.”

Tôi chưa kịp gạt đầu thì liền bị anh ta nắm chặt tay kéo đi một cách dễ dàng. Thực ra sau khi nghe anh ta sẽ cho tôi xem cái gì đó rất vui thì ngay lập tức tinh thần tôi cũng vui vẻ lên theo, vốn dĩ con người tôi nó cũng tò mò và ham vui vậy đó, không cần anh ta đích thân lôi kéo tôi cũng sống chết kì kèo bằng mọi cách để xem được cái gọi là vui lắm kia. Chúng tôi tới ngay trước một cái lều khá lớn cách đó không xa, sau đó mới biết đó là nơi dành riêng của con trai để nghỉ ngơi. Tôi ngơ ngác đứng bên ngoài, sau khi anh ta chui vào trong đó bước ra thì trên tay cầm một cây đàn, thoáng nhìn đã biết còn rất mới và không phải dạng tầm thường. Tôi đang ngẩn người thì anh ta vui vẻ nói.

“Em biết chơi đàn không?”

Tôi im lặng, lắc đầu.

“Vậy em thích nghe đàn không?”

Tôi vẫn im lặng, gạt đầu.

Có lẽ nhìn tôi thế này không ai nghĩ rằng tôi cũng đam mê âm nhạc lắm, nhưng thay vì dán mắt mình lên màn hình ti vi để xem mấy cô gái, chàng trai ăn mặc vô tư nhảy múa thì tôi lại thích những bài hát sến sẩm nhẹ nhàng hoặc những bản nhạc không lời nhiều hơn, hoặc như lúc này đây sẽ được nghe tiếng đàn guitar thì thật tuyệt. Con người tôi bên ngoài sống cởi mở, ồn ào nhưng những cái tôi thích lại thường mang khuynh hướng trầm mặc, nội tâm, chỉ cần vào phòng tôi mà xem thì sẽ thấy những cuốn tiểu thuyết ngôn tình kia sẵn sàng chứng minh cho điều đó.

Vậy là anh trai đó xách đàn đi trước, tôi lẻo đẻo chậm chạp bước theo sau, vừa đi vừa tự mỉm cười thích thú. Tôi lại lần nữa đi ra bờ suối nhưng lần này tâm trạng của tôi thay vì tồi tệ như trước thì lại cực kì hưng phấn và vui vẻ, ngay cả tôi cũng không ngờ cảm xúc của mình lại có thể nhanh chóng lợi ngược dòng như thế.

“Em tên gì ấy nhỉ?” Anh ta ngồi bên cạnh tôi, mặc dù câu hỏi kia chẳng liên quan gì với hành động ôm đàn chuyên nghiệp ấy nhưng tôi vẫn vui vẻ trả lời:

“Em là Mộc Đan”

“Tên em đẹp quá nhỉ. Tên anh là Gia Huy, từ nay chúng mình làm bạn nhé!”

Có lẽ đây là lần thứ ba trong ngày tôi được khen về cái tên của mình, trong phút giây tự hào đó tôi đã thầm cảm ơn bố mẹ mình biết bao. Vừa nhìn thôi đã biết anh ta là người dễ mến lại trò chuyện cởi mở với tôi, mới nghe đến đó thôi tôi đã vui vẻ gạt đầu đồng ý. Anh ta đáp lại nụ cười của tôi bằng một giọng nói hết sức thân thiện.

“Giờ em muốn nghe bài gì?”

Thoáng suy nghĩ một lúc lâu tôi liền trả lời:

“Cô gái đến từ hôm qua, được không anh?”

Gia Huy lắc đầu nhìn tôi, trong ánh mắt chứa đôi phần tội lỗi.

“Vậy Phượng hồng thì sao?” Tôi lại vui vẻ đưa ra ý kiến của mình.

Gia Huy vẫn lắc đầu, hình như bài này anh ta cũng không biết.

Vậy là sau khi tôi gửi đến anh năm yêu cầu toàn là những bài hát tôi yêu thích thì đáp lại sự mong mỏi ấy anh ta đều thực hiện một hành động lắc đầu. Tôi bắt đầu nghi ngờ không biết anh ta có thực sự biết chơi

đàn không nữa, chẳng lẽ những bài hát tôi nói nó lạ lắm lắm sao? Biết là Gia Huy đang vô tình bị tôi dồn vào thế bí nên tôi liền vỗ như gõ gõ mà nói với anh ta.

“Thực ra em cũng không thích mấy bài đó lắm đâu. Hay anh biết bài nào hay thì đàn cho em nghe đi.”

Cuối cùng thì trăm ngày nắng cũng đợi được một ngày mưa, không biết anh ta đã đợi câu nói này của tôi bao lâu mà tôi vừa dứt lời anh ta liền cười phá lên đầy sung sướng.

“Đúng vậy, anh cũng không thích mấy bài em nói lắm. Để anh đàn cho em nghe bài Áo trắng đến trường cho nhé!”

Tôi gương cười một cách đau khổ rồi gật đầu sau câu nói của Gia Huy. Anh ta giám trước mặt tôi phán một câu xanh rờn rằng không thích những bài tôi vừa nói, nghĩ một cách tích cực thì đây là thẳng thắn phát biểu cảm xúc, còn theo thiên hướng tiêu cực mà nói thì đây đích thị là nhạo báng sở thích của tôi rồi. Tôi hơi giận, nhưng Gia Huy không phải là Trường Đông nên cố nuốt cục tức vào trong mà không thể nói gì.

Tôi rạo rức cả người chờ đón tiếng đàn của Gia Huy bao nhiêu thì khi nó phát ra âm thanh lại càng kinh khủng ngần ấy. Lần này thì tôi chắc chắn anh ta chính là một kẻ bịp bợm đang lừa gạt tôi, nghĩ gì mà anh ta có thể tự tay ném đá vào nghệ thuật như thế. Lại một lần nữa tôi cố cười méo mó che dấu sự đau khổ khi những âm thanh ồn ào kia đang dội thẳng vào tai để không khiến anh ta trở nên què kệch. Nhưng nếu anh ta biết thế thì tốt biết bao, tôi càng chịu đựng bao nhiêu thì anh ta càng nhiệt tình thể hiện tài năng từng đó, vừa đàn vừa hát như một con ếch ương đạo nhạc giữa trời mưa. Chỉ thật may mắn là chưa kịp hết bài thì có một người khác lại xuất hiện ngay sau lưng chúng tôi mà phá lên cười thích thú, đến đây thì bất ngờ quá Gia Huy cũng dừng đàn mà tôi cũng được thoát khỏi cái cảnh dở khóc dở cười kia.

“Cuối cùng thì mày cũng lừa được nhóc này rồi phải không?” Một anh trai có gương mặt ngỗ tào vừa cười vừa nói.

Gia Huy đưa tay gãi gãi đầu rồi cười méo mó, một lần nữa ánh mắt tôi như cầu thị sự thứ tha. Tôi không hiểu gì liền tròn mắt nhìn hành động của hai người kia mà hỏi:

“Lừa em là sao anh?”

Không biết câu hỏi của tôi có ngây thơ quá không mà anh trai kia lại cười nham nhở như con chuột cống vô tình rơi vào chĩnh gạo, lần này thì những gì anh ta nói khiến Gia Huy không thể đưa ra một chứng cứ ngoại phạm nào.

« Không lừa được tui anh ngồi nghe nó chơi đàn nên nó tìm tới em đấy. »

Tôi hơi bất ngờ quay sang nhìn Gia Huy mà hỏi :

« Anh không biết chơi đàn sao ? »

Anh ta cố cười cho qua chuyện rồi gật đầu.

Vậy là đúng rồi, bảo sao tôi nói bài nào anh ta cũng không biết. Nghĩ lại cảnh tôi háo hức chờ đợi tiếng đàn của anh ta mà tôi vừa tức giận lại vừa tức cười, liền đưa một bộ mặt ghê tởm ra ăn vạ :

« Anh giám lừa em hả ? Mau bồi thường phí tổn thương tinh thần cho em đi. »

Tôi vừa nói vừa xòe bàn tay ra trước mặt Gia Huy rồi cả ba cùng cười phá lên vui vẻ. Kể từ hôm đó Gia Huy chính thức là một người bạn thực sự của tôi, một người mà về sau tôi biết ơn rất nhiều.

Chúng tôi quay lại nơi dựng trại thì đã hơn mười giờ, tất cả mọi người đều tập trung lại ngồi thành một vòng tròn mà tâm được lập nên bởi la liệt nước ngọt và bánh trái. Khi không khí đã trở về trạng thái ổn định thì một anh trai mập mập từng nói chuyện với tôi lúc trước liền đứng dậy phát biểu đôi lời.

« Hôm nay câu lạc bộ Hùng biện của chúng ta tổ chức buổi vui chơi này nhằm chào đón năm thành viên mới. Trước khi bữa tiệc được bắt đầu xin mời năm bạn đứng dậy giới thiệu về mình. »

Anh ta vừa dứt lời thì ai nấy đều vỗ tay vui vẻ, riêng tôi gương mặt đã nóng ran và sự lo lắng đang đạt tới tột cùng. Họ đều là học sinh trường Luật mà lại là thành viên của câu lạc bộ Hùng biện nên ngôn ngữ nói tuyệt đối đều đạt chuẩn, mà tôi ngoài việc nhận lỗi với cô giáo ở lớp ra thì chưa bao giờ tự phát biểu điều

gì ở đám đông, lần này lại là tình huống bất ngờ chưa được thông báo trước, nếu lỡ miệng ăn nói vô duyên thì thật không còn mặt mũi đâu mà sống trên đời nữa. Sau khi ba anh trai khác đã giới thiệu về mình xong thì lúc này chỉ còn lại tôi và Thực Linh, trong khi hai tay tôi đang vịn vào nhau đầy lo lắng thì chị ta vui vẻ đứng dậy nói cười với một gương mặt đầy tự tin.

« Xin chào mọi người. Em là Thực Linh, học sinh lớp mười hai Văn trường chuyên tỉnh ạ. Em rất thích câu lạc bộ Hùng biện và mong muốn tương lai sẽ là một sinh viên của trường mình. Vì vậy em rất mong mọi người sẽ giúp đỡ em trong thời gian tới. »

Chị ta vừa dứt lời thì ai nấy đều vỗ tay vui vẻ hưởng ứng. Học sinh chuyên văn có khác, ăn nói vô cùng lưu loát lại biết lấy lòng người, không đợi chị ta phải mong muốn thì tôi chắc chắn bất cứ ai ở đây cũng sẽ giúp đỡ chị ta nhiệt tình. Tôi cố nuốt hết những lời chị ta vào đầu để ghi nhớ may ra khi tới lượt mình cứ thế mà làm theo, vậy mà chị ta vừa ngồi xuống thì cái đầu tôi cũng không kịp lưu trữ lại một thông tin gì. Vừa nghe thấy ai đó nói lớn « Xin mời thành viên thứ năm » thì chân tay tôi liền bủn rủn, môi trên môi dưới đập vào nhau nghe thành tiếng. Tôi cứ ngồi im lặng cúi mặt xuống tránh những ánh nhìn háo hức xung quanh, thiết nghĩ nếu lúc này Doermon xuất hiện cho tôi cánh cửa thời gian bay về thời nguyên thủy sống vài năm tôi cũng bằng lòng. Một phút trôi qua trong im lặng rồi tiếng sét ấy lại lần nữa đánh ngang tai :

« Xin mời thành viên thứ năm giới thiệu về mình. »

Ai đó có thể hiểu được tâm trạng tôi lúc này không nhỉ ? Tôi chỉ cảm hận Trường Đông đến tận xương tủy vì đã lơ đãng thói tham chơi mà lừa tôi tới đây rồi đẩy tôi vào hoàn cảnh này. Vậy mà tôi vừa ngược mặt lên thì đã gặp phải cái nhìn dính chặt như keo của anh ta ở phía đối diện, trong nghịch cảnh vừa sợ vừa tức ấy tôi liền đỏ ửng mặt lên, đứng dậy mở miệng ấp úng :

« Em...xin chào...em là Mộc Đan. Em...em rất vui... »

Nói được tới đó thì dừng lại, nơi cổ họng tôi như có một hòn đá chặn ngang qua bất ngờ. Không biết tôi vui cái gì mà giám mở lời bịp bợm như thế, không dẫu nổi suy nghĩ mà tay tôi cứ giữ chặt áo không thôi, cả cơ thể bất động đứng trân trân như một pho tượng. Bất chợt người bên cạnh tôi liền đứng dậy đưa ra gương mặt vui vẻ giải vây cho tôi, đó đích thị không ai khác ngoài Gia Huy.

« Vậy là em ấy đã giới thiệu đầy đủ thông tin ọi người rồi nhé. Bây giờ đội trưởng mau triển khai chương trình tiếp theo đi. »

Nói rồi anh ta cầm chặt bàn tay đang rung của tôi kéo ngồi xuống, lại còn tặng riêng cho tôi một cái nháy mắt đầy ân tình. Tôi cố mỉm cười đáp trả rồi ngại ngần rút bàn tay ra khỏi tay Gia Huy, vừa ngược mặt lên thì một lần nữa lại chạm mặt kẻ thù. Lần này Trường Đông không còn nhìn tôi bằng ánh mắt khích lệ như ban đầu mà thay vào đó có chút gì thất vọng, thờ ơ nhưng vô tình lại khiến tôi liên tưởng tới mấy viên đạn khi trên xe Thực Linh đã nổ súng với mình.

Vậy là trưa hôm đó chúng tôi ngồi quây quần bên nhau ăn uống và hát hò vui vẻ, đang rộn ràng như thế thì một chị gái liền đứng dậy thốt ra mấy câu không khỏi khiến tôi bất ngờ.

« Trường Đông, em mau đàn tặng mọi người một bài đi. »

Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy việc Trường Đông biết chơi đàn. Nhìn cái con người chỉ biết thô kệch khẩu chiến với tôi mà cũng biết làm những việc như thế, tôi còn ngớ ngẩn tự đặt ra một câu hỏi với bản thân : « Mình nghe nhầm hay chị ta nói nhầm ấy nhỉ ? ». Chẳng phải Trường Đông rất thích khoe khoang tài năng của mình trước mặt tôi sao ? Sao trước giờ chưa thấy anh ta nói ra để lên mặt với tôi nhỉ ?

Ngày ấy tôi ngốc nghếch vậy đó, đối với một đứa con gái mới học năm đầu của phổ thông mà nói thì một chàng trai biết đánh đàn guitar chẳng khác gì chàng hoàng tử cười bạch mã, cực kì hấp dẫn và đáng được nâng niu như một thiên thần. Trải qua năm tháng sinh viên thì những hoài niệm đó của tôi đã hoàn toàn bị sục đổ, thực tế mà nói ở bất cứ trường đại học nào tỉ lệ sinh viên nam biết chơi đàn guitar cũng đều rất cao, và Trường Đông cũng đơn giản chỉ nằm trong số đó. Vậy mà ngày hôm ấy tôi cứ làm như việc đó là một cái gì ghê gớm lắm, gớm tới mức không ít đêm sau tôi mất ăn mất ngủ vì chuyện này.

Vậy là Trường Đông vui vẻ nhận lấy chiếc đàn guitar trong tay bạn mình, trước khi thể hiện tài năng còn kêu gọi một sự cộng tác đầy hóc búa, mà cái búa đó nó lại không đập vào ai khác ngoài cái đầu tội nghiệp

của tôi .

« Không biết có ai thuộc bài hát Cô gái đến từ hôm qua không nhỉ ? Nếu có thể hãy hát và tôi sẽ đàn theo, như vậy có lẽ sẽ tuyệt vời hơn rất nhiều. »

Ai nấy nghe xong đều vỗ tay hoan nghênh lại không quên khen anh ta nói đúng. Vậy mà một phút trôi qua cũng không ai đứng giấy chịu mở lời sẽ cùng cộng tác với, tôi đang thoảng cười đắc ý vì nghĩ một bài hát hay như vậy mà không ngờ ở đây lại không ai biết tới thì ngay lập tức Gia Huy hét lên như một con mèo vừa tìm được miếng mồi, thật sự rất sung sướng.

« Mộc Đan rất thích bài này phải không, em mau hát đi. »

Tôi vừa nghe đã ngượng chín mặt lại gặp phải ánh mắt đang nhìn chăm chăm của Trường Đông liền cúi xuống, đưa tay véo vào vai Gia Huy một cái rồi nói nhỏ :

« Ai bảo em thích chứ ? »

« Không phải lúc này em muốn anh đàn bài đó sao ? » Anh ta trả lời tôi.

« Nhưng em không biết hát đâu. »

Tôi vừa dứt lời, tưởng anh ta niệm tình mà buông tha cho tôi không ngờ ngược lại lời nói thốt ra vô cũng rõ ràng giữa đám đông ,như muốn ai cũng nghe thấy:

“Mộc Đan nói em ấy rất vui nếu được hát bài này”.

Thế giới xung quanh tôi như chao đảo mấy vòng rồi đổ cái rụp. Không biết sáng nay ra khỏi nhà tôi bước phải chân nào mà đen đủi vậy, hết lần này đến lần nọ như con cá mắc cạn không làm được gì hơn. Vừa nghe Gia Huy nói tôi liền cười đau khổ rồi xua xua tay về phía trước, bao nhiêu lời mời mọc xung quanh càng khiến tôi khó xử hơn, liền nói:

“Em không biết hát đâu ạ.”

“Nào, em hát đi.”

“Em không phải ngại đâu.”

Tôi và họ cứ nói qua nói lại như đang chơi trò mèo vờn chuột cho tới khi bắt gặp ánh mắt chờ đợi của Trường Đông phía đối diện, tôi chợt nhớ ra mình tuyệt đối không được liên quan con người này, vậy là giọng tôi hết sức rõ ràng và cương quyết:

“Em không thích ạ!”

Tôi không cười, vẻ mặt đầy nghiêm túc. Đinh đã vào tới cột, mọi người không khỏi bất ngờ trước lời tuyên bố của tôi nhưng vì thế mà ai nấy đều im lặng không nói thêm lời nào nữa. Tôi nhìn trộm vào khuôn mặt Trường Đông, một chút gì đó buồn rầu và thất vọng trong ánh mắt ấy, bao nhiêu suy nghĩ ngổ ngàng của tôi chưa kịp hiện thân thì đã bị tôi nỗ lực đuổi ra khỏi đầu. Giây phút đó chính Thực Linh tươi cười đứng dậy, một giọng nói ngọt ngào khê ngân lên:

“ Em rất thích bài hát Baby, I love you. Anh Trường Đông có thể giúp em không ạ?”

Trường Đông quay ánh nhìn sang phía chị ta cười vui vẻ rồi gật đầu, tất cả mọi người cũng như quên luôn tôi để vào hòa vào không khí ấy.

Tôi đúng là học kém ngoại ngữ thật nhưng cũng không đến nỗi ngốc mà không phát hiện ra mỗi khi hát tới ba từ “I love you” ánh mắt Thực Linh lại không thôi đưa tình nhìn về người đang giữ chặt chiếc đàn bên cạnh. Tôi không cảm thấy buồn. Tôi không thấy giận dữ. Một suy nghĩ thoảng qua trong đầu tôi nhẹ nhàng như những giọt sương rơi buổi sớm: “ Có lẽ Cô gái đến từ hôm qua chỉ mãi là quá khứ, cô ấy sẽ không bao giờ thực sự trở về.”

7. Chương 7

Vậy là một ngày chủ nhật vui vẻ đã kết thúc như thế. Ngay khi chiếc xe du lịch chở chúng tôi về tận trường của Trường Đông thì thay vì việc chờ anh ta đưa về tận nhà tôi đã chào tạm biệt mọi người và lặng lẽ xách ba lô đi bộ về trước. Thực lòng mà nói kí túc xá chỗ anh ta sống và nhà tôi chỉ cách nhau hơn 1 km, dù có cuộc bộ chậm chạp đến mấy cũng tầm mười phút là tới nơi, mà ba lô của tôi lúc này ngoài cuốn truyện ra thì cũng chẳng có gì, chỉ là tôi hơi buồn lòng một chút. Không cần nói cũng biết giờ này anh ta đang cặp kè với chị Thực Linh mà quên mất tôi rồi, nhưng mà sao mấy anh chị khác cũng vô tâm thế nhỉ? Nghĩ sao thì tôi cũng thuộc hạng em út ở đó, lại là một thành viên mới hẳn hoi vậy mà cũng chẳng ai chịu xách xe ra rước tôi về một đoạn. Vừa đi tôi vừa dùng chân đá mạnh những viên sỏi trên đường, không biết kiếp trước chúng có thù oán gì với tôi không mà tôi mạnh chân như thế, trong lòng lại thêm chút buồn bực.

“Mộc Đan! Sao đi nhanh thế?”

Một tiếng gọi lớn phát ra sau lưng tôi, nó hoàn toàn quen thuộc. Tôi hơi bất ngờ mà ngoảnh lại nhìn, đôi đồng tử dần to ra hết mức.

“Anh làm gì ở đây?”

Gia Huy thở gấp gấp rồi dừng ngay chiếc xe đạp bên cạnh tôi, môi nở một nụ cười rạng rỡ.

“Anh chạy vội vào kí túc xá dắt xe ra thì không thấy em đâu. Sao em đi nhanh dữ vậy?”

“Nhà em gần đây thôi mà. Em không muốn làm phiền mọi người đâu.” Tôi nói, lời nói vô cùng khách sáo nhưng thực sự không ai biết trong lòng tôi vui đến thế nào đâu. Cuối cùng thì cũng có người quan tâm tôi một chút, chỉ cần một chút ấy thôi tôi đã hạnh phúc lắm rồi.

Vậy là nói rồi tôi liền hớn hờ ngồi ngay sau Gia Huy, so với cái ngột ngạt, khó thở như ngồi sau xe Trường Đông sáng nay thì tôi lại có một sự thoải mái và hứng thú vô cùng. Tôi cứ như một cô đào bán rau ở chợ, vừa đi vừa múa máy cái miệng không thôi, hỏi anh ta đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

“Anh quê ở đâu ấy nhỉ?”

“Anh cùng quê với Trường Đông. Bọn anh là bạn từ thời phổ thông đấy.”

“Vậy hai người thân nhau lắm phải không?”

“Ừ. Rất thân.”

“Hay bọn mình đi đâu đó chơi đã đi. Em chưa muốn về nhà lắm.”

“Nhưng trời sắp tối rồi, em không sợ bị bố mẹ la sao?”

Thấy Gia Huy có vẻ không nhiệt tình, tôi đành xuống nước năn nỉ, vừa nói vừa giật nhẹ vào áo anh ta.

“Đi chơi với em đi mà. Bố mẹ em không la đâu. Anh và em ghé qua công viên chút đi. »

Gia Huy thở dài, có lẽ không thể chống lại sự vồ vĩnh kia mà cười một cái rồi nói.

« Được rồi, phục em nhất đấy. Chơi cả ngày rồi mà vẫn còn khỏe ghê. »

Biết đối phương đã bị mình hạ gục mà phải dương cờ trắng đầu hàng, tôi liền cười phá lên khoái chí.

« Nhất anh rồi đấy ! »

Chúng tôi ghé vào công viên, chọn ngay chiếc ghế đá bên bờ hồ mà ngồi xuống. Trời đã bắt đầu sẫm tối, ngoài đường đèn đã sáng rực lên, xe cộ cũng rộn ràng, tấp nập. Tôi gỡ chiếc ba lô sau lưng đặt lên đùi, đôi tay cũng tựa lên đó mà chống cằm nhìn ra xa. Gia Huy ngồi bên cạnh tôi, lưng tựa vào thành ghế, hai tay bắt chéo ngang trước ngực, nhìn tôi rồi nói.

« Em và Trường Đông có quan hệ gì với nhau vậy ? »

Câu hỏi của anh ta khiến tôi hơi bất ngờ, sững người lại một phút tôi liền vừa cười vừa nói.

« Em chẳng có quan hệ gì với anh ta cả. »

« Vậy sao nó lại nhiệt tình xin cho em tham gia câu lạc bộ của bọn anh ? Em không biết là trưởng đội khát khe trong việc xét tuyển thêm thành viên thế nào đâu. » Anh ta lại nói tiếp.

« Em biết đâu. Cái này anh phải hỏi anh ta chứ sao lại hỏi em ? Mà em cũng không muốn tham gia mấy hoạt động trong câu lạc bộ bọn anh đâu. »

« Em không thích sao ? »

« Cũng không hẳn thế, nhưng em thấy mình không có gì mạnh mẽ theo kịp mọi người cả. »

Tôi vừa dứt lời thì bị dính ngay ánh nhìn đầy trách móc của Gia Huy, không những thế còn bị anh ta gõ nhẹ vào đầu .

« Em mà cũng tự ti về mình thế hả ? »

« Không phải ? » Cảm giác lòng tự tôn cao chót vót kia của mình bị tổn thương, tôi hét lên đầy thách thức.

Thấy tôi như vậy anh ta không khỏi bật cười mà nói tiếp, mặc dù câu nói này chẳng mấy liên quan gì tới việc đang xảy ra.

« Anh tưởng em là bạn gái của Trường Đông đấy. »

Đến đây thì nuốt nước bọt tôi cũng không làm nổi, bao nhiêu mớ hỗn độn cảm xúc như vây lấy ngực mình. Có chút gì đó vui vui nhưng cũng không kém phần thất vọng, có chút gì đó giận dữ nhưng cũng không tránh khỏi bối rối. Tôi cố nín thở hồi sâu, cứ tưởng bản thân sẽ nổi đóa lên mà múa lộn tay chân vì câu nói đó, nhưng giọng nói của tôi lại hết sức chậm chạp, rõ ràng.

« Sao anh lại tưởng tượng ra điều vô lí như vậy được ? Em đến thiện cảm cho anh ta cũng chẳng có nữa là. Mà em mới học phổ thông thôi nhé, anh đừng nghĩ bậy cho em. »

Gia Huy mỉm cười, những câu chuyện anh kể tiếp theo cũng đẹp dễ như chính gương mặt anh ta vậy, chỉ là với tôi nó lại chẳng tốt đẹp gì.

« Vậy mà anh tưởng hôm nay nó mang em theo để đuổi tà chứ ? »

« Đuổi tà là sao anh ? » Tôi ngơ ngác dương cặp mắt lên hỏi.

« Thì nhỏ Thục Linh đó, nó kết Trường Đông từ đầu năm nay tới giờ rồi. »

« Chị ấy và mấy anh thân thiết lắm phải không ? » Tôi cố không biểu lộ cảm xúc mà hỏi thế.

« Thì cũng có thể xem như vậy. Hồi trước tụi anh quen nhau trong một lần đi hoạt động ngoại khóa, không hiểu làm sao con bé đó lại thích Trường Đông mà theo mãi tới tận giờ. »

« Vậy hả ? Thế mà em chưa từng nghe anh ta nói qua đấy. Nhưng mà họ đẹp đôi lắm phải không ? »

« Đúng là quá đẹp ấy chứ, nhưng mà không hiểu sao Trường Đông nó cứ làm khó người ta, đến hôm nay thấy em nên anh cứ tưởng... »

« Anh chỉ được cái tưởng tượng lung tung thôi. Bố anh ta và bố em là bạn thân, vì thế bố mẹ em xem anh ta như con trai trong nhà vậy đó, chứ em thì không ưa gì anh ta đâu. »

« Vậy hả ? Thế em có ưa anh không ? »

Gia Huy thốt ra câu này một cách hồn nhiên quá mức, trái với nụ cười vui vẻ đó thì mặt tôi không ngờ lại đỏ lên. Tôi bị làm sao ấy nhỉ ? Không biết có phải ở cái tuổi mới lớn đứa con gái nào cũng dễ nhạy cảm và hay suy nghĩ lệch lạc như tôi không, chứ đây là lần đầu tiên có người con trai nào đó lại hỏi tôi như thế, tôi viên cổ cười một cái vừa nói vừa xua xua tay.

« Em còn lâu mới ưa anh. Anh lừa em như sáng nay là em ghét lắm đó. »

Gia Huy lại cười vui vẻ khiến tôi có chút nào đó đỡ căng thẳng hơn. Khi anh ta đưa tôi về nhà thì đã tám giờ tối.

Cứ tưởng sau một ngày hoạt động ngoài trời mệt mỏi tôi sẽ dễ ngủ thiếp đi, vì vậy vừa về tới nhà tôi đã tắm rửa sạch sẽ rồi leo lên giường trùm kín chăn lại, nhưng không ngờ tận hai giờ sáng vẫn không thể chợp mắt

chút nào. Tôi nằm suy nghĩ miên man về những gì xảy ra hôm nay, nhân vật chính không chỉ mỗi Trường Đông mà còn có cả Thục Linh và Gia Huy nữa. Dù đã sớm nhận ra từ đầu Trường Đông và Thục Linh có vấn đề, nhưng thực lòng mà nói thì họ có là gì của nhau đi nữa cũng đâu ảnh hưởng gì tới tôi. Còn về Gia Huy, mỗi khi nhớ tới những hành động hài hước của anh ta tôi lại không khỏi tự mỉm cười. Ở bên anh ta tôi cảm thấy rất vui, thay vì cái ngột ngạt khó thở thì cảm giác vô cùng thoải mái, cơ thể lại hoàn toàn khỏe mạnh không có dấu hiệu bệnh tình như tim đập mạnh hay thở không đều. Giá như anh ta cũng là con trai của bạn bố tôi thì tốt biết bao, hoặc nếu không thì mẹ tôi cũng được, lần này chẳng cần họ ra tay tôi cũng sẽ chủ động mang kiệu tới rước anh ta về nhà ngồi chơi với mình, thậm chí ra về còn ban thưởng hậu hĩnh.

Vậy là thời gian cứ thế mà trôi qua, thời tiết đang bắt đầu ấm áp hơn nhưng cũng lác đác đôi cơn mưa nhẹ, đó chính là khi thiên nhiên bắt đầu thức dậy để đón một mùa xuân mới lại về. Chỉ gần nửa tháng nữa là cả đất nước này sẽ cùng nhau đón một cái Tết cổ truyền lớn nhất trong năm, chúng tôi được lì xì, được xem pháo hoa, được sắm quần áo mới, nhưng cái tuyệt vời nhất là không phải tới trường. Nếu như người ta đang háo hức đếm từng ngày trôi qua để đón một năm mới thì tôi lại đếm chúng mỗi phút, mỗi giây, quên luôn cả bao nhiêu việc khác cần làm.

Một buổi tối nọ tôi và Hạ đang trên đường đi học về liền kéo nhau vào quán bún quen thuộc ngay trước cổng trường Luật để chè chén, đang trong lúc cố lấp đầy cái bụng trống rỗng thì một lần nữa chúng tôi lại gặp phải người quen, lần này không chỉ có Trường Đông và Thục Linh mà còn có cả Gia Huy nữa. Vừa trông thấy tôi và bạn mình đang ngấu nghiến bát bún to bự ngay trong góc thì Gia Huy đã gọi lớn tên tôi đầy vui vẻ như Dương Quá sau mười sáu năm li biệt đã tìm lại được Tiểu Long Nữ của mình.

« Mộc Đan ! Lâu rồi không gặp em. Nhớ em quá mất ! »

Không biết anh ta nói thật hay đùa mà cái từ « nhớ » nghe thơ vô số tội đó nó làm miếng bún trong miệng tôi suýt nữa nghẹn lại nơi thực quản, tiến thoái lưỡng nan vào không được mà ra cũng chẳng xong. Tôi cũng vừa mới nở một nụ cười thật tươi để đáp lại sự nhiệt tình kia thì ánh mắt vô tình lại gặp phải hai người khác bên cạnh, liền quay về thái độ hờ hững mà trả lời.

« Bây giờ anh mới ăn tối đấy à ? »

Không đợi hai đứa bạn tôi mời thì Gia Huy đã vội đến ngay chiếc bàn của chúng tôi kéo ghế ra mà ngồi vào hết sức tự nhiên, ngay cả Trường Đông và Thục Linh cũng vì thế mà phải ngồi xuống theo. Gia Huy đưa mắt nhìn sang Hạ rồi hỏi tôi.

« Bạn em đấy à. »

Tôi cười, gật đầu rồi giới thiệu.

« Cô ấy là Hạ, bạn của em. »

Ngay sau khi tôi nói Hạ và Gia Huy liền chào hỏi nhau, bọn họ đều là những người cởi mở và láu cá nên mới gặp lần đầu mà như thể đã quen từ lâu lắm. Tối hôm đó cả năm người chúng tôi cùng ăn với nhau, cuộc hội thoại chính chủ yếu là giữa tôi và Gia Huy, đôi lúc có thêm sự góp mặt của Hạ, còn riêng Trường Đông và Thục Linh thì không nói gì, hoặc có nói gì thì cũng chỉ giữa hai người họ với nhau mà không một ai nghe thấy.

« Anh tưởng em không thích tới tham gia với tụi anh, không ngờ em bận học thêm nên không có mặt. »
Gia Huy vui vẻ nói với tôi.

Hơi bất ngờ nhưng sau khi suy nghĩ lại tôi chợt nhớ ra cách đây hai ngày Trường Đông có nhắn tin nói rằng tối hôm nay câu lạc bộ lại tổ chức buổi sinh hoạt nên muốn tôi tham gia, nhưng thật ra mà nói cái đó cũng chẳng liên quan gì tới tôi, thứ nhất là tôi có biết gì về mấy việc hùng biện, tranh cãi của họ đâu, phần nữa tối nay tôi bận học thêm cũng không thể đi được, mà đặc biệt tôi đã quyết tâm gạt bỏ anh ta ra khỏi cuộc sống của mình, vậy là đọc tin nhắn xong tôi cũng mặc kệ như thể không thèm nhắn lại và giờ thì quên bống luôn. Cảm thấy hơi ngượng ngịu nên tôi không dám nhìn vào mặt Trường Đông, liền quay sang cười với Gia Huy một cách tội lỗi mà nói :

« Em xin lỗi đã không tới được. Mọi người vẫn vui vẻ chứ ? »

« Tối nay vui lắm. Em không biết đâu, nhóm của bọn anh nhờ có Thực Linh nên đã được khen thưởng đấy.
» Gia Huy vừa nói vừa nháy mắt với cô gái ngồi bên cạnh Trường Đông, chị ta chỉ bên lên cười như một thiếu nữ vừa bước về nhà chồng còn đôi phần ngượng ngịu.

Tôi nhìn chị ta một cái rồi cúi xuống đổ dồn ánh mắt vào tờ búp chình ình trước mặt, thoáng thờ dài khe khẽ rồi chuyển sang đề tài khác.

« Bọn anh có lịch nghỉ Tết chưa ? Em nghe nói sinh viên được nghỉ sớm lắm phải không ? »

« Cũng chỉ trước bọn em vài ngày thôi. » Gia Huy trả lời tôi.

Thực ra tôi chẳng quan tâm việc họ được ăn, chơi, ngủ , nghỉ trong dịp Tết sắp tới thế nào đâu, nhưng vì lúc đó hơi bí đề tài để nói, còn nữa mặc dù mùa xuân nhưng không hiểu sao trong người tôi cứ có một ngọn lửa đang cháy rạo rực lên, nhất là khi Thực Linh và Trường Đông có những cử chỉ gần gũi, vậy là tôi và Gia Huy lại nói đủ thứ chuyện chẳng có giá trị gì.

Cuối cùng thì nửa tháng trời tôi mong đợi đã trôi qua, chỉ còn dăm ngày nữa là đến Tết, tôi thì còn phải học hai hôm nữa nhưng Trường Đông thì đã được nghỉ rồi. Trước khi đón xe trở về nhà một ngày anh ta có ghé qua nhà tôi, lúc đó là buổi trưa nên mọi người đều có mặt. Bố mẹ tôi không biết đã chuẩn bị một gói quà to đùng từ lúc nào mà sau khi giữ anh ta ở lại ăn cơm xong liền bảo anh ta mang về làm quà cho hai bác. Trong khi họ ra tới cổng để tiễn anh ta thì tôi không hiểu sao lại thấy lòng nao nao mà chạy lên phòng trùm chăn kín mặt. Tôi tự nhủ bản thân không được có mối liên hệ gì với anh ta nữa mà cuối cùng khi nghe tiếng cánh cổng đóng lại cũng chạy vội ra cửa sổ nhìn xuống dưới. Bố mẹ tôi đang đứng đó quay lưng về phía tôi, bóng Trường Đông cao cao bên ngoài cánh cửa sắt, bất chợt trước khi bước đi liền quay đầu nhìn lại, ánh mắt không hướng về nơi nào khác ngoài ô cửa sổ ở phòng tôi. Không biết có phải ở xa nên tôi nhìn nhầm không, nhưng trên khuôn mặt không có một nụ cười ấy hình như vương chút buồn man mác. Tôi và anh ta cứ đứng nhìn nhau như thế cho tới một phút qua đi, bất chợt tôi giật mình liền kéo vội rèm cửa để người bên ngoài không còn thấy nữa, Trường Đông cứ thế khuất dần theo dòng suy nghĩ xa xôi.

Năm ấy tôi đón một cái Tết vui vẻ như bao cái Tết khác, cũng để dành được một khoản tiền lì xì không nhỏ, cũng được vui vẻ tụ tập bạn bè mà không sợ bố mẹ la, đêm giao thừa được đi xem pháo hoa cùng lũ bạn thân nhất, những thứ đó lưu luyến tôi mãi cho tới khi đã trở lại trường học được một tuần.

Ngày tháng đó của tôi cứ trôi qua bình thường như thế, được khen thì ít mà bị phạt thì nhiều, chỉ có thành tích học tập có vươn lên chút xíu. Nhưng nói thế nào đi nữa khối tự nhiên tuyệt đối không thể là thế mạnh của tôi, mà càng ngày tôi càng sống chết với mấy cuốn tiểu thuyết nặng hơn, vậy là tôi bắt đầu có một suy nghĩ, hay là mình từ bỏ những gì đang có để trở thành một tác giả nổi tiếng với những tác phẩm để đời. Lúc đó trong tôi nó mới chỉ là suy nghĩ, cho tới tận sau này tôi mới dám buông tay để thực hiện mơ ước của mình.

8. Chương 8

Kể từ khi chính thức tham gia câu lạc bộ Hùng biện với tôi mà nói cũng chẳng có gì thay đổi, ai có đóng góp hay mắc lỗi gì đều chẳng liên quan tới tôi, nếu không phải vì sập bẫy của Trường Đông thì tôi cũng chẳng là một thành viên gì đó như bọn họ vẫn nói đâu. Tôi không tham gia sinh hoạt, tôi không cùng tổ chức các buổi giao lưu, chưa nói tới việc học tập mà chỉ việc tụ tập với Khủng long đá tôi đã bận lắm rồi, còn đâu thời gian để quan tâm thêm điều gì nữa. Suy nghĩ của đám học trò là vui vậy đó, mùa đông thì chờ nghỉ tết, chưa hết mùa xuân đã vội dọn dẹp sách vở để được nghỉ hè. Mới tháng tư thôi mà lớp chúng tôi đã rạo rực hẳn lên, chỉ trừ mấy nàng gặm bút và mấy chàng mọt sách ra thì ai nấy đều đã lên kế hoạch cho chuyến du lịch trong mùa hè sắp tới của mình, mà tôi cũng không phải là ngoại lệ.

Thời gian này hình như việc học của Trường Đông khá bận rộn nên anh ta ít xuất hiện ở nhà tôi hơn, nó đồng nghĩa là mong muốn không chạm mặt anh ta của tôi cũng được hoàn thành. Nhưng đặc biệt ở chỗ Gia Huy lại rất rảnh, mỗi lần tôi mò vào Facebook chat chút hoặc xem thông tin đều nhận được mấy tin nhắn hết sức dễ thương của anh ta, xem qua mới biết ngày nào anh ta cũng gửi. Cụ thể nội dung của chúng thường bắt đầu như thế này: “Em đang làm gì vậy?” hoặc là “Dạo này học hành thế nào em?”... Nói chung đọc chúng thì tôi cũng không có nhiều cảm xúc lắm đâu, hai ba ngày vào online tôi lại trả lời gộp một lần

mấy câu cho ngày trước. Dù sao thì sự quan tâm từ một người bạn với tôi bao giờ cũng đáng quý cả, mà tôi lại thực sự trân trọng người bạn ấy rất nhiều.

Chiều nay vừa tan trường đã thấy Gia Huy đứng ngay trước cổng, hơi bất ngờ tôi liền tiến lại hỏi anh ta.

“Gia Huy, anh làm gì ở đây vậy?”

Vừa thấy tôi anh ta liền cười vui vẻ, lời nói thốt ra cứ tưởng là đùa nhưng đích thị tính chân thật rất cao.

“Anh chờ em chứ làm gì nữa?”

“Anh đùa đấy à? Chờ em làm chi ?” Tôi hỏi, định chọc lại lời nói dối kia.

“Đi ăn kem nhé! Anh mời.”

Chao ôi! Trời nắng thế này mà ăn kem thì tuyệt thật đấy. Thiết nghĩ đằng nào tối nay cũng chẳng cần đi học thêm nên về muộn xịu chắc cũng không sao, mà tôi thì lại quý Gia Huy vậy đó, chẳng lẽ anh ta đã đến tận đây mời mọc mà còn từ chối sao? Ừ thì từ chối cũng được, nhưng mà là anh ta chứ kem thì không bao giờ. Vậy là tôi đã đồng ý một cách nhanh lẹ và leo ngay lên xe anh ta ngồi ngoan ngoãn như một chú mèo.

Gia Huy cho tôi chọn địa điểm, vậy thì tôi cũng chẳng khách sáo mà không đưa anh ta tới quán giải khát Bằng Lăng, ở đây không chỉ kem mà cái gì ngon cũng có (ý là những cái tôi nghiện thôi). Tôi gọi kem vani, anh ta gọi café đá, chúng tôi vừa nhâm nhi vừa nói đủ thứ chuyện trên trời.

“Bọn em khi nào được nghỉ hè?” Anh ta hỏi tôi.

“Chắc là đầu tháng sáu đó anh, cũng chỉ còn ba tuần nữa chứ mấy.” Tôi vừa ăn vừa trả lời, không khỏi để kem dây quanh miệng.

Gia Huy nhẹ nhàng cầm tờ giấy lau lên miệng tôi, hơi bất ngờ, mà cũng vô cùng ngưỡng ngượng, cái quan tâm kiểu này thật là giết người còn dễ hơn bỏ thuốc độc rồi. Tôi đưa tay dành lấy tờ giấy trên tay anh ta, vừa cười vừa nói như chẳng bận tâm điều gì.

“ Khi nào bọn anh được nghỉ vậy?”

“Bọn anh cuối tháng sáu cơ. Mà anh muốn bàn với em một việc này.” Anh ta trả lời.

“Gì chứ, anh mau nói đi.” Tôi hơi tò mò mà thúc dục.

“ Tháng sáu này câu lạc bộ tổ chức buổi liên hoan lớn , mọi người đã đăng kí tham gia, em nhất định phải đi đấy.”

“Tưởng gì? Vậy mà anh cứ làm như quan trọng lắm. Còn lâu mới tới mà, anh lo lắng sớm làm gì chứ?”

“ Hội trưởng nói hết tuần sau là chốt danh sách tham gia, nếu anh không báo trước với em sao được. Em nhất định phải tới đấy.”

Không biết anh ta có ý đồ mờ ám gì không mà cứ dồn tôi vào thế bí như vậy, bất chợt tôi lại đi hỏi một câu ngớ ngẩn vô cùng.

“ Trường Đông và Thực Linh cũng tham gia sao?”

“ Tất nhiên rồi, cặp đôi tiên đồng ngọc nữ của câu lạc bộ chúng ta không có mặt sao được?” Anh ta vui vẻ trả lời tôi.

Tôi cứ tập trung hết ánh mắt vào li kem trên tay mình, cái đầu ngu ngốc cứ gật lên xuống liên tục. Không biết tôi khó nuốt nên phải làm thế hay đồng ý với quan điểm của anh ta nữa, họ đúng là một đôi tiên đồng ngọc nữ thật sao? Vậy có khi nào tôi ghét họ nên cũng được gắn mác yêu tinh lên đầu không nhỉ?

Thấy tôi im lặng , Gia Huy liền móc nhẹ vào đầu tôi rồi nói.

“Anh đăng kí hộ em nhé, được không?”

Không biết có phải con trai khi thích một ai đó thì thích luôn cả việc hành hạ người ta hay không, nhưng sau một cuộc khảo sát thực tế của tôi với mấy anh bạn người nước mình cùng là du học sinh ở Hàn Quốc thì họ đều cho tôi một kết luận ngắn gọn thế này: “ thương cho roi cho vọt”. Nói thì nực cười thật đấy chứ

Trường Đông và Gia Huy đều rất thích móc vào đầu tôi, mà tôi thì lại chúa gét việc ai đó xâm phạm tay chân lên cơ thể mình (hiểu theo nghĩa trong sang thôi nhé) vậy là như lúc này đây tôi liền quát lên giận dữ, mà thực ra không biết nguyên nhân có phải chỉ thế không.

“Anh làm gì vậy? Đừng đánh vào đầu em.”

Gia Huy hơi sững người, cả hai chúng tôi đều biết việc làm của anh ta chỉ là một cử chỉ thân thiện, vậy là tôi cảm thấy vô cùng tội lỗi mà hạ giọng nói.

“ Em xin lỗi. Em không phải ý đó. Việc anh nói em sẽ suy nghĩ thêm. Nhưng mà bọn anh định làm gì vào hôm ấy?”

Thấy việc thuyết phục tôi không còn khó khăn như trước nữa, với lại con người Gia Huy cũng không nhỏ mọn mà để bụng cái tính khí dở người đó của tôi, liền vui vẻ trả lời.

“ Bọn anh tổ chức hội trại ở biển, thời gian là hai ngày một đêm. Sẽ có rất nhiều hoạt động ý nghĩa , em mau quyết định nhanh rồi thông báo cho anh nhé!”

Là hội trại mà còn ở biển, đó là chưa nói tới việc được đi chơi xa lâu như thế, cái thời gian mà tôi cần suy nghĩ kia ngay lập tức được rút ngắn lại chưa đầy năm giây, tôi cứ thế mà cười sung sướng nắm lấy tay anh ta rồi nói:

“Thích thế à. Sao anh không nói sớm. Không cần suy nghĩ nữa, em quyết định tham gia.”

Trời ơi ngay đến bản thân tôi cũng không ngờ được mình dở hơi như thế nữa là Gia Huy, ngay lập tức anh ta búng mạnh vào đầu tôi rồi phán một câu xanh rờn, nhưng lần này tôi vui vẻ đón nhận cái hành hung đó thay vì giận dữ như trước.

“Em vui quá nhỉ? Nói chuyện với em chắc có ngày anh đột tử vì bất ngờ mất.”

Tôi là vậy đó, cái tính khí ấy trước giờ nó đã ăn sâu vào cơ thể, riêng việc ham ăn và ham vui cũng đủ để lọt lưới muôn vạn kẻ rồi.

Mấy ngày sau đó vì vất vả với kì thi cuối năm mà tôi cũng chẳng để tâm câu chuyện vừa qua, cho tới khi lên giường đi ngủ thì nhận được tin nhắn của Trường Đông, nội dung như thế này: “ Giữa tháng sáu câu lạc bộ tổ chức hội trại lớn, lúc đó em cũng nghỉ học rồi nên tham gia nhé. Nhân được tin nhắn thì trả lời để ngày mai anh đăng kí cho em.”

Tôi hơi bất ngờ, cứ tưởng việc này Gia Huy đã nói với anh ta liền nhắn lại: “ Tôi đăng kí rồi.”

“Em đến trường anh đăng kí sao?” Điện thoại tôi lại sáng.

“ Không. Gia Huy làm việc đó giúp tôi.”

“Em và cậu ta hay qua lại với nhau lắm à?”

Cái tin nhắn này đích thị là vô nghĩa quá mức, chuyện của tôi anh ta lấy tư cách gì mà tham gia ? Nghĩ vậy tôi liền bấm một hàng chữ ngắn ngủn rồi gửi đi : « Kệ tôi. Mắc gì tới anh ? »

Sau đó thì điện thoại của tôi cũng chìm chìm vào bóng tối, mặc dù có chút gì đó khó chịu trong lòng nhưng rồi tôi cứ thế mà thiếp đi.

Năm học phổ thông đầu tiên của tôi cuối cùng cũng trôi đi với thật nhiều cảm xúc. Một năm rất dài nhưng có khi cũng ngắn ngủi vậy đó, mới thoáng lác lõng vì chưa quen được người bạn nào vậy mà giờ đã đi hết một phần ba quãng đường được cùng nhau.

Trời tháng sáu ở quê tôi nắng khá gắt, nhiệt độ về đêm cũng chẳng dễ chịu gì. Mới ăn cơm xong tôi đã háo hức chạy vội lên phòng, lôi ra một cái ba lô rõ lớn rồi nhét vào đó đủ thứ mình thích trên đời. Ngoài mấy đồ dùng cá nhân và vài bộ quần áo thì tôi còn kiêng thêm mấy cuốn tiểu thuyết và bánh kẹo, đang say sưa chuẩn bị thì mẹ tôi mở cửa bước vào, cả hai tay đều cầm chặt hai chiếc túi rồi nói :

« Mẹ gói cho con chai dầu và một ít thuốc , nhớ đem theo đừng quên đấy. »

Tôi vui vẻ gật đầu nhận lấy cái túi nhỏ trên tay mẹ, chưa kịp nói gì thêm thì mẹ tôi đã nói tiếp :

« Cất mấy bộ quần áo của con trong ba lô ra rồi bỏ mấy thứ này vào. »

Hơi bất ngờ nhưng tôi vẫn cầm lấy chiếc túi lớn trên tay mẹ, nhìn vào thấy có quần áo mới liền vui vẻ nói :

« Mẹ mua nó cho con đấy à ? »

Nói rồi tôi cẩn thận đổ chúng ra giường trước con mắt của mẹ, vừa cầm lên đã không khỏi hoảng hốt mà đẩy chúng ra xa.

« Sao toàn váy ngắn thế này ? Con không mặc đâu, ngại chết đi được. »

Có lẽ tìm được một đứa con gái như tôi sống ở thành phố là hơi hiếm. Thay vì giống những đứa bạn khác thích diện những bộ cánh xinh đẹp đi ra bên ngoài thì tôi lại có khuynh hướng nông thôn hóa bản thân, một phần vì ngại, một phần vì không thích. Thử so sánh mà xem, nếu mặc váy và quần để cùng làm những việc như chạy nhảy, đuổi bắt hay đơn giản là ngồi nghỉ ngơi thì bên nào sẽ thuận tiện hơn, đó là tôi chưa nói tới việc đã mặc váy thì dưới chân cũng không thể mang đôi dày qua quýt dễ chịu được rồi. Mặc dù mấy chiếc váy mẹ tôi mua đều khá giản dị và đẹp mắt, nhất là khi mặc vào nó cũng đã quá đầu gối của tôi, vậy nhưng tôi vẫn nhất quyết phản đối. Mẹ tôi sau khi cho tôi nói những nói cuội một lúc cũng chịu lên tiếng, lần này thì lí lẽ sắc bén tới mức tôi chẳng thể nói lại gì.

« Con gái lớn rồi mà ăn mặc xềnh xoàng ra ngoài chơi là không được. Con phải mặc chúng để thay đổi tính khí ương ngạnh của mình đi. Mẹ nhắc nhở rồi đó, nhớ xếp lại cẩn thận rồi cho vào ba lô. Bỏ mấy cái quần áo quê mùa của con ở nhà, bằng không thì không đi nữa. »

Nói rồi mẹ tôi bước ra khỏi phòng để lại mình tôi ở bên trong đang bực mình hết mức. Mẹ bắt tôi mặc mấy thứ đó có khác gì bỏ tất đang đeo vòng kim cô lên đầu Tôn Ngộ Không, nhìn ngoài thì đẹp đấy nhưng chẳng phải muốn kìm hãm những trò chơi phá lố của tôi còn gì ? Mà theo như ý chỉ vừa ban xuống nếu tôi không chịu mặc nó bước ra khỏi nhà thì coi như ngày mai ở nhà luôn khỏi đi đâu nữa, gạo sắp nấu thành cơm mà mẹ còn nhẫn tâm muốn đổ nó đi sao ? Tôi buồn bã xếp mấy thứ mẹ đưa cho vào ba lô thật gọn gàng, không quên chọn lấy một cái phù hợp nhất cho sáng mai.

Sáng nay ra khỏi nhà nếu không phải có chiếc ba lô trên vai thì tôi trông chẳng khác nào một nàng công chúa nhỏ dịu dàng như bố mẹ ao ước, từ mái tóc đen thả xuống ngang lưng núp dưới chiếc mũ trắng vành to và chiếc váy chân ren màu hồng phấn xinh đẹp, ngay phía dưới lại không quên nhấn thêm một đôi dày búp bê có thắt nơ xinh xinh, ngay tới bố tôi cũng phải trầm trồ khen ngợi bàn tay mua sắm của vợ mình, sau một đêm đã biến con vẹt xấu xí như tôi trở thành con ngỗng, vì thiên nga thì có phẫu thuật thẩm mỹ tôi cũng chả được rồi.

Sáng nay Trường Đông không đến đón tôi mà người làm việc đó là Gia Huy, cũng chẳng rõ từ bao giờ chúng tôi trở nên thân thiết hơn bình thường như thế, nhưng căn bản cái bất thường đó chỉ mình tôi không kịp nhận ra. Vừa thấy tôi ăn mặc khác thường đứng ngơ ngác ở cổng anh ta đã phá lên cười thích thú, chẳng hiểu những lời nói ra là chế nhạo hay khen ngợi thật lòng.

« Hôm nay em xinh thế này làm anh không nhận ra đấy ? »

Giờ nên hiểu anh ta nói tôi trước nay xấu hay hôm nay xinh hơn đây, thực ra tôi cũng chẳng mấy quan tâm liền trả lời :

« Thôi anh đừng giỡn nữa. Em đang bực mình lắm đây. »

Váy áo đúng là bất tiện quá mức, ngồi sau xe Gia Huy mà tôi cứ phập phồng lo sợ có cơn gió nào đó ghét tôi mà thổi mạnh thì thôi khỏi phải nói luôn, coi như mười sáu năm nay của tôi trở về con số không tròn trĩnh. Tôi ngày thơ ngây rằng với cách ăn mặc này khi tôi xuất hiện giữa đám đông sẽ gây lên một cơn lốc lớn, thật không ngờ khi tới nơi mới biết tất cả các chị gái ở đây còn mặc những bộ cánh sắc sảo gấp mấy lần tôi, nhất là gu thời trang của Thực Linh thì đẹp xa ngoài tưởng tượng, vậy là coi như tôi may mắn thoát khỏi sự lo lắng này, duy chỉ có ánh mắt Trường Đông nhìn tôi có đôi phần khác biệt. Hôm nay số người tham gia gần tới bốn mươi, một con số ngang ngửa với chỉ số học sinh trên lớp tôi vậy. Dù đã thuê hẳn một chiếc xe lớn nhưng vì đường xá xa xôi mà thời tiết mùa hè lại cực kì nắng gắt, vậy là vừa lên xe được ba mươi phút mồ hôi trên mặt tôi đã ứa cả ra. Tôi và Gia Huy ngồi ngay trên hàng ghế của Trường Đông và

Thục Linh, bởi vậy vốn đã thấy không thoải mái nên khi Gia Huy đưa khăn giấy quệt những giọt mồ hôi trên má tôi càng khiến cho không khí trở nên nặng nề.

« Em thấy nóng à ? Để anh bật điều hòa lên nhé. » Gia Huy vừa cầm khăn giấy lau vừa nói với tôi.

Tôi nhanh lẹ đành lấy thứ anh ta đang cầm trên tay rồi gật đầu.

Không dám quay ra sau để xem thử thái độ của Trường Đông như thế nào, nhưng thực sự mà nói lúc đó tôi đã tự đặt ra ình một câu hỏi quá là ngu ngốc, rằng không biết anh ta có thấy giận không ? Nghĩ xong mà tôi thấy sợ luôn chính mình, không biết từ bao giờ khi ở cạnh Gia Huy tôi lại rất muốn nắm bắt được cảm xúc của Trường Đông, mặc dù bản thân biết rằng tôi với Gia Huy hoàn toàn trong sáng còn khuôn mặt anh ta vẫn lạnh nhạt như thường.

Chiếc xe chạy tới nơi đã gần chín giờ sáng, mặt trời đã lên à khách du lịch ở đây cũng đã tấp nập kín đường. Chúng tôi chọn lấy một vị trí đẹp nhất nơi bãi biển để dựng lên năm cái trại khá lớn, xung quanh không chỉ có những tảng đá xù xì mà lẫn cả những hàng dừa đẹp mắt, khi xong xuôi thì đã qua bữa trưa, ai nấy đều đã thấy bụng mình đánh trống dữ dội liền bày biện đủ thứ đồ ăn rồi ngồi vây xung quanh. Chúng tôi vừa ăn vừa vui vẻ hát hò cả buổi chiều hôm ấy, phải nói đó là một kỉ niệm đẹp nhất trong kì nghỉ hè năm ấy của tôi.

Sau khi chơi cả buổi chiều thì mọi người đều về trại của mình nằm nghỉ ngơi, riêng tôi thì lại lôi tiểu thuyết ra đọc, cho tới chín giờ tối thì lại ra quây quần bên đồng lửa lớn để sinh hoạt. Thực lòng mà nói những câu chuyện họ kể với nhau tôi chả hiểu được là bao, vậy là tôi cố ý tách khỏi đám đông mà một mình đi dọc bờ biển. Ở đây ban ngày trời nắng gắt nhưng ban đêm nhiệt độ khá thấp, mà trên người tôi lúc này lại chỉ có một chiếc váy hoa mỏng ôm sát eo, tôi đã phải giữ hai tay vào nhau cho đỡ lạnh. Đi được năm phút thì tôi bắt đầu thấy ngộp cả người, cảm giác như có ai đó đang đi sau lưng mình, mặc dù phía trên kia ánh đèn của những quán hàng rất sáng và mọi người qua lại trên bãi biển giờ này vẫn rất đông nhưng tôi vẫn hơi sợ hãi. Quả đúng như dự đoán, sau khi cố tình quay lại một cách bất ngờ thì người tôi gặp chính là Gia Huy, anh ta chỉ đứng cách tôi tầm mười mét. Tôi sưng người lại một lúc rồi liền hỏi :

« Anh đi theo em này giờ phải không ? »

Anh ta gật đầu rồi đi thẳng về phía tôi, gương mặt trở nên vô cùng nghiêm túc.

« Anh có chuyện muốn nói với em. »

Tôi vốn là người suy nghĩ đơn giản vậy nên sau câu nói ấy liền cười vui vẻ mà trả lời :

« Anh làm như nói chuyện với em khó khăn lắm ấy, sao ở trong đó không nói luôn mà phải đi theo tới tận đây ? »

Tôi chưa kịp dứt lời liền bị bàn tay Gia Huy kéo mạnh đi, cho tới một quán nước nhỏ phía trên kia cách đó không xa thì dừng lại. Sau khi chúng tôi ngồi xuống một chiếc bàn gỗ khuất sau cánh cửa vài mét và gọi ra hai li nước thì anh ta liền cất giọng nói phá vỡ cái cảm giác khó hiểu trong lòng tôi.

« Anh muốn nói với em một chuyện rất nghiêm túc, rất thật lòng. »

Đến đây mà tôi vẫn ngốc nghếch không chút nghi ngờ gì mà vui vẻ trả lời.

« Anh mau nói đi. Cái mặt nghiêm túc của anh làm em tức cười quá. »

« Một Đan. Làm bạn gái anh nhé ! »

Lần này tôi phá lên cười thích thú lại còn mạnh dạn móc tay vào trán anh ta một cái rõ đau mà nói.

« Anh ăn nhầm phải cái gì à ? Hôm nay có phải ngày cá tháng tư đâu ? »

Gia Huy vẫn gương mặt ấy mà nhìn tôi, sau khi anh ta lôi từ đâu ra trong áo một chiếc lược tay nhỏ xinh xắn đặt trước mặt thì tôi mới bắt đầu hoảng sợ đến run người. Đúng là anh ta ra biển trúng phải gió độc rồi nên mới thích tôi, chứ theo như những gì tôi biết thì ngoài hoàn cảnh kinh tế của anh ta hơi khó khăn còn lại trình độ học vấn lẫn ngoại hình đều chẳng kém gì Trường Đông, mà giàu nghèo là chuyện của thế hệ trước, con gái thời nay biết nhìn xa trông rộng hơn nên ai thêm quan tâm mấy thứ đó, vậy giữa bao nhiêu người nữa chỉ cần anh ta hô một câu đã xách gấu lên mà chạy theo thì anh ta thích tôi vì lí do gì ?

Biết mọi việc đã tới nước này thì tôi cũng không thể trốn tránh, đành uống vội một ngụm nước để lấy lại bình tĩnh mà trả lời :

« Anh nói thật phải không ? »

« Phải. Anh nói thật. » Anh ta nghiêm túc trả lời tôi.

« Vậy anh có tình cảm đó từ bao giờ ? »

« Từ khi ngồi đánh đàn cùng em bên bờ suối ? »

« Rồi sau đó sao nữa ? »

« Ban đầu cứ tưởng em và Trường Đông có quan hệ đặc biệt nên anh định bỏ cuộc, nhưng ngay chiều hôm đó ở công viên em đã nói em và nó hoàn toàn không có chút tình cảm gì nên anh đã theo đuổi em tới ngày hôm nay. »

Cuối cùng thì tôi cũng hiểu được cách một chàng trai theo đuổi người mình thích là thế nào rồi. Mặc dù không được lãng mạn như những tiểu thuyết tôi đọc với một cặp xe chứa đầy hoa hồng hay dưới những ánh nến lung linh cùng nhau ngược lên trời nhìn những chùm pháo hoa nở rộ, cái mà anh ta gọi là theo đuổi đó chỉ đơn giản là mỗi ngày gửi cho tôi một tin nhắn qua facebook hay thường xuyên đưa tôi đi ăn vặt vỉa hè, và cho tới hôm nay cách anh ta thổ lộ tình cảm là tặng cho tôi một chiếc lắc tay xinh xinh trong một quán nước nhỏ bên đường, nhưng dù thế tôi đã bắt đầu cảm động và thấy tình cảm này chân thực biết bao.

Tôi nuốt khan, trả lời trong lo lắng.

“Nhưng em mới chỉ học phổ thông. Còn nữa, em cũng chẳng dám tin mình có thể vào được trường Luật để học cùng anh.”

“Anh không quan tâm điều đó. Nếu em muốn anh có thể chờ em.”

Tôi vốn ăn nói không tốt nên chẳng biết diễn đạt làm sao cho Gia Huy hiểu ý mình, mà ngay chính anh ta cũng cố tình không muốn hiểu điều đó, vậy là miệng lưỡi tôi cứ ấp úng, lí do duy nhất là tôi không muốn vì chuyện này mà đánh mất người bạn như anh ta.

“ Em... không biết đâu. Anh xem, em đã biết gì về mấy chuyện tình cảm này, mà em giờ chỉ muốn lo học hành thôi.”

Hình như tôi nói hơi điều thì phải, bảo bản thân mình chưa biết gì thì cũng phô trương thật đấy. Không giám dấu chứ hồi con học Mẫu giáo tôi đã tặng nguyên thẳng nhỏ nhà bên cạnh một cái hôn lên má vì hôm ấy nó mặc bộ quần áo đẹp lắm cơ. Nhưng mà cái đó chưa đủ sức gay cấn bằng việc tôi nói mình chỉ muốn lo học hành thôi. Từ bao giờ tôi nghĩ thông được vậy nhỉ? Bố mẹ tôi ở nhà mà nghe được câu này chắc làm nguyên mâm cỗ lớn cúng tổ tiên đã phù hộ cho tôi thức tỉnh trong ngày.

Gia Huy chụp nguyên hai bàn tay đang giữ chặt nhau của tôi ở trên bàn, mặc dù bị tôi cự tuyệt vội vàng rút ra nhưng anh ta vẫn tiếp tục nói.

“ Anh hứa sẽ không để ảnh hưởng đến việc học của em, thậm chí anh tự tin có thể giúp em học tốt nữa. Hãy suy nghĩ kĩ rồi lại trả lời anh.”

Lần này thì không phải cách thể hiện tình cảm của anh ta không chuẩn mà về cơ bản nó đã tới không đúng người. Anh ta làm ơn ảnh hưởng tới việc học của tôi đi thì càng tốt, đằng này nghĩ sao còn muốn kèm cặp tôi học hành? Ở nhà có mẹ tôi là quá đủ rồi, nay lỡ như tôi đồng ý với anh ta thì coi như chút thời gian quý giá còn sót lại kia chẳng phải cũng bị anh ta ngốn luôn bằng việc cùng hẹn hò bên sách vở sao? Giá như anh ta dụ ngọt bằng việc sẽ đưa tôi đi chè chén vỉa hè mấy ngày nghỉ hoặc thường xuyên mua tặng tôi những cuốn tiểu thuyết ngôn tình kia thì có lẽ giờ này cái đầu ngốc nghếch của tôi đã lên xuống liên tục rồi. Đây là do anh ta đánh sai chứ không phải do tôi cạn tình đâu nhé.

“ Em không biết đâu!” Trong lúc đang hoang mang không biết phải thế nào tôi liền đứng dậy nói ngay một câu chẳng ra sao như thế, vừa định bỏ đi thì bị bàn tay anh ta giữ lại, tay kia đặt chiếc lắc tay thật chặt vào tay tôi và nói:

“ Em hãy giữ nó, là món quà của một người bạn thôi cũng được.”

Gia Huy vừa từ từ buông tay thì tôi cũng nắm chặt chiếc lắc mà chạy thật nhanh ra bên ngoài.

Cái chỗ đó, ngay bên cánh cửa quán nước này, một người đang đứng tựa lưng vào tường như đã nghe hết những chuyện vừa xảy ra. Tôi bối rối chạm phải ánh mắt của Trường Đông, một cái nhìn chứa đựng vô vàn cảm xúc. Không hiểu sao giây phút đó tôi rất muốn nói một lời với anh ta, giống như một sự giải thích hay bộc lộ tình cảm, thế rồi cổ họng tôi nghẹn lại, hai giọt nước mắt chực trào ra, tôi cứ thế bỏ đi không nói một lời nào.

Biển về đêm vốn lạnh hơn những gì mà tôi nghĩ.

9. Chương 9

[/spoiler]

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi được đón bình minh ở biển, cảm giác tuyệt vời ấy chẳng thể nói nên lời. Mặt trời rạng rỡ đã lên cao từ sáng sớm, bầu trời trong vắt không một gợn mây vệt ngang qua, những tình cảm trong trái tim con người ta cũng vì thế mà trở nên chân thành hơn gấp bội. Sáng nay mọi người được vui chơi theo ý thích của mình, chỉ cần đứng mười một giờ trưa có mặt tại địa điểm cũ để sinh hoạt.

Cả đêm hôm qua vì những gì Gia Huy nói mà tôi gần như thức trắng đêm, sáng nay lại dậy sớm nên trong người có chút mệt mỏi. Giờ thì ngay tới Gia Huy tôi cũng không dám lại gần, mà mọi người ở đây ngoài Trường Đông và anh ta tôi cũng chẳng có ai gọi là thân thiết, đành vậy tôi một mình đi bộ dọc bãi biển rồi lại lần la lên những quán hàng nhỏ ở trên bờ. Tôi chọn ấy đưa bạn thân một số món quà nho nhỏ, sau đó lại mua cho bố mẹ mỗi người một chiếc móc khóa xinh xinh, vừa xách chiếc túi đựng những thứ mua được trở về thì đã thấy Gia Huy trông ngay một cây si ở đó, trên tay còn cầm nguyên một con điều đồ rất dễ thương.

“Em thích thả điều không?” Gia Huy vui vẻ hỏi tôi.

Ngẩn người ra một lúc tôi liền lắc lắc đầu, được vài ba cái thì lại tự bán rả mình mà gật đầu liên tục. Đúng là anh ta đã hỏi một câu tức cười tới mức tôi cũng ngốc nghếch theo thì phải? Giữa bãi biển thế này mà không thích thả điều chắc tôi không còn là con của bố mẹ tôi nữa, nhưng ban đầu vì còn bối rối với chuyện xảy ra tối qua mà tôi vụt vờ từ chối, cuối cùng chỉ vì con điều đó lại khiến tôi trở chứng chưa đầy nửa phút sau, nghĩ thật là mất mặt quá mức.

Tôi chậm chạp đi theo sau Gia Huy mà không mở miệng một lần nào, cho tới một nơi khá ít người thì dừng lại. Vậy mà vừa ngược mắt lên người tôi trông thấy lại không phải anh ta, đó đích thị là chị gái xinh đẹp có tên Thực Linh rồi.

“Anh mau cho điều lên cao đi.” Thực Linh cười vui vẻ, ánh mắt hết nhìn Gia Huy rồi lại quay sang nhìn tôi.

Tôi sững người ra một lúc lâu, không biết tưởng tượng ra sao mà tự thắc mắc với mình: “Không phải Gia Huy định bắt cá hai tay đấy chứ?”. Nực cười vậy đó, có ai lại cùng một lần đi thả điều với hai con cá mình bắt đâu, mà đầu óc tôi dạo này lù lẩn rồi, bao nhiêu thứ ngổ ngẩn trên đời đều có thể vẽ bày ra được. Tôi cứ đứng đó nhìn hai người họ nói qua nói lại với nhau, cho tới khi Gia Huy một mình đi ra xa hơn để cố cho cánh điều lên cao thì Thực Linh nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi kéo vào một bóng râm gần đó, vừa đi vừa nói:

“Em ăn sáng chưa?”

Chị ta nhắc tôi mới nhớ, sáng tới giờ tôi đã nạp thêm chút năng lượng nào đâu, thảo nào cứ thấy bụng mình đánh trống liên tục. Tôi đáp lại câu hỏi của chị ta một cách chậm chạp đầy mệt mỏi.

“Em chưa ăn.”

Chúng tôi vừa ngồi xuống một lúc không lâu, đang nhìn cánh điều của Gia Huy mỗi lúc một lên cao thì ngay sau lưng một người nữa xuất hiện, có lẽ vì sự có mặt của tôi khiến lời nói của anh ta có đôi phần lúng túng.

“Mộc Đan...Em cũng ở đây sao?”

Tôi quay mặt lại nhìn trân trân vào cặp mắt kẻ đang đối diện mình, hai tay cố giữ chặt chân váy đang phất phơ trong gió. Trường Đông đứng trên cao nhìn xuống, trên tay anh ta cầm một chiếc túi lớn có cả bánh ngọt và sữa tươi, bất chợt trong lòng tôi cũng dâng lên một cảm xúc tội tệ. Cuối cùng tôi cũng hiểu ra một điều, đời nào lại có việc tôi và Thục Linh đều là những con cá nhỏ mà Gia Huy đang muốn bắt, người ta vốn đang ở đây để hẹn hò với bạn trai của mình, có phải lúc này sự xuất hiện của tôi vô nghĩa lắm không? Có lẽ nên biết điều mà tự giác đứng dậy khỏi biển mình thành kì đà cản mũi trong mắt họ, vậy mà đôi chân tôi cứ bất động như thế trong tà váy đang chuyển động không ngừng, ngay cả việc giữ thẳng người thôi cũng không thể nữa.

“ Cậu đi đâu giờ mới tới? Mau xem con điều của chúng tôi bay cao hơn của hai người rồi nhé ! » Gia Huy xuất hiện cất tiếng vui vẻ phá tan ngay bầu không khí nặng nề kia, tôi cũng vì thế mà giật mình không nhìn Trường Đông nữa.

Hóa ra từ đầu ba người bọn họ đã hẹn nhau tới đây, nếu đã không nói gì với tôi thì còn kéo tôi tham gia làm gì nữa? Tôi nghèo tới mức không mua nổi con điều ình hay tôi kém cỏi tới mức không thể cho điều lên à phải tới đây nhìn theo con điều của người khác? Tôi không biết yêu nhau thế nào nên phải tới đây nhìn người khác yêu nhau sao?

Tôi đứng dậy, một hành động dứt khoát kèm theo lời nói đầy giận dữ rồi cứ thế mà bước đi.

“Em không chơi nữa. Em mệt muốn về trước.”

Không còn quan tâm sáu con mắt nhìn phía sau đang có cảm xúc gì, riêng tôi cất mỗi bước đi đều trở nên khó nhọc.

Gia Huy chạy theo nắm chặt tay tôi, gương mặt tội lỗi mà cũng bắt ngờ không kém.

“ Em sao vậy? Hay vẫn còn giận anh chuyện tối qua?”

Tôi sao vậy nhỉ? Anh ta hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai? Nếu giận anh ta thật thì tôi còn đến đây nữa sao? Vậy chẳng lẽ tôi giận Trường Đông hay Thục Linh? Từ hôm qua tới giờ cả hai người họ tuyệt đối không ai làm hại gì tới tôi cả. Vậy đáp án cuối cùng là tôi tự giận mình rồi.

Tôi quay lại nhìn Gia Huy, biết anh ta chẳng có lỗi gì nhưng tôi vẫn bực tức.

“Em chẳng giận ai cả. Chỉ vì em thấy trong người không khỏe. Mọi người cứ chơi vui vẻ đi, không cần bận tâm tới em.”

Tôi bước đi. Gia Huy vẫn ở đó. Phía đằng xa cả Trường Đông và Thục Linh đang dõi mắt nhìn theo. Nơi tôi tới không phải trại của mình, đó đích thị là một hốc đá nằm sâu vào trong kia bờ cát. Gió buổi sáng thổi vào mang theo hơi nước mát rượi, nếu như nó có thể dập tắt luôn ngọn lửa đang cháy trong lòng tôi thì tốt biết bao. Tôi ngồi thế suốt mười lăm phút, một khoảng thời gian đủ cho bản thân hít hết mảng không khí tinh khiết xung quanh, đủ cho bản thân lấy lại bình tĩnh. Tôi lại nhặt những viên sỏi vút xuống mặt biển đang từng đợt nhẹ nhàng dội vào hốc đá, mỗi viên mang theo một tâm sự trong lòng, vừa vút vừa cất giọng đủ để mình nghe thấy.

“Mộc Đan, mày bị làm sao thế này?”

“Mày đang giận ai chứ?”

“Mày điên rồi phải không?”

“Ai cho phép mày tự tiện buồn như thế?”

“Vậy thì em đừng buồn nữa.” Một tiếng nói cắt ngang cuộc độc thoại của tôi, bởi biết rất rõ người ấy là ai nên dù bất ngờ tới đâu tôi cũng không muốn quay đầu nhìn lại, cứ thế mà nặng lời.

“Tôi thế nào thì việc gì tới anh?”

“ Nếu em thích Gia Huy thì hãy nhận lời cậu ấy, đừng làm khó bản thân mình nữa.” Trường Đông vẫn đứng bất động sau lưng tôi, lời nói rõ ràng và chậm chạp hết mức.

Hóa ra anh ta chủ động tìm tôi là muốn nói những lời này, mà cũng chắc gì anh ta vì tôi hay được bạn mình nhờ vả? Tôi không thấy giận, tôi cũng không thấy buồn, nhưng có chút gì đó tội nghiệp cho bản thân khiến tôi ghen ngào, vừa nói vừa nuốt lẫn nước mắt vào trong không cho nó kịp trào ra nữa.

“Anh muốn thế phải không? Nhưng làm ơn hãy hiểu cho, chuyện này chẳng mắc gì tới anh cả. Anh dựa vào đâu mà muốn tôi phải làm theo ý anh?”

Chúng tôi vẫn cứ trong tư thế ấy mà im lặng, một người ngồi trên tảng đá mắt nhìn ra xa, một người đứng ngay phía sau nhìn vào người ở trước. Cả hai người đều mang trong mình hai tâm sự khác nhau.

Tôi đã quá ngây thơ dành suốt thời gian qua chỉ để ghét một người nào đó, và rồi chính bản thân mình mới trở nên thảm hại nhất. Tôi suy nghĩ, tôi cười nhạo bản thân, và cuối cùng tôi quyết định như mong muốn của ai kia cho Gia Huy một cơ hội đến với mình. Dù sao người ta cũng vì tình bạn mà chẳng cần hỏi xem tôi có thực sự muốn thế không? Người ta đã có người mình thương thì còn bận tâm tới tôi làm gì nữa? Vốn dĩ tôi đã bao giờ cần những thứ đó đâu, mà nếu cần tôi cũng không tự hạ thấp mình đi van xin người khác. Tôi sẽ mở cửa cho Gia Huy bước vào, bởi vì tôi chưa thích ai nên tôi sẽ cho người ta cơ hội thích mình trước đã.

Trưa nay tôi cố ý đeo chiếc lắc tay mà Gia Huy đã tặng, nó hoàn toàn vừa khít và phù hợp với màu da của tôi. Mọi người đã tập trung đầy đủ và ngồi quây quần bên nhau như đã hẹn, tôi cũng trở về đúng vị trí của mình ngay bên cạnh Gia Huy. Thoáng thấy chiếc lắc tay đang nằm gọn ghẽ trên cơ thể tôi, gương mặt anh ta trở nên vui vẻ hơn thường, ngay mọi cử chỉ với tôi cũng thân thiện hơn trước. Dù sao người ta cũng đã là một sinh viên, người ta lại là con trai nữa, nhưng bản thân tôi chỉ là một đứa nhóc mới học hết năm đầu phổ thông, để nói về chuyện tình cảm kia còn vô cùng rụt rè và bối ngỡ. Gia Huy càng nhìn vào tay tôi thì tôi lại càng cố giấu nó đi sau lớp váy ren mỏng, nếu bắt gặp phải nụ cười kia như chỉ nở dành riêng mình thì tôi sẽ quay mặt đi, anh ta càng lại gần bao nhiêu thì tôi càng rụt rè nép mình từng đó. Tôi là một đứa gan lì? Đúng vậy, trước nay ngoài cánh roi của mẹ và thái độ giận dữ của bố thì tôi có sợ gì đâu. Tôi là một đứa tự tin? Nói không sai, cái lòng kiêu hãnh đó của tôi còn cao hơn người bình thường mấy bậc. Đó là khi tôi chưa chạm tới giới hạn của mình, nhưng về phương diện tình cảm mà nhận xét khách quan, tôi đích thị là một đứa không bao giờ dám nhìn vào sự thật.

Chiều nay tất cả chúng tôi cùng lên xe trở về, một chuyến xe đã đưa tôi rẽ sang một lối khác trên con đường đã chọn.

“Gia Huy, em có chuyện muốn nói với anh.” Giọng tôi nhẹ nhàng, đủ để tôi, Gia Huy và cả ai đó phía sau cùng nghe thấy.

“Em nói đi.” Gia Huy trả lời tôi, gương mặt thoáng chút lo lắng.

“Về chuyện hôm qua anh hỏi em.”

“Anh sẽ làm theo mong muốn của em. Anh không sao cả.”

“Em muốn anh cho em chút thời gian. Em thấy mình chưa thể sẵn sàng để thích một ai đó.”

“Em không từ chối anh phải không?”

“Không. Nhưng anh vẫn muốn chờ em chứ?”

“Tất nhiên rồi. Anh sẽ chờ tới khi nào em đồng ý.”

Tôi ép mình cười, một nụ cười lây sang cả người bên cạnh.

Đó là kì nghỉ hè đầu tiên tôi bắt đầu có thêm một thứ tình cảm khác ngoài tình bạn và tình thân, có thêm một người quan tâm khác ngoài bạn bè và gia đình, đó chính là Gia Huy.

Đã gần hết tháng sáu, bên ngoài trời ánh nắng vẫn rực rỡ xuyên qua những phiến lá xanh xanh đổ xuống mặt đường những hình thù đẹp mắt. Từ ngày hôm đó tới nay mối quan hệ giữa tôi và Gia Huy đã có nhiều sự thay đổi hơn, mà chủ yếu là ở anh ta còn tôi vẫn như mọi ngày. Đúng là tôi chưa thể dành cho Gia Huy thứ tình cảm mà anh ta muốn, nhưng thay vào đó tôi nhiệt tình nhắn tin thăm hỏi và ra ngoài gặp anh ta. Mà cũng đúng thôi, dù có chuyện gì xảy ra thì bản chất con người tôi cũng không thể thay đổi. Gia Huy vì đã nắm bắt được điểm yếu đó mà mỗi lần muốn gặp tôi đều nhắn những dòng tin rất dễ thương, ngắn gọn

như thế này: “Tôi nay mình đi ăn kem nhé!”, “Em gặp anh ở quán Bàng Lãng được không?” hoặc nếu có sến sẩm hơn cũng sẽ là “ Anh nghe nói có một quán bánh ngọt mới mở, em sẽ đi cùng anh chứ?”. Mấy cái này thì khỏi phải suy nghĩ nhiều mà tôi luôn nhiệt tình hưởng ứng. Ngày trước tôi ghét Trường Đông là thế mà chỉ vì một bữa ăn cũng đã bán rẻ mình cho anh ta, huống gì bây giờ người đang muốn tẩm bổ cho tôi lại là một người bạn tôi rất quý, giả như anh ta có ý đồ xấu đi nữa thì tôi cũng sẵn sàng lọt lưới vì những bữa ăn này. Việc tôi kết thân với Gia Huy bố mẹ tôi không hay biết, mà có biết thì cũng không sao, thực lòng mà nói hình như chỉ mỗi anh ta thích tôi, còn tôi thì vẫn ngu ngơ đem thân đi nộp mạng, cứ suy nghĩ đơn giản để rồi lại khiến mọi chuyện càng phức tạp hơn.

Vậy là cả Trường Đông lẫn Gia Huy đều đã về quê nghỉ hè, thực sự chưa bao giờ tôi lại thấy cuộc sống của mình bình yên như thế. Không có Gia Huy thì tôi càng có thêm nhiều thời gian tụ tập với tụi bạn Khủng long đá của mình, không có Trường Đông thì tôi đỡ phải suy nghĩ vu vơ rồi lại thấy lòng buồn bực. Tôi từng nghĩ nếu như cả hai người họ cùng không xuất hiện trong cuộc đời tôi thì sẽ ra sao? Hoặc đơn giản hơn họ đổi vị trí cho nhau để Gia Huy là người đến trước, có phải cuộc đời tôi đã rẽ theo lối khác rồi?

Chiều nay bố mẹ đều đang ở cửa hàng, vừa hơn ba giờ thì Hạ và Ân cùng kéo nhau tới nhà tôi, vừa thấy hai đứa bạn thân đứng bấm chuông ngoài cửa tôi đã chạy nhào ra như một chú dê non đang đợi mẹ trở về.

“Hai đứa này, sao tới mà không báo trước với tao?” Tôi vừa mở cửa vừa hớn hờ nói.

“Bọn tao vừa qua hiệu sách về nên ghé qua nhà mày luôn.” Ân vui vẻ trả lời .

Cả buổi chiều hôm đó chúng tôi vừa ăn trái cây vừa buồn hết một rổ dưa, hết nói trên trời lại xuống dưới đất, khoe hết đủ thứ mình sắm được từ bữa trước tới giờ. Nhưng có lẽ quả dưa to nhất trong cái rổ của chúng tôi chính là câu chuyện mà tôi kể với hai đứa đó, thực sự chúng đã làm ra đủ mùi vị khi nuốt vào.

“ Bọn mày nghĩ sao nếu ở tuổi này mà có bạn trai nhỉ?”

Tôi đang ngây thơ thừa thốt thì cả hai đứa kia ghen luôn miếng xoài trong miệng mà trợn tròn mắt nhìn tôi, người đáp trả đầu tiên chính là Ân.

“Mày trồng cây si anh nào rồi phải không?”

Sao nó có thể phán một câu khiến tôi bực mình như thế được? Nhìn tôi dễ bán mạng cho trai tới mức thế sao?

“Là người ta trồng cây si tao chứ?” Tôi vênh váo mà trả lời cho sự bất ngờ của hai đứa bạn kia.

Giờ thì lại đến Hạ nổ nguyên cho tôi một quả bom góc cạnh vào người.

“Mày đang nằm mơ đấy hả? Mày có lẽ thích ai rồi thì mau khai đi, còn sĩ diện gì nữa?”

Nói với hai đứa này thật là ức chế quá mức, tôi vờ cười đắc ý mà diễn thuyết lại cho chúng một câu chuyện tình cực kì hấp dẫn.

“Mày nghĩ sao nếu Gia Huy nói thích tao?”

“Là cái anh mày bảo trước giờ đối xử với mày rất tốt phải không?” Ân nhìn tôi đầy thắc mắc, tôi chưa kịp mở miệng thì Hạ đã cười ngựa xông vào, mắt hướng về phía Ân.

“Chính là anh ta đó. Tao và nó từng ngồi ăn cùng anh ta rồi. »

Tôi cứ im lặng vênh mặt lên cười đắc thắng nghe Hạ và Ân ngồi truyền đạt với nhau những hiểu biết của mình về Gia Huy, từ ngoại hình tới học thức, cho đến cuối cùng thì chúng quay sang nhìn tôi và kết luận :

« Mất anh ta chắc chắn có vấn đề. »

Bị hai đứa kia đim bùm không thương tiếc, tôi liền trợn mắt và quát lên.

« Có mất tụi mày có vấn đề ấy. »

Cả ba chúng tôi cùng cười nham nhở, những câu chuyện sau đó cũng trở nên nghiêm túc hơn.

« Vậy chuyện mày nói là thật sao ? » Ân hỏi tôi.

« Thật trăm phần trăm. » Tôi trả lời.

« Vậy mày đồng ý chưa ? » Hạ tiếp tục chất vấn tôi.

« Tất nhiên là chưa. Mà tao cứ thấy làm sao ấy. »

« Thấy sao trắng gì nữa ? Người như thế mà mày không thích thì cho tao đi. » Hạ làm trò, giả bộ cầu xin.

« Ủ. Cho mày đấy. Khuôn anh ta đi hộ tao. » Tôi vừa nói vừa cười vui vẻ.

« Ngày trước mày cũng bảo tao khuôn Trường Đông nhưng rồi tao có làm được đâu. » Hạ vờ như buồn rầu, tôi cũng chột sững người khi nó nhắc lại cái tên đó.

Ngay sau khi Hạ nói thì Ân cũng xông xáo theo sau, giống như vừa phát hiện được chuyện gì còn quan trọng hơn vậy nữa.

« Vậy Trường Đông nói sao về việc này ? Anh ta có ngăn cản mày không ? »

Tôi hơi bực mình, không hiểu trong đầu nó đang nghĩ cái gì mà phát ngôn gây sốc như thế, liền trả lời.

« Mày thôi đi. Việc của tao đến lượt anh ta nói gì sao ? Anh ta bảo tao hãy đón nhận Gia Huy đấy. »

Cả hai đứa kia không khỏi bất ngờ, còn tôi thì cứ ngẩn người ra với những dòng suy nghĩ hỗn loạn. Giá như lúc đó Trường Đông nói với tôi bằng những điều ngược lại thì tốt biết bao, hoặc ít ra chỉ cần anh ta cứ đứng thế thôi mà không nói gì, có phải tôi sẽ không bao giờ nói những lời kia với Gia Huy nữa ? Dù có tự phủ nhận với bản thân mình chẳng có chút tình cảm gì với Trường Đông thì tôi vẫn biết việc tôi không từ chối Gia Huy chính là vì anh ta, nếu lần này tôi có phạm sai lầm gì nhất quyết anh ta phải gánh một nửa.

Hạ và Ân ngày ấy chưa hiểu hết con người của tôi, mà cũng đúng thôi, ngay chính tôi còn chưa hiểu hướng gì là một ai khác. Biết việc Gia Huy có tình cảm với tôi chúng đã rất ủng hộ và luôn thúc dục tôi đáp lại xứng đáng với anh ta. Tôi biết cứ nhùng nhằng mãi thế này chính là đang làm khổ đối phương và cũng tự làm khó cho chính mình, nhưng nghĩ sao tôi vẫn cảm thấy những gì tôi dành cho Gia Huy chỉ như một người bạn, hoặc nếu thân thiết hơn là của đứa em gái dành cho anh trai, tuyệt đối chưa một lần thấy tim đập mạnh như những gì từng đọc trong mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình. Cả mùa hè năm đó tôi dành hết thời gian cho việc ăn chơi và suy nghĩ, cộng thêm vào đó là một chút gì nhớ nhung, nhưng tôi vẫn cầu mong cả hai người họ cứ ở mãi trong kia mà đừng ra đây nữa làm gì. Tôi không phải dầy dút, cũng chẳng phải rối lòng.

10. Chương 10

Những gì tôi đang nhớ lại đây chính là ngày tháng tôi bước vào năm thứ hai của phổ thông, một khoảng thời gian rất đẹp và có ý nghĩa nhưng mỗi lần nghĩ lại cũng không khỏi đau lòng.

Tôi đã suy nghĩ suốt một thời gian dài vừa qua, khi cả Trường Đông và Gia Huy đều không xuất hiện trong cuộc sống của tôi, với một lí do duy nhất là phải đối diện với mối dây tình cảm đang rối vào nhau kia như thế nào. Gia Huy thực sự là một chàng trai tốt, chưa cần nói tới việc anh ta hết sức chiều chuộng tôi mà chỉ cần cảm nhận thấy sự chân tình kia là lòng tôi lại thêm phần trĩu nặng. Tôi không có tư cách gì để từ chối anh ta cả, nhưng nếu vì thế mà tôi vội vàng nhận lấy tình cảm của anh ta thì có phải giả dối lắm không ? Những lúc suy nghĩ không thông tôi lại lôi mấy cuốn tiểu thuyết của mình ra đọc, có những quyển tôi đã nghiền ngẫm trên năm lần, vậy mà vẫn chẳng thể đưa ra quyết định cho riêng mình. Từ xưa tới nay tôi chưa thực sự thích ai cả, mà cái quan trọng hơn cũng chưa ai nói thích tôi ngoài Gia Huy, bạn bè của tôi đứa nào cũng cộc cằn trong chuyện tình cảm, vậy là tôi lại mượn tiểu thuyết để tìm ra lối đi ỉn. Nhưng truyện chỉ mãi là truyện thôi, nếu ngoài đời thực sự có những chàng trai si tình thì liệu sẽ được bao nhiêu cô gái sẵn sàng vứt bỏ tất cả để đi theo người mình yêu ? Cuốn tiểu thuyết này cho tôi thấy chỉ có hai người hợp nhau mới có thể bên nhau thì cuốn tiểu thuyết kia lại phản kháng rằng chính tình yêu của những người trái ngược nhau về nhiều thứ mới là chân thật. Cái nào đúng cái nào sai là tùy vào từng trường hợp và hoàn cảnh của mỗi người, đâu biết vậy đôi chân tôi vẫn chông chênh khi đi vào ngã rẽ. Bản thân tôi có quyền lựa chọn, nhưng nó chỉ là từ chối người mình không thích hoặc ở bên người mình không thích, tuyệt đối không thể nào có một tình cảm thật sự. Cái này với tôi không sao cả, chỉ là nếu vậy có công bằng với

Gia Huy không ? Mỗi lần tôi muốn chấp nhận anh ta thì trong lòng lại nuôi tiếc một điều gì đó, hoặc có thể chính tôi cũng không biết bản thân đang chờ đợi một người.

Một năm học mới của tôi và những người tôi quen, Thực Linh đã thi đậu vào trường Luật với số điểm cao chót vót trong khi tôi vẫn đang ì ạch vác trên đầu mình điểm số của hơn hai mươi đứa bạn khác, nói chung thành tích chẳng mấy thay đổi. Không cần nói thì tôi cũng chẳng dám mơ tưởng nhiều việc tương lai có thể vào học cùng trường với mấy người kia, tuy nhiên điều khiến tôi mệt mỏi nhất là không được làm theo ý mình. Con đường bố mẹ đã vạch sẵn tôi chỉ có thể cứ thế mà bước theo, mỗi lần ra khỏi nhà đều gánh trên vai một chiếc cặp chình ình sách vở, thật là tẻ nhạt hết mức.

Tối nay trước khi đi ngủ thì Gia Huy gọi điện cho tôi, cả hai đã nói chuyện gần năm phút. Sau khi tôi bóc máy thì anh ta cũng đi thẳng vào vấn đề chính rồi sau đó mới nói những chuyện tầm phào.

« Mọc Đan, tối mai em có học thêm không ? »

« Mai em nghỉ. Có chuyện gì sao ? »

« Trường Đông và anh có người bạn học bên ngành mỹ thuật, tối mai bọn anh được mời tới xem triển lãm tranh. Em có thể đi cùng anh không ? »

« Em không biết nữa, mấy cái tranh ảnh gì đó em cũng không thích lắm. »

« Buổi triển lãm này tuyệt đối không làm em mất vui đâu. Mai đi cùng anh nhé. »

« Vậy cũng được. »

« Vậy mai anh qua đón em. »

....

Buổi tối hôm đó sau khi được sự cho phép của mẹ tôi liền ăn cơm một cách nhanh nhẹn rồi lên phòng chuẩn bị một số thứ. Tôi đắn đo mãi không biết mặc gì cho phù hợp, không phải vì tôi quan trọng hình thức bên ngoài mà chỉ không muốn mình trở thành một người đặc biệt giữa đám đông. Một sự thật không thể phủ nhận là nếu một người ăn mặc quá đẹp và một người ăn mặc quá xấu cùng xuất hiện thì độ nổi bật của họ tuyệt đối không thua kém gì nhau, thậm chí đôi khi cái xấu nó còn đánh chết cái đẹp để trở thành trò mua vui cho thiên hạ, mà tôi đây lại tuyệt đối không cho phép người khác chế nhạo mình, vậy là tôi quyết định cho bản thân một chiếc váy khá là bắt mắt. Như Gia Huy đã nói thì tôi đứng chờ anh ta từ bảy giờ ngay trước cổng, vậy mà đã hơn mười phút chẳng thấy anh ta đâu, vừa định mở điện thoại ra hỏi xem có chuyện gì thì một chiếc taxi tới đỗ ngay bên cạnh, người bên trong bước xuống lại là Trường Đông.

« Em mau lên xe đi. » Anh ta nhìn tôi và nói.

Đang bực mình vì bị Gia Huy hành hạ này giờ, nay lại gặp phải người không muốn gặp, dù hơi bất ngờ nhưng tôi cứ thế mà cẩu lên.

« Tôi đang chờ Gia Huy, anh đi trước đi. »

« Gia Huy có việc nên tới muộn, cậu ta bảo anh tới đây đón em. » Trường Đông trả lời, gương mặt không một chút cảm xúc.

« Nhưng anh ấy đã hẹn tôi chờ ở đây mà ? Sao có thể vô lí như vậy được ? » Tôi không còn giữ được bình tĩnh, lần này thì ghét luôn cả hai người kia.

« Em mau lên xe đi, cậu ta chắc chắn sẽ tới. »

Chắc anh ta nghĩ tôi sợ Gia Huy không tới nên buồn lòng mà nói vậy chẳng ? Thực ra Gia Huy có tới hay không với tôi không quan trọng, kể cả việc hôm nay dù không tới xem được buổi triển lãm tranh kia thì cũng chẳng sao, nhưng cái cơ bản là tôi bị anh ta cho leo cây này giờ, phần nữa cứ nhìn thấy gương mặt Trường Đông là đầu óc tôi lại rối rít cả lên, vậy là tôi cứ thế vừa bực bội vừa bước lên xe như một con mèo ướt nước.

Cảm giác khi ngồi một mình với Trường Đông lúc nào cũng rất lạ, tứ chi của tôi giống như vô dụng còn suy nghĩ càng trở nên lộn xộn và lạch lạch hơn. Xe đã bật điều hòa mà khuôn mặt tôi cứ thế nóng ran, lại bắt

đầu có cảm giác cơ thể mất sức đề kháng mà dấu hiệu ban đầu chính là tim đập nhanh và không thở được. Thấy tôi cứ liên tục đưa tay lên trán quệt những giọt mồ hôi đang chảy ra, Trường Đông hơi lo lắng mà hỏi.

« Em thấy không khỏe sao ? »

“Tôi không sao.” Tôi trả lời hơi nặng nhọc.

“Sao mồ hôi chảy nhiều thế? Có lẽ em sốt rồi đấy.” Không biết anh ta nghĩ sao mà vừa nói vừa đặt nhẹ tay mình lên trán tôi, một cảm giác xôn xao đang từ trên đầu chảy xuống lồng ngực.

Cứ tưởng cái quan tâm thái quá này của Trường Đông sẽ khiến tôi bực mình mà đẩy cánh tay ấy ra và quát mắng, nhưng không, giây phút đó chính tôi cũng trở nên bất động rồi nhìn thẳng vào mắt anh ta đang ghé sát mặt mình. Tôi cứ nhìn như thế rất lâu quên cả hành động kia, cho tới khi giật mình phát hiện ra không phải mình tôi mà là cả hai đang làm thế, tôi liền hást xì một cái rõ to khiến ọi thư trở về đúng vị trí ban đầu. Trường Đông không nói gì, mặt anh ta hoàn toàn đang nhìn phía cửa sổ nên tôi không biết nó có cảm xúc gì không, còn riêng tôi đã ngượng đến chín mặt ra mà ngơ ngẩn cả người. Tôi chợt nhớ ra ,sau khi anh ta không còn mỗi chiều chủ nhật cùng ngồi bên cạnh giúp tôi học bài thì chúng tôi cũng chẳng có lần nào tiếp xúc với nhau nữa. Ngày đó tôi rất ghét cái nụ cười vui vẻ của anh ta, tôi gét cái bàn tay kia cứ đưa qua đưa lại trước mặt mình khi đang ngẩn ngơ nhìn ra cửa sổ, ghét luôn những cái mồm đầu nhấc nhở khi tôi lại gục xuống bàn ngủ quên, vậy mà lúc này đây tôi lại đang nhớ chúng biết nhường nào. Đã bao lâu rồi Trường Đông không còn dành cho tôi cái nhếch môi khiêu khích như trước nữa, anh ta cũng không còn thích chọc tức tôi, một cái trò mà anh ta nói khiến bản thân cảm thấy vui nhất. Anh ta không còn hỏi tôi dạo này học hành thế nào, mỗi ngày chủ nhật không còn tới mang cho tôi một giỏ trái cây, những thứ đó không phải tôi cần thiết gì, vậy mà khoảng khắc này đây tôi lại cảm thấy bản thân vô cùng thiếu thốn. Ngay chính giây phút đó tôi đã nhận ra một điều, người bấy lâu nay ở trong tim mình chỉ có mỗi Trường Đông.

Chiếc xe taxi dừng ngay trước một phòng tranh lớn nằm trên con đường chính của thành phố, từ ngoài nhìn vào đã đủ thấy được sự xa xỉ và phô trương của nó như thế nào. Chúng tôi vừa đi tới cửa thì đã có ngay một chàng trai trẻ mặc bộ le nhâ nhận bước lại gần, miệng cười vui vẻ và nói.

“Trường Đông, rất vui vì em đã nhận lời mời của anh.”

“Em cũng rất vui được gặp anh.” Trường Đông vui vẻ tiến lại trả lời rồi hai người họ ôm chặt lấy nhau.

Thấy tôi cứ đứng ngẩn người ở phía sau nên họ liền buông tay ra, chưa kịp đợi người kia nói gì thì Trường Đông đã giới thiệu trước.

“Đây là Mộc Đan. Bạn của em.”

Tôi hơi ngượng ngịu, trước nụ cười thân thiện của anh kia cũng liền cúi chào.

Tối hôm đó anh ta đón tiếp hai chúng tôi một lúc rồi cũng tự dờ đi, đã hơn ba mươi phút xem tranh mà Gia Huy vẫn chưa tới khiến tôi hơi lo lắng liền hỏi.

“Gia Huy có việc gì bận không tới được sao?”

Anh ta nhìn tôi, thoáng qua một cảm xúc trên khuôn mặt rồi trả lời:

“Anh cũng không rõ có việc gì, để anh gọi cho cậu ấy.”

“Thôi không cần đâu, tự tôi sẽ gọi.” Tôi hơi bực mình mà quay người đi, ngay sau đó lấy điện thoại bấm cho Gia Huy, vừa nghe thấy giọng anh ta liền bực bội:

“Sao anh vẫn chưa tới?”

“ Bạn anh gặp tai nạn giao thông giờ vẫn đang trong phòng cấp cứu, chắc anh không tới được.”

Gia Huy đã nói vậy chẳng lẽ tôi còn nhỏ mọn mà giận dỗi sao? Sau khi trả lời để anh ta không phải lo lắng thêm thì tôi liền gấp máy và quay người lại để đi về chỗ ban đầu, nhưng cái tính bất cần của tôi lại lần nữa gây ra họa. Phía sau lưng tôi lúc này là một chị nhân viên đang di chuyển một số mẫu sơn vẽ, vì tôi vấp phải đột ngột nên ngay lập tức bị những thứ màu sắc kia dội thẳng vào người, chiếc váy trắng chính thức trở nên sặc sỡ trước con mắt của toàn dân thiên hạ. Chị nhân viên lo lắng đưa chiếc khăn tay lau những vết bẩn trên người tôi còn miệng cứ liên tục xin lỗi riu rít. Thực ra đây là lỗi của tôi chứ không phải của chị ta,

mặc dù thế vì ngượng quá mà miệng lưỡi tôi cứ cứng lại chẳng thốt ra được lời nào. Mọi người xung quanh bắt đầu đổ dồn ánh mắt về phía chúng tôi, Trường Đông nhanh chân tiến lại gần mà lời xộc tôi đi không thương tiếc. Lần này thì tôi chết chắc rồi, chẳng những làm anh ta mất mặt mà còn phá vỡ buổi triển lãm tranh, tôi nuốt khan, kệ cho anh ta muốn đánh muốn mắng thì cứ việc. Trường Đông kéo tôi vào trong một cái phòng để dụng cụ, từ từ buông tay và ánh mắt dần thẳng về đám sắc màu lộng lẫy trên cơ thể tôi. Tôi đã sẵn sàng cho trận đánh phủ đầu sắp diễn ra, cùng lắm thì tôi rời khỏi nơi đây, không nữa thì bị bảo vệ vào bế ra cũng được, dù sao dám làm dám chịu, tôi không phải đứa sợ hãi mà rũ bỏ trách nhiệm gì. Tôi cứ tưởng tượng ra bao nhiêu thế tấn công và phòng thủ trong đầu như thế cho đến khi sững người nhìn xuống một mái tóc đen đang ở ngang ngực mình, cả cơ thể như chết lặng trong giây lát. Trường Đông nhẹ nhàng dùng chiếc khăn tay lau sạch vết sơn màu trên cơ thể tôi, rất chậm, rất êm, rất tập trung mà không nói một lời nào. Cả hai chúng tôi cùng im lặng, không biết vì sợ hãi hay cảm động quá mà mắt tôi ướt nguyên một giọt nước, đích đến không chỗ nào khác ngoài bàn tay đang chuyển động dưới kia.

Trường Đông dừng tay, anh ta trong tư thế đang một chân quỳ dưới đất mà nhìn thẳng lên mặt tôi, lần này thì thêm hai giọt nữa rơi vào mặt người phía dưới. Anh ta đưa bàn tay của mình lên định cướp đi những giọt nước trên má tôi, vậy mà chưa tới nơi đã bị tôi vội vàng hất ra, cứ thế tôi chạy nhanh ra bên ngoài rồi rẽ vào nhà vệ sinh ôm mặt khóc một mình.

Tôi đúng là hay nghĩ ngợi lung tung quá rồi, chỉ một chút quan tâm của Trường Đông mà cứ làm quá lên. Ngày xưa ở nhà tôi đánh vỡ nguyên cái li khiến tay mình chảy máu, khi được mẹ nhẹ nhàng băng bó lại tôi cũng có khóc đâu, vậy mà hôm nay tôi khóc cái gì chứ? Tôi đúng là không bình thường mới tưởng tượng ra được việc anh ta có tình cảm với tôi, nếu vậy chị Thục Linh là cái gì, điều này tuyệt đối là không thể. Tôi không khóc nữa mà đứng soi mình trước gương, vừa dùng nước rửa sạch váy áo vừa lau hết nước mắt trên mặt mình. Tôi tự trấn an bản thân, có tình cảm hay không cũng được, chẳng nào thì tôi cũng đã biết được lí do vì sao từ trước tới nay trái tim tôi lại có những cảm xúc kì lạ kia, tôi đánh cược với bản thân muốn hỏi anh ta một lần.

Sau khi lau chùi sạch sẽ tôi liền bước ra phòng khách bên ngoài, mới hỗn độn lúc này tôi gây ra đã được dọn sạch còn mọi người hình như cũng chẳng bận tâm tới tôi hay chuyện đó nữa. Tôi đứng sau bức tường, thấy Trường Đông và anh bạn kia đang nói chuyện với nhau, vừa định bước ra liền nghe thấy họ nhắc tới mình mà thụt lùi người lại.

“Cô bé đó là bạn gái em sao?” Anh ta hỏi Trường Đông.

“Sao anh lại nghĩ thế?”

“Chẳng phải ngày trước em bảo mình sẽ không thích những cô gái như vậy sao? Vậy mà bây giờ nhìn lại mình xem, em đã phá vỡ quy tắc của mình rồi đó.”

“Ngày đó em nói vậy thật hả?”

“Cô bé đúng là bạn gái em phải không?”

...

“Không. Chỉ giống như một cô em gái thôi.”

Đó là câu cuối cùng tôi còn có thể nghe thấy và hiểu được, còn những gì sau cuộc hội thoại kia với tôi đều trở nên mịt mù. Vậy mà tôi đã đánh cược với bản thân để đi hỏi xem tình cảm của anh ta, tôi ngu ngốc ngộ nhận sự quan tâm kia là có ý đồ, giờ thì hay rồi, chưa cần hỏi đã có câu trả lời. Anh ta chỉ xem tôi là em gái thôi, anh ta đã bảo không thích những cô gái như tôi, vậy tôi còn mơ mộng gì thêm để lún sâu hơn nữa? Tôi tự trấn an bản thân rằng tôi sẽ quên được anh ta, tôi sẽ bước qua chuyện này một cách mạnh mẽ, tôi sẽ không bao giờ để anh ta biết được tình cảm của mình.

Chiếc taxi đưa tôi và Trường Đông trở về trong im lặng, có chăng chỉ là âm thanh của những thứ chẳng liên quan tới hai người. Phố thị vào đêm rộn ràng trong ánh điện với muôn màu sắc lung linh, giá mà tình cảm con người ta cũng có thể muôn vẻ muôn hình thì tốt biết mấy, hoặc ít nhất sau khi mở cửa cho ai đó bước vào trái tim thì cũng có thể vui vẻ tiễn họ ra khỏi cuộc đời. Tôi rất muốn tiễn anh, Trường Đông ơi, nhưng suốt cuộc đời tôi không bao giờ làm được.

11. Chương 11

Hơn mười bảy tuổi đầu mà đây là lần đầu tiên tôi ngồi viết nhật kí. Đã qua mười hai giờ đêm, nhìn từ cửa sổ ra ngoài chỉ còn thấy hàng cây đứng hai bên đường trơ trọi, phố xá không một bóng người nên ánh sáng của những cột đèn kia càng trở nên vô nghĩa hơn. Trời đã vào thu được tháng nay mà nhiệt độ cũng chẳng dễ chịu gì, không những cơ thể tôi muốn trút hết mồ hôi mà trái tim cũng hình như đang bị lửa đốt. Tôi ngồi một mình trong phòng, cầm bút nắn nót viết những hàng chữ thẳng đều trên trang giấy hoa, dưới ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn học.

“ Ngày...tháng...năm...

Chiều nay một mình từ trường trở về nhà, mình đã suy nghĩ rất nhiều. Gia Huy vẫn không hề hỏi mình một câu rằng khi nào sẽ cho anh ấy một câu trả lời như mong muốn. Không phải bản thân mình chưa có đáp án, nhưng thực sự mình không biết đối mặt với anh ấy ra sao.

Ngày...tháng...năm...

Sáng nay trên đường đi học về gặp Trường Đông và Thục Linh, họ đi cạnh nhau vừa nói vừa cười vui vẻ, mình cũng đã tự cười theo nhưng thực sự chẳng dễ chịu chút nào. Mình không thích Thục Linh nhưng mình cũng không ghét chị ta nữa, đơn giản vì những thứ của Trường Đông vốn chẳng có liên hệ gì với mình.

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay ngoài đường lá rụng nhiều, không hiểu sao tâm trạng mình lại buồn phiền như thế?...”

Mỗi ngày trôi qua tôi càng sống lặng lẽ hơn xưa, không phải tôi không hay tụ tập đi chơi với bạn bè, càng không phải tôi từ bỏ những trò chơi tiêu khiển trong lớp, đơn giản chỉ là khi ở một mình tôi rất hay tưởng tượng viễn vông. Con người ta có rất nhiều cách để định nghĩa sự thay đổi của bản thân, có người thể hiện nó ở ngoại hình, có người thể hiện nó ở tính cách, hoặc như tôi đang thể hiện nó trong mớ suy nghĩ của chính mình. Ngồi trong lớp nếu không phải nghịch một thứ gì đó để đốt thời gian thì tôi lại ngắm người nhìn ra cửa sổ, ở ngoài kia có rất nhiều học sinh đang tụ tập nhau trong giờ thể dục mà nói chuyện xôn xao. Đạo này tôi làm việc gì cũng thường mất tập trung, ngay cả ăn cơm nhiều lúc còn để bố mẹ phải nhắc, tới khi nhìn xuống thì bát của mình vẫn chưa với đi sau hơn năm phút ngồi vào bàn. Mẹ thấy tôi có đôi phần thay đổi nên rất lo lắng, một hôm tôi đang học bài liền tìm vào hỏi thăm.

“Con dạo này không khỏe phải không? Nếu có vấn đề về sinh lí thì phải nói với mẹ ngay, tuyệt đối không được giấu diếm.”

Trước nay tôi đã biết cái gọi là “ vấn đề sinh lí” kia là cái gì đâu, bởi vậy nghe mẹ hỏi liền không khỏi tò mò mà thắc mắc.

“ Cái đó là sao vậy mẹ? Con thấy mình rất khỏe mà.”

“ Vậy trên lớp có chuyện gì làm con không vui sao?”

“Không ạ? Trên lớp vẫn bình thường.”

Nói tới đây tôi liền giật mình. Lần này thì xong rồi, chắc mẹ đã biết chuyện hôm qua tôi chơi đuổi bắt ở lớp làm cái bình hoa trên bàn giáo viên rơi xuống sàn mà vỡ vụn, vậy mà mẹ còn giả vờ vào đây nói như thế với tôi, chắc là muốn cho tôi một cơ hội chuộc lỗi chẳng. Tôi nuốn khan, không kịp để mẹ hỏi thêm liền nói tiếp.

“Hôm qua ở lớp con có gây ra một chuyện, nhưng con đã dành tiền tiêu vặt của mình để bù lại rồi, con không phải cố ý.”

Mẹ hơi bất ngờ, nhưng nhận được thông tin như thế không phải là lần đầu nữa, bởi vậy mẹ lại hỏi tôi.

“Thế con làm sai chuyện gì?”

“Con làm vỡ bình hoa.”

Cứ tưởng mẹ sẽ mắng cho tôi một trận vì cái tội đã nghịch ngợm lại còn bắt cần, không ngờ mẹ chỉ lắc đầu rồi đi ra, một lát sau lại trở vào đưa cho tôi một số tiền nho nhỏ và nói.

“Con cầm lấy mà tiêu vặt. Nếu có chuyện gì không vui thì phải nói với mẹ. Đạo này nhìn con xanh xao và thay đổi nhiều quá.”

Tôi bất động trong vài phút, không tưởng tượng ra là mẹ lại thương mình nhiều thế này. Mười bảy tuổi đầu mà tôi còn ngốc nghếch vậy đây, những khi bị mẹ đánh tôi luôn lớn giọng với bản thân rằng vì tôi học kém và phá phách nên mẹ cũng chẳng thương xót gì tôi, còn ngược lại những khi như thế này đây, tôi lại rạo rức hẳn lên mà đóng dấu lên tờ cam đoan mẹ đích thị là người thương mình nhất.

Đạo này tôi thay đổi nhiều lắm sao, đến mẹ cũng nói thế còn gì? Đúng là tôi luôn có chút gì đó vương mắc trong lòng khiến cho cả cơ thể lẫn tinh thần không thoải mái, nhưng chẳng lẽ lại rõ ràng tới mức người khác cũng phát hiện ra chẳng? Tôi lại tự trấn an với bản thân, sự thay đổi đó có lẽ là do vấn đề sinh lí kia mà mẹ nói gây ra, tuyệt đối không có ai có thể thay tôi làm xáo trộn cuộc sống của mình.

Đã một tuần nay ngày nào Gia Huy cũng đến trước cổng trường chờ tôi tan học. Ngoài những đứa bạn thân ra thì ai thấy cảnh này cũng không khỏi tò mò mà nhìn chúng tôi, anh ta thì cứ vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra còn tôi lại ngượng đến nổi mặt mày sùng lên không dám nhìn ai nữa.

“Mộc Đan...Mộc Đan.” Gia Huy đứng bên gốc vừa thấy tôi đã vui vẻ gọi lớn, hai cánh tay còn đưa lên vẫy mạnh.

Tôi chạy nhanh về phía trước, một tay xách ba lô, một tay che kín mặt không khỏi bực mình mà quát lên.

“Anh làm trò gì vậy. Em đã bảo anh đừng tới nữa mà.”

“Nhưng anh muốn ăn kem quá.”

Kem hả? Trời nóng thế này mà ăn kem tuyệt lắm đây. Dù còn chút bực mình nhưng tôi vẫn vội vàng thay đổi nét mặt, vừa cười vừa nói.

“Anh muốn thì đi mà ăn, cần gì phải tìm em?”

“Vậy giờ em có ăn không?” Gia Huy lại cười nham nhở mà hỏi tôi.

“Em không biết.”

Nói là không biết vậy thôi chứ chưa hết câu tôi đã ngồi gọn gẽ trên xe anh ta rồi. Không biết ngày xưa mẹ sinh ra tôi vào giờ nào mà tôi cứ như con ma đói vậy, ở một mình thì cứ suy suy nghĩ nghĩ phải làm sao để Gia Huy không hiểu nhầm tình cảm của tôi, đến khi anh ta lại dụ dỗ bằng một chút dinh dưỡng kia thì đã vội đưa tay ra cho người ta buộc lại.

Cũng đã một tuần nay tôi chưa gặp Trường Đông, dù luôn nhắc nhở bản thân không được nghĩ tới anh ta nhưng rồi khi đang ăn kem cũng không ngăn nổi miệng mình mà hỏi.

“Trường Đông...anh ta và Thực Linh thế nào rồi?”

Gia Huy ngồi đối diện nhanh nhẹn hiểu được ý tôi liền vui vẻ đáp lại.

“Cả trường anh ai chẳng biết đôi trai tài gái sắc ấy đang hẹn hò nhau, nhưng hình như anh thấy không phải cho lắm.”

Tôi hơi bất ngờ trước câu trả lời này, chưa vội nuốt miếng kem trong miệng mà hỏi tiếp.

“Anh nói vậy là có ý gì?”

“Thực Linh theo đuổi Trường Đông đã một năm nay thì không cần bàn cãi gì nữa, nhưng cái quan trọng là cậu ta đối xử với cô bé không được nhiệt tình cho lắm, đến sinh nhật bạn gái mình còn chẳng nhớ thì em nghĩ sao?”

“Một người thông minh như anh ta sao có thể quên chuyện quan trọng như vậy được?” Tôi không dấu nổi tò mò mà nói.

“Thực ra bữa đó anh có phát hiện ra Trường Đông giấu một chiếc hộp trong tủ, cứ nghĩ là món quà được chuẩn bị để tặng Thực Linh liền không khỏi tò mò mà mở ra xem...”

Nói giữa chừng thì Gia Huy dừng lại, mặt mày bất chợt biến sắc không còn vui vẻ như trước nữa. Tôi dừng ngay mọi động tác của mình lại mà tập trung ánh mắt vào người đối diện, trong lòng cảm thấy nao nao.

“Sao anh không nói nữa?” Tôi liền hỏi.

“Đó là ngày đầu tiên anh và cậu ta gây lộn với nhau.” Lời nói của Gia Huy có chút buồn rầu. Không hiểu sao tôi lại thấy tim mình đập nhanh và hơi tức ở ngực, không còn giữ được bình tĩnh mà thúc dục anh ta.

“Anh kể chi tiết đi. Em chưa hiểu gì cả.”

Thấy tôi như vậy anh ta có chút tò mò, dù vậy cũng không muốn làm phật ý tôi mà nói.

“Anh vừa mới mở chiếc hộp ra, chưa kịp thấy gì bên trong thì Trường Đông đã vội dặt ngay nó lại, lời nói vô cùng khó nghe kèm theo một thái độ giận dữ.”

“Anh ta đã nói gì?” Tôi lại rối rít hỏi.

« Cậu ta bảo anh không có quyền đụng vào thứ này, nhưng lúc đó anh cũng hơi bực mình nên mắng lại. Thực ra anh cứ tưởng nó chỉ là một món quà sinh nhật dành cho Thực Linh, vậy là anh đã nói một câu không hay lắm. »

« Câu đó là gì, anh mau nói đi chứ ? »

« Nó chỉ là một thứ đồ vớ vẩn, cậu việc gì phải ra vẻ thế chứ ? -Anh đã nói như vậy. »

« Rồi sau đó thì sao ? »

« Sau đó cậu ta cho anh một cú đấm rất đau, nhưng anh cũng không chịu thua mà dậm trả lại. Đến lúc cơn giận trong lòng hình như bay hơi hết, cậu ta liền ngã người xuống nền nhà và xin lỗi anh. »

Tôi và anh ta cùng im lặng một lúc lâu, thật không thể tưởng tượng ra hai người bạn thân thiết kia lại có thể đối xử với nhau như vậy.

« Thực ra anh là người có lỗi, anh không nên xúc phạm tới món đồ cậu ấy nâng niu. Nhưng sau đó anh nghe một người bạn nói rằng Thực Linh đã khóc cả đêm vì Trường Đông quên mất sinh nhật của mình, anh mới biết món quà đó cậu ta không để tặng cho cô ấy. »

Gia Huy nói đến đây thì im lặng, còn tôi cũng ngẩn người ra như cái xác không hồn. Tôi thắc mắc không biết Trường Đông giữ trong người thứ đồ quan trọng gì lại có thể khiến anh ta trở nên mất bình tĩnh như thế, nhưng cái khiến tôi buồn hơn là chủ nhân của thứ đó không phải là tôi hay Thực Linh. Tôi thì chắc chắn không thể rồi, nhưng Thực Linh chẳng phải là người con gái đã khiến cho anh ta bận rộn mà không một lần nào tới nhà làm phiền tôi nữa hay sao ? Hay là ngoài chị ta Trường Đông còn dành tình cảm cho người con gái khác, có thể như thế không ?

« Có khi nào anh ta còn dành tình cảm cho người con gái khác ? » Tôi hỏi trong vô thức, tới khi ngẩng đầu lên mới phát hiện Gia Huy đang nhìn thẳng vào mắt mình.

« Đúng vậy. Anh cũng nghĩ giống em. Người con gái đó có thể là... »

«Không thể ! Không phải đâu ! Trường Đông không phải người như vậy. » Không để Gia Huy nói hết lời tôi liền quát lên giận dữ, ngay chính bản thân cũng không thể nhận ra mình đang nói những lời này.

Tôi chẳng thà cứ như từ trước tới nay đã quen chấp nhận một điều trong lòng Trường Đông chỉ có mỗi Thực Linh còn hơn biết anh ta là một kẻ đáng coi thường như thế. Tôi bỏ mặc ánh mắt nhìn của Gia Huy mà cúi gập đầu xuống, không phải tôi buồn, chỉ là tôi sợ anh ta nhìn ra tâm ý của mình. Tình cảm mà tôi dành cho Trường Đông vốn đã bị tôi dẫu đi rất kĩ, vì lòng tự tôn, vì không muốn biến mình thành một người đáng thương, tôi đã tự thề với bản thân suốt cuộc đời không để cho ai biết. Cứ tưởng năm tháng trôi đi thì tình cảm sẽ nhạt nhòa hoặc ít ra lời hứa kia cũng không còn giá trị nữa, tôi lại mỉm cười, hóa ra là không phải như thế, đã mấy năm nay hai thứ kia vẫn chưa thay đổi bao giờ.

Đêm nay tôi lại thức một mình, tôi suy nghĩ, tôi dằn vặt bản thân, tôi mâu thuẫn với chính mình, và rồi tôi lại độc thoại với những dòng nhật kí.

« Ngày...tháng...năm...

Mình tin tưởng, không phải vì anh ta như thế nào, mà mình tin con mắt mình đã không nhìn sai về người đó. Anh ta không phải người như vậy, tuyệt đối không thể nào. .. »

Hôm nay lại là một ngày mùa thu mát mẻ, bầu trời trong xanh lơ lửng những đám mây trắng xóa, những chiếc lá úa vàng rụng đưa trong gió càng khiến khung trời rực rỡ hơn. Tôi bước ra khỏi nhà với một tâm trạng hết sức vui vẻ, cả buổi năm tiết học trôi qua đều không gây ra một lỗi nào. Trước khi tan trường Ân có nhắc tôi và Hạ ghé qua hiệu sách cũ, dù sao tôi cũng muốn xách thêm một vài cuốn tiểu thuyết về nhà nên cũng vui vẻ nhận lời. Tới nơi thì đã gần năm giờ chiều, đó là một hiệu sách báo cũ vô cùng quen thuộc, chúng tôi vừa tìm sách vừa vui vẻ chuyện trò với nhau.

« Mày và Gia Huy thế nào rồi ? » Hạ vừa mân mê tay trên giá sách vừa hỏi.

« Chẳng thế nào cả. Tao và anh ta vẫn là bạn bè thân thiết thôi ? »

« Anh ta không thúc dục mày đưa ra quyết định sao ? » Ân không khỏi thắc mắc.

« Không. Từ trước tới nay chưa có lần nào. »

« Vậy chỉ có hai trường hợp. » Ân nói.

« Thứ nhất ? » Tôi nhanh nhẹn hỏi lại.

« Anh ta không còn thích mày nữa. Nhưng điều này chính mày cũng biết là không phải, làm gì có ai rảnh tới mức không thích mà trồng cây si trước cổng trường mình nhiều vậy đâu. » Hạ vội vàng cướp lấy câu trả lời của Ân.

Tôi cười vẻ đồng tình với câu nói kia, trong lòng không khỏi có chút tự hào mà hỏi tiếp.

« Vậy thứ hai là gì ? »

« Anh ta si mê mày quá rồi. Nếu mày không biết trân trọng kẻ mất mùa này thì coi như mày còn mùa hơn anh ta. » Ân tiếp lời tôi.

Tôi hơi bực mình nhưng cũng không thể phủ nhận câu nói của đứa bạn kia liền trả lời loa qua cho xong chuyện.

« Tao biết rồi, mau chọn lấy sách đi còn về. »

Thực lòng mà nói lúc đó tôi suy nghĩ nhiều tới mức không còn nhớ nổi mình muốn mua gì nên đã ra về tay trắng. Có lẽ Hạ và Ân nói đúng, thời gian qua tôi đã làm khó Gia Huy quá nhiều, một người tốt như vậy tôi còn bận tâm gì mà không chấp nhận nữa ? Vậy nhưng tôi vẫn sợ, tôi vẫn lo lắng, tôi vẫn chờ điều gì đó trong tương lai và tôi chưa thể đến với Gia Huy lúc này.

Chúng tôi sau ba mươi phút gặm chân ở hiệu sách cuối cùng cũng chịu ra về, nhưng vừa đi qua công viên tôi liền muốn dừng lại một chút, vậy là hai đứa kia về trước còn tôi vào đó một mình. Tôi ngồi trên ghế đã gần ngay bờ hồ, thần thờ suy nghĩ một lúc lâu cuối cùng cũng đưa ra được một quyết định ĩnh, tôi không thể qua lại với Gia Huy thêm nữa. Tình cảm con người ta đâu phải thứ đồ gì ở chợ mà nay về tay người này, mai lại vào túi người kia. Một khi tôi chưa thôi được thứ tình cảm đại dột với Trường Đông thì tôi cũng sẽ không nắm tay một người nào khác, chẳng thà đi một mình trên con đường đúng đắn còn hơn đi hai người trên đoạn đường không nên. Sau khi gọi điện về xin phép mẹ qua nhà bạn chơi tôi lại gọi cho Gia Huy, định nói rõ ràng cho anh ta hiểu thì đầu dây bên kia đang ở trong tình trạng không thể liên lạc được, đành vậy tôi lặng lẽ đi bộ một mình. Có lẽ ông trời đã sắp đặt trước những câu chuyện tình cờ mà hợp lý tới quá mức thì phải, vừa đi được năm phút thì người tôi gặp chính là Thực Linh.

Một chiếc ghế đá khuất dưới bóng cây, một cô gái đang ngồi đó một mình khóc nức nở, tôi đứng người đứng như vậy sau lưng chị ta, chưa dám lại gần vì người kia tôi hoàn toàn quen biết. Thực Linh nghe thấy tiếng động nhẹ liền quay lưng lại nhìn tôi, giờ thì không thể cứ thế mà im lặng bỏ đi nữa, tôi tiến lại gần ngồi bên cạnh và nói.

« Thực Linh. Em có thể giúp gì chị không ? »

Thực Linh chỉ chờ câu nói ấy mà khóc mỗi lúc một lớn hơn, bất chợt chị ta ôm chầm lấy tôi, nước mắt rơi lã chã. Tôi hơi bất ngờ nhưng cũng liền đánh nhẹ tay lên vai, cố gắng nói những lời an ủi nhất :

« Chị gặp khó khăn gì phải không ? »

« Chị buồn quá. » Thực Linh cứ ôm tôi như thế, vừa khóc vừa trả lời.

Đây là lần đầu tiên trong đời có một người con gái vừa khóc vừa ôm chặt lấy tôi, có lẽ là thương hại, cũng có thể đồng cảm chẳng, tôi hoàn toàn không còn chút ác cảm nào với chị ta nữa. Tôi cứ thế im lặng, Thực Linh từ từ buông tay ra, hai hàng nước mắt tuôn trào mà nói.

« Anh ấy không còn thích chị nữa...Không phải, là từ trước tới nay anh ấy chưa từng thích chị... »

Chị ta cứ nói được vài câu thì dừng lại khóc. Còn tôi, tôi không khóc nhưng mỗi câu lọt vào tai đều khiến cổ họng mình nghẹn lại, trái tim cũng đập từng hồi chua xót.

« Trường Đông nói trong lòng anh ấy chỉ có người con gái khác, mãi mãi không bao giờ thay đổi... Trường Đông quý em lắm mà, em hãy giúp chị khuyên bảo anh ấy được không ? »

Tôi nắm lấy tay Thực Linh mà không nói gì. Tôi lấy tư cách gì để khuyên anh ta ? Tôi còn chẳng giúp được chính mình nữa là người khác.

Tôi nói hết sức chậm chạp, vừa an ủi mình, vừa an ủi đối phương .

« Chắc có gì hiểu nhầm phải không ?Anh ta trước nay đối xử với chị rất tốt mà. »

« Đúng vậy, chính vì anh ấy quá tốt nên chị càng không thể cảm nhận đó là tình yêu. Mộc Đan, em nói xem, có phải chị có chỗ nào chưa tốt ? » Chị ta nói trong nghẹn ngào, hai hàng nước mắt vẫn lăn dài trên má.

« Không. Chị cái gì cũng tốt cả. Thật không ngờ anh ta có thể làm như vậy. Chị phải mạnh mẽ lên. » Tôi cố gắng nói những lời tốt nhất để Thực Linh an tâm vậy mà chị ta vẫn cứ buồn sâu, lần này van xin còn quyết liệt hơn trước.

« Mộc Đan, em nhất định phải giúp chị. Chị không thể sống thiếu Trường Đông được. Chị xin em, hãy đến gặp anh ấy và khuyên nhủ được không ?»

Tôi không khỏi bị những lời kia làm cảm động mà gật đầu, dù biết bản thân đối với việc là hoàn toàn vô dụng. Tôi nói :

« Được rồi. Ngày mai em nhất định sẽ đi gặp anh ta. »

Tôi đồng ý một phần thấy tội nghiệp Thực Linh, lại càng không muốn bản thân vì có tình cảm với Trường Đông mà trở thành kẻ thờ ơ với nỗi đau của người khác, nhưng một điều quan trọng hơn tất cả là tôi muốn tự mình xác nhận con người thực sự của anh ta, muốn tự tai nghe anh ta nói, vì tôi biết nơi nào đó sâu thẳm trong trái tim con tin tưởng con người này.

« Ngày...tháng...năm...

Đã ba giờ sáng mà mình vẫn không thể nào ngủ được.

Mình mong ngày mai Trường Đông sẽ phủ nhận những chuyện kia với mình, rằng anh ta và Thực Linh chỉ là hiểu nhầm thôi. Có thể anh ta không thêm quan tâm mình sẽ nghĩ thế nào đâu, có thể anh ta cũng không thêm gặp mình nữa, nhưng...mình vẫn muốn được nghe sự thật từ con người này. »

Tôi lại lật qua lật lại cuốn tiểu thuyết trong tay, tại sao tình yêu càng đẹp lại càng nhiều bi kịch như thế ? Là cái đẹp kia tạo nên bi kịch hay nhờ bi kịch mà cái đẹp được sinh ra ? Ngày xưa tôi không hiểu, giờ tôi vẫn chưa hiểu, có lẽ suốt đời tôi không thể tìm được đáp án cho chính mình. Tôi vẫn đang cố gắng dành dụm chút niềm tin cho người con trai ấy, anh ta không tạo nên bi kịch, chỉ tại hai người yêu nhau không đúng cách nên bi kịch mới đến trong cuộc đời.

Sáng nay vừa mới bước chân xuống giường tôi liền cầm điện thoại lên gửi tin nhắn cho Trường Đông, chỉ chưa đầy năm phút sau chúng tôi đã hoàn thành một cuộc hội thoại nho nhỏ.

« Trường Đông, chiều nay anh gặp tôi được không ? »

« Em có việc gì muốn tìm anh sao ? »

« Đúng vậy. »

« Vậy em chờ anh ở công viên, vẫn chỗ cũ ? »

« Được. »

Tôi hơi mơ hồ trước tin nhắn cuối cùng của anh ta, dù chưa một lần hẹn gặp ở công viên lần nào nhưng hình như cái chỗ cũ kia với cả anh ta và tôi đã trở nên quen thuộc. Đó chính là chiếc ghế đá vào buổi sáng đầu tiên chạy thể dục tôi đã ngủ thiếp đi, đó là nơi chúng tôi dù không hẹn vẫn đã từng gặp nhau mỗi sáng. Mặc dù bây giờ tôi không còn chạy bộ nữa, tôi cũng không thường xuyên gặp anh ta ở công viên, vậy mà cả hai đều nhớ rõ những kỉ niệm ngày xưa nhiều hơn vẫn tưởng.

Tôi xách cặp lên bước ra khỏi nhà trong tâm trạng nao nao, tự suy nghĩ với bản thân không biết mình làm thế này có đúng không nữa ? Tôi vốn không phải là đứa thích xía vào những chuyện không liên quan tới mình, đặc biệt với những người tôi không ưa lại càng không thể. Tôi làm điều này vì Thực Linh, cũng là vì chính bản thân mình, chỉ mong trước mặt Trường Đông sẽ không vô tình lộ ra cảm xúc. Tôi không muốn anh ta coi thường, càng không muốn anh ta thương hại, tôi luôn tôn trọng bản thân cũng như tôn trọng thứ tình cảm này.

12. Chương 12

Chiều nay vừa ra tới cổng trường thì lại thấy Gia Huy đã đứng sẵn ở đó chờ tôi, chưa đợi anh ta nhìn thấy tôi đã chủ động tới gần và nói.

« Gia Huy, sao anh đến mà không nói trước với em ? »

Anh ta nở một nụ cười thật tươi rồi cũng vội trả lời :

« Trước nay anh tới đã bao giờ nói trước đâu. Thôi mau lên xe, anh đưa em đi ăn thứ gì đã. »

Tôi thoáng lắc đầu, hôm qua đã định nói rõ mọi chuyện vậy mà không liên lạc được với anh ta, bây giờ lại có hẹn với Trường Đông từ trước, nghĩ vậy liền nói :

« Em cũng có chuyện muốn nói với anh nhưng hôm nay thì không được rồi, em đã có hẹn từ trước. »

« Em có hẹn với ai ? » Anh ta hơi thất vọng hỏi tôi.

Suy nghĩ một lúc lâu thấy việc đi gặp Trường Đông có lẽ không nên để Gia Huy biết, tôi liền mỉm cười một cái và cất giọng rất nhẹ nhàng.

« Là bạn của em. Thôi anh mau về đi. Ngày mai em sẽ gặp anh. »

« Vậy để anh chở em tới đó được không ? »

« Không được ! » Vừa nghe anh ta nói vậy tôi không khỏi lo lắng mà hét lên. Thực ra việc tôi đi gặp Trường Đông có gì sai đâu, tôi cũng chỉ vì Thực Linh chứ đâu phải vì bản thân mình, nhưng trong giây phút đó tôi lại thấy lòng bất an, giống như mình sắp làm một việc gì có lỗi với Gia Huy vậy.

Chờ anh ta đồng ý và đi về phía trước tôi liền mang cặp lên và cuốc bộ một mình. Công viên nằm giữa quãng đường từ nhà tôi tới trường, dù sao từ đây tới đó cũng chẳng mất bao lâu, vậy mà tôi cứ đi chậm đến mức gia tộc họ rùa cũng phải cúi đầu bái phục. Không phải tôi lười đâu, chỉ là trong lúc đó tôi thấy cơ thể mình nặng trĩu, tôi sợ phải đối mặt với Trường Đông, sợ đứng trước anh ta sẽ không còn nói được những lời mình muốn.

Khi tôi tới nơi thì Trường Đông đã ngồi sẵn ở đó, anh ta mặc một chiếc áo sơ mi sọc trắng đen kết hợp với hăng quần jean đã trở nên quen thuộc, dù chỉ từ xa nhìn về những con người đó tuyệt đối không thể trộn lẫn trong đám đông nào. Tôi cứ đứng như vậy suốt năm phút trôi qua, trong lòng dâng lên một cảm xúc nôn nao đến khó tả, nay bệnh tình không còn dừng lại ở tim đập mạnh và thở không đều mà ngay cả việc nhắc chân lên cũng không thể nữa rồi.

Mười phút, rồi mười lăm phút lại trôi qua, những chiếc lá úa vàng khẽ chao mình trên bầu trời trong xanh rồi lại rơi xuống mặt hồ phẳng lặng, anh ta không nhìn lại còn tôi cũng chẳng quay mặt đi. Đây là lần đầu tiên tôi biết được cảm giác lặng lẽ đứng sau người mình thích như thế nào, mặc dù trong những cuốn tiểu

thuyết tôi đọc nam nữ chính đều thật lòng yêu nhau còn tôi trong trường hợp này chỉ đang vào một vai phụ, vậy nhưng có lẽ mỗi một tình yêu sẽ mang một cái đẹp của riêng mình.

Tôi đang đứng bất động như vậy thì có đứa trẻ đi một chiếc xe đạp không may tông vào khiến cả hai cũng ngã xuống đường đau đớn. Chân tôi bị kẹt trong vành xe còn nó mặc dù không làm sao nhưng lại khóc thét lên khiến tất cả mọi người đều tập trung lại gần xem xét. Bà mẹ từ đằng xa thấy vậy cũng chạy lại ôm lấy con mình xuyết xoa, có lẽ vì thế mà quên luôn cái chân của tôi đang nằm bất động ở kia chưa thể rút ra khỏi chiếc xe lúc này. Tôi đau, mắt tôi cũng không nhìn rõ nữa thì phải, Trường Đông không còn ngồi ở ghế đã mà đang quỳ một chân trước mặt tôi, anh ta cầm lấy cổ chân tôi từ từ kéo ra, rất chậm, rất nhẹ nhàng khiến tôi cũng mơ màng như không thể định thần lại được. Cho tới khi đám đông đã tan rã và đứa trẻ đã cùng mẹ đi tới xa thì tôi vẫn đang trong tư thế ngồi bệt trên đường, hai chân duỗi thẳng còn mắt cứ nhìn trân trân vào người trước mặt mình.

« Em đau nữa không ? » Giọng nói ấm áp ấy vang lên như kéo tôi về với thực tại, bất chợt tôi cúi xuống gật đầu để che luôn hai giọt nước mắt đã chực trào ra.

Trường Đông nhẹ nhàng đỡ tôi đứng dậy rồi dìu về phía ghế đá để ngồi xuống, trong khoảnh khắc đó hình như tôi cũng quên luôn việc mình tới đây để làm gì.

« Chân em chảy máu rồi, để anh đưa em tới bệnh viện. »

Tôi im lặng đưa tay quệt nước mắt và lắc đầu.

« Vậy anh đi mua thuốc, em ở đây chờ anh. »

Tôi lắc đầu lần nữa nhưng hình như lúc này anh ta đã bước đi khỏi đó được mấy mét rồi.

Trường Đông trở lại sau năm phút với một chiếc túi nhỏ trên tay, chưa kịp để tôi nói gì anh ta đã vội ngồi hẳn xuống trước mặt tôi và bày ra đủ thứ đồ vừa mang tới. Tôi đưa tay giữ chặt chân váy không để gió làm hất lên, đầu đưa qua đưa lại và nói.

« Thôi không cần đâu. Tôi tới tìm anh muốn nói... »

« Được rồi, cứ để anh băng lại vết thương rồi em muốn nói gì cũng được. Bây giờ em hãy ngồi yên như vậy cho anh. »

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi chịu nghe theo sự sắp đặt của anh ta mà không chút phản kháng, có lẽ vì đau quá mà tôi không còn sức để gây chuyện như trước đây hoặc có thể tôi đang ngu ngơ không biết phải nói gì. Tôi cứ dính mắt không rời vào những ngón tay thon dài phía dưới, gần người một lúc mới phát hiện ra trước nay tôi không biết anh ta có đôi tay đẹp thế này, cả cái đầu ngay ngang ngực tôi nữa, nó tỏa ra một mùi thơm nhẹ dịu biết bao.

Trường Đông sau khi lau sạch bụi còn sót lại trên chân tôi liền dùng một thứ nước gì đó trong cái chai nhỏ để rửa sạch vết thương, vậy mà nó vừa chạm tới chân tôi đã kêu lên một tiếng « A ! » đầy đau đớn. Tôi bực mình mà mắng anh ta.

« Anh nhẹ tay chút đi. Tôi không muốn dùng cái nước đó đâu. »

Anh ta không nói gì, chỉ ngược lên nhìn tôi một cái rồi làm những thao tác tiếp theo mà cũng chẳng thêm quan tâm lời nói của tôi vừa rồi.

« Anh không nghe tôi nói sao ? Tôi không đau nữa, mau bỏ tay ra khỏi chân tôi đi. »

Lần này thì anh ta cũng chịu nghe theo lời tôi nhưng bàn tay vừa mới buông ra thì cổ chân cũng đã được cuốn băng lại cẩn thận, gọn gàng. Trường Đông ngồi lên ghế đá, khoảng trống nhỏ giữa chúng tôi được lấp đầy bởi chiếc ba lô, sau một lúc anh ta liền nói.

« Em có việc gì muốn nói với anh ? »

« Tôi...hôm nay...tôi... » Tôi không bình tĩnh được để nói thành câu, sau một cái nuốt khan và hít thở sâu thì mới nói được những lời cần nói.

« Là chuyện của anh và Thục Linh. Tôi biết mình chẳng có tư cách gì để tham gia vào việc này cả, vốn dĩ hai người thế nào cũng chẳng liên quan tới tôi... »

« Đã vậy em còn muốn gặp anh làm gì nữa ? » Anh ta cướp lấy lời tôi, mắt vẫn hướng ra xa, giọng nói cũng lạnh lúng không kém.

« Sao anh có thể như vậy được. Tôi thấy tội nghiệp cho chị Thục Linh. Chị ấy với anh thế nào không phải anh không biết ? ... »

« Vậy em có bao giờ thấy tội nghiệp anh không ? » Trường Đông một lần nữa lại cắt ngang lời tôi, nhưng lần này thì ánh mắt đang nhìn nhau trực diện.

Trong lòng tôi dậy lên một cảm giác nao nao dù chẳng hiểu gì về lời nói của anh ta, tôi vội vàng tránh đi ánh mắt nhìn xuyên thấu kia mà che dấu luôn gương mặt đang đỏ ửng rồi lại nói tiếp.

« Anh là người đã phụ tấm chân tình của chị ấy, sao anh lại hỏi tôi như thế được ? Tôi không biết cô gái ấy trong lòng anh quý giá tới bao nhiêu, nhưng tình cảm của con người ta không phải là trò đùa, tôi... »

« Cô ấy với anh rất quý giá, đó là người con gái đầu tiên anh yêu, cũng là người duy nhất anh muốn ở bên suốt cuộc đời này »

Có lẽ tôi tới đây là một sai lầm, nói với anh ta chuyện này lại càng không nên nữa. Có phải đây chính là cảm giác trái tim mình tê dại như những gì suốt thời gian qua tôi vẫn thấy những cô gái trong tiểu thuyết chịu đựng hay không, khi chính chàng trai họ yêu lại nói với họ anh ta chỉ muốn ở bên một người con gái khác. Có lẽ trong tình yêu kẻ thứ ba mới là người tội nghiệp nhất, tôi mặc dù đến tư cách để chịu sự tội nghiệp đó cũng không có nhưng khoảnh khắc này lại cảm thấy bị tổn thương rất nhiều.

Tôi lại lần nữa nuốt khan ,cổ đẩy cảm xúc vào trong mà nói.

« Anh hãy suy nghĩ lại đi, chị Thục Linh đối với anh rất tốt, anh dù sao cũng đã từng yêu thương chị ấy... »

« Anh chưa bao giờ nói với cô ấy rằng đó là tình yêu cả. » Anh ta vẫn nhìn tôi như thế mà trả lời.

«Dù vậy anh cũng không thể bỏ mặc chị ấy mà ra đi, chị ấy cần anh, anh phải ở bên chị ấy. »

« Vậy tại sao Gia Huy cần em như vậy em vẫn không thể ở bên cậu ta ? »

« Ai nói tôi không thể ? Tôi sẽ ở bên anh ấy. »

Một phút không kìm lòng tôi đã thốt ra câu nói kia. Không phải, thực ra chính bản thân tôi cũng biết rõ tôi không làm được điều đó, nếu hôm nay không phải có hẹn với anh ta thì tôi đã tới gặp Gia Huy để từ chối tình cảm rồi. Vậy mà cuối cùng tôi cũng nói thế này, có lẽ là tôi ngốc nghếch quá, cũng có thể là định mệnh đã ăn bài cho chúng tôi không kịp nhận ra tình cảm của nhau ngay lúc này. Câu nói của tôi khiến cả hai cùng im lặng, bóng đèn đã đổ xuống càng làm khung cảnh xung quanh trở nên mịt mờ hơn, có lẽ vì thế mà trái tim con người ta cũng đi sai hướng của mình.

Trường Đông đưa tôi về nhà, anh ta không vào mà cứ thế lẳng lặng bỏ đi cho tới khi hòa lẫn vào dòng người tập nập, hình bóng ấy dần xa mãi trong ánh mắt nhìn của tôi. Tôi bước vào nhà với dáng đi khập khễnh và một đường băng trắng ở chân đã không khỏi khiến bố mẹ lo lắng, bởi vậy họ cứ tra hỏi đủ thứ dù chẳng biết lúc này đây tôi đang một mình thế nào.

« Con bị ngã sao ? Sao không gọi điện về nhà để bố mẹ tới đón ? » Mẹ vừa xoa vết thương ở chân tôi vừa hỏi dồn liên tục.

« Con chỉ hơi bất cẩn để đựng xe ở công viên, nhưng không sao nên bố mẹ đừng lo lắng. »

« Sao con lúc nào cũng như vậy ? Lớn rồi mà cứ để mẹ phải lo lắng hoài. Lỡ đôi chân để lại sẹo thì sao ? »

Lời trách móc của mẹ không biết chứa đủ bao nhiêu tình thương mà khiến tôi bất chợt ứa khóc , mẹ cứ ngơ ngác nhìn tôi ôm chặt lấy cổ mình với từng hàng nước mắt lăn lăn, rồi bàn tay ấm áp từ từ vuốt ve mái tóc tôi. Mẹ nói :

« Được rồi, mau nín đi. Mẹ không mắng con nữa. Đã lớn rồi mà cứ làm nũng vậy hoài. »

Tôi muốn nói với mẹ lắm nhưng tiếng nấc càng khiến cổ họng nghẹn ngào mà chẳng thể phát ra một âm thanh, nó chỉ còn vang lên trong đầu với những dòng suy nghĩ : « Con không khóc vì mẹ mắng, con không khóc vì vết thương kia. Con đau lắm, nhưng là đau ở trên ngực kia gấp mấy lần ở đây. Con không sợ chân mình bị sẹo, chỉ vì trái tim con từ nay trở đi đã có một vết sẹo lớn hơn thế mấy lần. Con lớn rồi mà vẫn bất cần để người khác làm tổn thương mình, để bản thân tự làm mình đau, chỉ có mẹ là thương con con nhất.»

Đêm nay tôi không học bài, vừa uống hết li sữa mẹ đưa liền vội vàng lên giường nằm xuống. Ở thành phố không có ánh trăng, cánh cửa sổ mở tung cho ánh đèn đường chiếu vào yếu ớt, tôi cũng bất động mà đưa mắt nhìn ra xa. Nếu so với Thực Linh có phải tôi còn may mắn lắm không ? Nếu tôi buồn vì anh ta mười thì chị ta phải đau lòng gấp mấy lần thế nữa. Thật không ngờ Trường Đông lại là con người như thế, sao anh ta có thể đùa giỡn với tình cảm của người con gái hết mực yêu thương mình ? Có lẽ tôi sai rồi, người con trai này vốn không xứng đáng với tình cảm của tôi lẫn Thực Linh, vậy mà đã có lúc tôi tin tưởng anh ta tới mù quáng. Giờ thì tôi đã không còn gì để lưu luyến nữa mà từ chối Gia Huy, dù đó không phải là tình yêu nhưng tôi tin tưởng anh ta sẽ không bao giờ bỏ mặc tôi như thế. Tôi ngồi dậy kéo ngăn bàn lấy cuốn sổ nhật kí ra, và tôi viết.

« Ngày...tháng...năm...

Có lẽ đã đến lúc mình cho Gia Huy một câu trả lời như anh ta cần. Tình cảm con người theo thời gian có thể thay đổi lắm chứ ? Mình sẽ không ngốc nghếch nữa, mình không thể đi sai để lại làm tổn thương chính mình... »

Trước khi đi ngủ tôi vội cầm điện thoại lên nhắn tin cho Gia Huy, có lẽ đã đến lúc tôi phải làm thế này rồi.

« Gia Huy, anh ngủ chưa ? »

« Chưa. Em nhớ anh phải không ? »

« Không phải. Ngày mai em muốn gặp anh. »

« Hay bây giờ anh qua trước cổng gặp em luôn nhé ? »

« Em không đùa đâu. Em muốn nói với anh về chuyện của chúng mình. »

« Em đã có câu trả lời phải không ? »

« Phải. Ngày mai chờ em lúc tan trường nhé. »

« Được. Anh sẽ chờ em. »

Ngày mai, cái ngày quan trọng kia cuối cùng cũng đến. Gia Huy hôm nay ăn mặc có vẻ chu đáo hơn mọi ngày, vừa ra khỏi trường tôi đã thấy anh ta đứng ngay ở đó, gương mặt chẳng rõ đang vui hay đang buồn, chỉ biết vừa thấy tôi đã nở nụ cười vui vẻ. Hôm nay chúng tôi lại ghé vào quán giải khát Bể Lãng, trong lúc đi tôi nói.

« Từ trước tới nay anh luôn là người mời em, hôm nay để em làm việc đó được không ? »

« Vậy em muốn mời anh món gì ? » Anh ta đáp lời tôi.

« Kem được không ? » Tôi hỏi.

« Em khôn quá, bảo là muốn mời anh mà lại chọn món em thích. » Anh ta giả bộ giận dỗi nói với tôi.

« Vậy anh không thích kem chứ gì ? »

« Không phải, thứ gì em cảm thấy ngon anh đều thích hết. »

Biết là một câu nói đùa thoáng qua miệng Gia Huy nhưng nó lại khiến tôi cảm thấy trong lòng ấm áp. Anh ta trước nay luôn như vậy, chưa bao giờ làm phật ý tôi, biết tôi ngang ngược hay giận dỗi lung tung nhưng luôn vui vẻ chấp nhận mọi thứ. Quen nhau lâu như vậy mà chỉ mỗi anh ta hiểu hết mọi sở thích của tôi, còn tôi lại rất vô tâm mà chưa một lần hiểu cho tình cảm ấy, mỗi việc anh ta làm đều muốn những điều tốt nhất cho tôi. Bất chợt lương tâm tôi day dứt, sự chân thành đó không phải tôi không hiểu, vậy mà có lúc tôi đã muốn ngoảnh nó đi để chạy theo một thứ chẳng phải của mình.

Hai li kem được bày ra trước mắt chúng tôi, một vani, một socola sữa. Chúng tôi cứ ngồi vậy trong giây lát cho tới khi tôi chủ động mở lời.

« Em biết thời gian qua mình đã quá ích kỉ, em luôn thờ ơ với tình cảm của anh. Vậy anh có trách em không ? »

Gia Huy nhìn tôi, dù gương mặt có chút bất an nhưng vẫn mỉm cười mà nói :

« Không. Dù em quyết định thế nào anh vẫn tôn trọng điều đó. »

Tôi cũng nhìn lại anh ta và mỉm cười, một cái gật đầu rồi nói tiếp.

« Gia Huy, em đồng ý. Em muốn làm bạn gái của anh. »

Ánh mắt Gia Huy trong phút chốc như sáng rực lên, anh ta vội nắm chặt tay tôi mà cười tươi sung sướng, còn tôi cũng nở một nụ cười đáp trả anh ta.

« Cảm ơn em, Mộc Đan. Anh nhất định sẽ yêu thương em. Anh nhất định sẽ giữ lời hứa đó. »

« Em tin ! »

Kể từ ngày hôm nay tôi chính thức là bạn gái của Gia Huy, chúng tôi đích thị là một đôi không còn gì chối cãi. Mặc dù không thể vui mừng như anh ta nhưng trong người tôi cũng vô cùng thoải mái, giống như vừa trút được một gánh nặng trên vai trước nay vẫn giữ chặt mình. Gia Huy dùng điện thoại chụp hình cả hai rồi cài làm hình nền một cách sung sướng, biết tính tôi xưa nay vẫn không thích những việc làm kiểu đó nên anh ta cũng chẳng bảo tôi phải làm theo, dù vậy tôi vẫn chủ động đưa máy mình cho anh ta mà nói.

« Anh cũng cài như vậy cho em đi, nhưng phải đặt khóa màn hình khỏi bố mẹ em nhìn thấy. »

Gia Huy hơi bất ngờ như không tin vào sự thật, một lúc sau liền rạng rỡ cười và làm theo ý tôi. Tôi từ từ đưa miếng kem lên miệng che đi tiếng thở dài kia rồi lại hít vào thật sâu để cho bản thân lấy lại trạng thái cũ. Buổi tối hôm đó tôi rất vui mặc dù vết thương đã dấu sâu trong đôi dày kia có vài lần nhói lên đau đớn, nhưng tôi mặc kệ, tôi vẫn nhủ mình phải quên đi.

Từ hôm đó trở về sau Gia Huy chiều nào cũng đón tôi ở cổng lúc tan trường. Bởi vì biết bố mẹ sẽ trách móc khi tôi về nhà trễ nên anh ta chỉ làm mỗi việc của tài xế thôi, chỉ có buổi cuối tuần mới cùng nhau đi chơi được. Tôi không biết Gia Huy đã nói chuyện này với Trường Đông chưa nhưng cũng đã gần tháng nay anh ta không còn tới nhà tôi nữa, khi bố mẹ tôi hỏi thăm lại lấy lí do là bận học nên chưa có thời gian. Còn chị Thục Linh từ ngày biết được tôi cũng không thể giúp được gì hơn thì chúng tôi cũng không gặp lại nhau nữa, có thể chị ta đã bỏ cuộc, cũng có thể đang nép mình chờ đợi ngày Trường Đông trở về.

Năm hai phổ thông với tôi mà nói đã có nhiều chuyển biến lớn, tôi không vì có thêm tình cảm mới mà sao nhãng việc học hành và cũng không vì thế mà thành tích được tăng lên. Tôi đứng dậm chân đều với vị trí của mình xưa nay, thi thoảng ở lớp có gây ra vài chuyện không hay nhưng cũng không tới nỗi không thể chấp nhận được. Cái chân đau của tôi cũng đã lành từ lâu, một buổi trưa chủ nhật gia đình tôi lại đón những người khách quý, lần này chính là Trường Đông và bố mẹ anh ta. Bố mẹ tôi vẫn một người đọc báo còn một người đang nấu ăn, vừa thấy tiếng chuông cửa reo lên tôi liền vội vàng chạy ra bên ngoài trước, bất chợt bàn chân sưng lại một lúc mới chậm chạp đi ra mở cửa đón khách vào.

« Cháu chào hai bác . » Tôi cúi người xuống trước mặt bố mẹ Trường Đông, vừa thể hiện sự lễ phép của mình vừa tránh cái nhìn của anh khỏi thêm bối rối.

« Mộc Đan nhà mình dạo này lớn quá. » Bác gái vui vẻ cười rồi vuốt mái tóc tôi. Hai bác bao giờ cũng thân thiết và tình cảm như vậy, luôn quý mến tôi như con gái của mình.

Ba người họ bước vào còn tôi đóng cổng lại và lèo đèo theo sau, Trường Đông không quay người lại mà tôi cũng chẳng ngoái mặt lên nhìn.

Khỏi phải nói ngày hôm đó bốn vị phụ huynh mừng đến cỡ nào mà suốt buổi cứ quăn lầy nhau, họ nói đủ thứ chuyện vui vẻ, riêng tôi cố ý trốn vào trong bếp giúp mẹ và bác gái còn anh ta và bố mình đang ngồi ở phòng khách cười nói với bố tôi. Một bữa cơm thịnh soạn hơn mọi ngày, hôm nay chiếc bàn ăn cũng không còn một chỗ trống, giữa cái không khí nhộn nhịp đó có lẽ chỉ Trường Đông và tôi cảm thấy bất tiện mà

chẳng thể hiện ra. Sau khi mọi người đã nói hết về mình thì tôi và anh ta lại trở thành nhân vật chính cho cuộc hội thoại tiếp theo mà người mở đầu vẫn luôn là bác trai. Chúng tôi cùng im lặng lắng nghe, đôi lúc vô tình ngược lên chạm phải mắt anh ta thì tôi lại cúi xuống.

« Vợ tôi nghe tin Trường Đông muốn chuyển ra khỏi kí túc xá liền một mực bắt tôi phải cùng tới đây để chuẩn bị cho nó một nơi ở mới, bà ấy lúc nào cũng lo lắng cho nó không yên. »

Cả nhà tôi đều không khỏi bất ngờ, việc này không hề nghe anh ta nói qua mà gần tháng nay cũng chưa gặp mặt, vậy là bố tôi lên tiếng.

« Việc như vậy mà chúng tôi chưa nghe cháu nói, anh chị đã chuẩn tìm được chỗ mới cho cháu chưa ? »

« Nó đã dọn ra ngoài cả tháng nay mà giờ mới cho chúng tôi biết, hỏi lí do vì sao thì nó cứ bảo bố mẹ không phải lo, vậy là chúng tôi phải lên đây xem nó ăn ở thế nào. » Mẹ anh ta nói.

« Vậy bây giờ cháu ở đâu rồi ? » Mẹ tôi hỏi.

« Cháu nó đã thuê một căn hộ gần trường, dẫu vậy chúng tôi đều không thể yên tâm được. » Bác gái lại trả lời.

Lần này thì tới lượt Trường Đông lên tiếng, anh ta cố cười vui vẻ và lễ phép nói.

« Bố mẹ và cô chú cứ yên tâm, con đã lớn lắm rồi, chắc chắn sẽ không có việc gì xảy ra đâu. »

« Biết là vậy nhưng bố mẹ cháu không lo sao được, hay cháu qua đây ở cùng gia đình bác. »

Bố tôi nói những lời này khiến miếng cơm trong miệng không thể nuốt vào nữa, tôi liền cứ ngậm nguyên nó mà ngược mắt lên nhìn mọi người, cho tới lúc anh ta cũng nhìn tôi thì cả hai đều bất động.

« Con thấy việc này thế nào ? Nếu giao con cho cô chú bố mẹ sẽ rất yên tâm. » Bác trai điềm đạm nói.

« Đúng vậy. Biết là con lớn rồi nhưng dù sao trước nay con là đứa được nuông chiều từ nhỏ, mẹ chỉ sợ con ở một mình không tự chăm sóc được bản thân. » Bác gái nhẹ nhàng thuyết phục anh ta, giờ thì đến mẹ tôi cũng tiếp lời mà nói.

« Cháu hãy nghe lời người lớn, dù sao nhà cô chú cũng còn một phòng trống ở tầng hai, cháu qua ở sẽ khiến mọi người đều vui vẻ. Đặc biệt là Mộc Đan nhà bác. »

Tôi sặc ngay miếng cơm trong miệng mà ho khan, biết rõ hành động này là vô cùng thất lễ nhưng có phải tôi cố ý đâu, vậy nên mẹ tôi chỉ mắng đôi câu rồi cũng vội vàng mang tới cho tôi một li nước. Tôi lau sạch những thứ bắn thử mình vừa gấy ra, hai gò má đã ngượng tới chín đỏ. Không biết mẹ tưởng tượng làm sao mà nói tôi sẽ rất vui vì chuyện này nữa, chỉ cần nghĩ một ngày nào đó chúng tôi sẽ nằm cách nhau một bức tường thôi là tôi đã ớn lạnh cả người. Bữa cơm hôm đó mọi người hầu như chỉ dùng hết sức mình để thuyết phục Trường Đông, bị dồn tới chân tường, mà trước nay anh ta hoàn toàn là một đứa con ngoan ngoãn thật sự, vậy là đình đã đóng cột, sự đồng ý của anh ta đã khiến bốn vị phụ huynh không khỏi vui mừng.

Thực ra mà nói một nam sinh viên đã học tới năm hai ra ngoài sống riêng là một chuyện bình thường tới mức không thể bình thường hơn, chỉ là bố mẹ anh ta và bố mẹ tôi cứ làm quá lên thôi, mà anh ta trước giờ lại có một vỏ bọc gia đình quá hoàn hảo thì đó cũng là điều có thể chấp nhận được. Trường Đông không biết nghĩ gì mà lại đồng ý như thế, anh ta đâu có biết việc làm đó khiến tôi khó xử biết bao. Rồi đây làm sao tôi có thể tránh mặt anh ta hằng ngày, làm sao tôi có thể quên đi thứ tình cảm chưa kịp nguội kia đi, nó còn nóng lắm, nóng tới mức mỗi đêm tôi lại không khỏi nhớ về.

Chiều hôm ấy vừa tiễn gia đình họ ra về thì bố mẹ tôi cũng tắt bật sửa sang căn phòng trống ngay bên cạnh phòng tôi. Một lần nữa tôi trùm kín chăn lại không muốn quan tâm tới khung cảnh rộn ràng phía dưới kia, vậy mà mới nghe tiếng cánh cổng khép lại tôi liền vội vàng chạy đến bên cửa sổ, đứng nép mình ở đó mà nhìn ra. Trường Đông vẫn giống như lúc xưa, trước khi quay đi luôn bỏ quên một ánh nhìn lên ô cửa sổ ở tầng hai, chúng tôi cùng nhìn nhau cho tới lúc tôi kéo tấm rèm che kín lại và chiếc xe taxi cứ thế xa dần.

13. Chương 13

Trưa nay vừa đi học trở về thì ba vị khách hôm qua lại có mặt đông đủ ở nhà tôi, ngay trước cửa còn nguyên ba bốn chiếc vali nằm lộn xộn. Không khó để đoán được việc gì đang xảy ra, mặc dù vậy tôi vẫn chưa sẵn sàng thích nghi việc Trường Đông sẽ xuất hiện ở nhà tôi mỗi ngày, mà cái nhà này là thuộc quyền sở hữu của bố mẹ chứ đâu phải của tôi, dù muốn hay không tôi đều phải chấp nhận nó.

Tôi bước vào nhà, sau khi chào hỏi mọi người xong cũng lê được cả người lên phong đầy mệt mỏi. Trước khi mở cửa tôi không quên ghé mắt nhìn vào căn phòng ở bên, chỉ sau một buổi sáng từ một chỗ trống trải đã biến thành một nơi đầy đủ tiện nghi, ngay cả giấy dán tường cũng vô cùng đẹp mắt. Tôi vút cạy lên giường xong cũng thả mình nằm xuống đó, không biết kiếp trước tôi có làm việc gì xấu không mà kiếp này toàn mắc phải những điều tồi tệ, cái càng muốn tránh thì nó càng hay xuất hiện, tôi liên tục dằn chân xuống giường thành tiếng.

Đây là bữa cơm trưa thứ hai bố mẹ Trường Đông ăn cùng gia đình tôi, cũng là bữa cơm tiễn họ ra về. Trong lúc ăn ai nấy đều vui vẻ, gương mặt chàng trai ngồi đối diện tôi cũng không kém phần thoải mái, chỉ còn mỗi mình tôi mỗi miếng cơm nuốt vào đều như nghẹn lại ở cổ, trong người cứ thấy bất an.

« Trường Đông à, thời gian rảnh con nhớ giúp cô chú phụ Mộc Đan học hành, như thế hai anh em lại càng thêm thân thiết. » Bác gái nói.

Ai cũng đồng ý, anh ta cũng vui vẻ gật đầu như trước nay chưa có gì xảy ra, còn tôi lại không thôi chọc dũa lên xuống vào bát cơm của mình.

« Mộc Đan, con nhớ không được quậy phá như trước đây để ảnh hưởng đến anh đấy. » Giờ lại tới lượt mẹ giáo huấn tôi.

Tôi cố cười để không làm mọi người phật ý, tự suy nghĩ không biết anh ta là cái gì mà có thể khiến họ nâng lên tận trời xanh trong khi tôi đang bị đè ẹp dưới mặt đất đau khổ. Rồi ngày tháng tiếp theo cuộc sống với tôi mà nói có phải sẽ trở thành cái mô chôn của niềm vui hay không ? Chỉ cần nơi nào có Trường Đông thì sự xuất hiện của tôi đều trở nên vô nghĩa.

Chiều nay hai bác lên xe ra sân bay trở về, cả bố mẹ tôi và Trường Đông cùng đi theo, giờ trong ngôi nhà này chỉ còn mình tôi nữa. Tôi cố tình đi vào căn phòng phía bên cạnh phòng mình, chỉ cần trèo qua ô cửa sổ là có thể bước ra hành lang nhỏ thông với phòng tôi, sự xuyên suốt này khiến tôi cảm thấy vô cùng bất tiện. Tất cả mọi đồ dùng của Trường Đông đều rất mới, từ tủ quần áo đến bàn học và giá sách. Tôi lại bị những ham muốn của bản thân xúi dục mà lần nữa tùy tiện đụng vào sách của anh ta, những cuốn sách rất dày và gáy sách không còn mới, có lẽ cả người và vật đã có một thời gian dài gắn bó với nhau. Đây là điểm duy nhất tôi giống anh ta, đều yêu sách và nâng niu chúng như bảo bối, chỉ là so với anh ta mà nói thì số lượng bảo bối của tôi chưa được một phần.

« Em làm gì ở đây ? »

Tiếng Trường Đông mở cửa bước vào khiến tôi giật mình đánh rơi cuốn sách trên tay xuống. Lần này thì tôi chết chắc rồi, anh ta không nổi dóa lên như trước đây kéo theo cả mẹ tôi cùng tham gia vào thì tôi không là Hoàng Mộc Đan nữa. Cái đầu tôi cứ đứng trước những thứ mình thích là ngu muội vậy đó, biết là từ nhà tới sân bay có mười lăm phút là cùng vậy mà cứ chôn chân ở đây mãi chẳng chịu ra. Tôi lúng túng nhặt cuốn sách lên, trong người cũng tiện thể nghĩ ra mấy lí do để biện minh cho hành động của mình, vậy mà chưa kịp nói gì đã bị anh ta dành lời trước.

« Em thích cứ cầm nó về đọc đi. »

Tôi tròn tròn mắt nhìn Trường Đông. Không biết hôm nay anh ta ăn nhầm phải thứ gì hay đang ở nhà bố mẹ tôi mà muốn lấy lòng con họ, nhưng hành động này là ngoài sức tưởng tượng, người ngày xưa trách mắng tôi và người hôm nay không thể là một người.

« Tôi...ai nói tôi thích ? Tôi không cần. » Tôi áp ứng cái lại anh ta rồi cũng đặt gọn gàng cuốn sách vào giá mà chạy vội về phòng.

Lời nói của Trường Đông thật biết cách dọa người ta phải sợ, khi nào anh ta cũng có thể thay đổi thái độ và hành động mà chẳng chút khó khăn gì khiến cho tôi bức mình hết mức. Tôi cứ nằm dài như vậy trên giường thì chuông điện thoại reo lên, tên của Gia Huy hiện trên màn hình sáng lóa.

« A lô. Anh có việc gì không ? » Tôi hỏi.

“ Em đang làm gì vậy?”

“Em không làm gì cả, chiều nay cũng không học thêm nên đang ở nhà.”

“Anh qua chở em đi ăn kem được không?”

“Vậy anh qua đi nhé.”

Nói xong mới chợt nhớ ra ở nhà mình hôm nay còn có thêm một người nữa, bây giờ bố mẹ đang ở cửa hàng nên có đi chơi cũng không sao, nhưng tuyệt đối không thể để Gia Huy gặp Trường Đông trong hoàn cảnh này được. Vậy là tôi vội vàng sửa soạn quần áo và lén lút bước xuống nhà, vậy mà vừa tới chân cầu thang đã phải chạm mặt người không muốn thấy.

“Em đi đâu vậy?” Trường Đông vừa cầm li nước trên tay vừa hỏi tôi.

“Kệ tôi. Mắc gì tới anh?” Tôi bức mình đáp lại.

“ Cô chú dặn em không được ra ngoài mà ở nhà học bài đấy.” Anh ta lại nói tiếp.

Lần này thì máu tôi dồn tới não rồi. Bố mẹ tôi dặn tôi thì liên quan gì tới anh ta, đó là chưa nói tới việc tôi đâu cần anh ta phải chuyển lời này nọ chứ ? Nghĩ vậy tôi liền nhăn nhó mặt mày mà quát lại.

« Anh lo việc của anh đi. Còn nữa, anh dám mách bố mẹ tôi chuyện này thì không xong đâu.”

Nói rồi tôi cứ thế bức mình bỏ đi cũng chẳng thèm quan tâm anh ta đang thế nào nữa. Tôi đứng trân trân trước cổng chờ Gia Huy, lâu lâu lại nhìn ra xung quanh với tâm trạng lo lắng. Sau năm phút thì Gia Huy cũng xuất hiện trước mặt tôi với nụ cười vui vẻ và không quên gửi một lời hỏi thăm triu mến.

“ Em chờ anh lâu chưa?”

Sợ anh ta đứng ở đây lâu mà trông thấy Trường Đông rồi biết được mọi chuyện tôi liền vội vàng leo lên xe, không quên thúc dục.

“ Anh đi mau lên, em muốn ăn kem lắm rồi.”

Chiếc xe dần dần chuyển động về phía trước, đây là lần đầu tiên trong đời tôi ở tư thế quay người nhìn về ô cửa sổ ở tầng hai, nó nằm ngay bên cạnh cửa sổ phòng tôi. Hai cánh cửa mở tung, rèm cửa bị đẩy vào trong góc, Trường Đông đứng đó nhìn xuống chạm phải cái nhìn của tôi, cứ như vậy cho đến khi tắt cả khuất dần.

Tôi cũng không biết tại sao mình lo sợ Gia Huy sẽ biết việc Trường Đông tới ở nhà mình, nếu đơn giản mà nói thì cũng chẳng có gì sai cả, anh ta với tôi hoàn toàn trong sáng, vậy cũng có phải mắc lỗi với Gia Huy đâu. Nhưng không phải vậy, chỉ mỗi Trường Đông trong sáng với tôi thôi còn tôi lại không như vậy với anh ta, trước nay tôi tự biết mình chưa bao giờ hết thích anh ta và cái tình cảm dành cho Gia Huy cũng chưa bao giờ vượt lên trên tình bạn. Tôi nói tôi đồng ý làm bạn gái của Gia Huy nhưng chưa lần nào tôi cho phép anh ta làm gì hơn ngoài việc nắm tay mình, thứ nhất tôi cũng ngại mà phần nữa tôi cảm thấy như vậy sẽ khiến mình không vui. Nếu như Gia Huy cũng xem tôi là bạn thôi thì tốt biết bao, nhưng tôi nói rồi, cái vận mệnh của tôi trong chuyện tình cảm nó lặn lội long đong lắm, vừa không muốn mất một tình bạn, vừa là chạy trốn một tình yêu, từng ấy lí do đã đủ khiến tôi thành bạn gái của anh ta rồi.

“Em biết Trường Đông bây giờ ở đâu không?”

Tôi đang đưa miếng kem vào miệng thì nghe thấy tiếng Gia Huy hỏi vậy, không khỏi chột dạ mà ấp úng.

“Em không...em không biết. Anh người là bạn thân mà chẳng biết nữa em.”

“Tháng trước không biết cậu ta xảy ra việc gì mà không còn muốn ở cùng kí túc xá với tụi anh nữa nên chuyển ra ngoài, ai cũng nghĩ chắc vì cái tính công tử bột phát, nhưng anh lại thấy không phải vậy.” Gia Huy nói với tôi.

“Vậy theo anh thì thế nào?” Tôi giả vờ không bận tâm mà thắc mắc.

“Anh nghĩ cậu ta gặp phải việc gì đó, hoặc là muốn tránh mặt anh chẳng hạn.”

Gia Huy vừa nói vừa cười, còn tôi lại hỏi tiếp.

“Sao anh ta phải tránh mặt anh? Không phải hai người là bạn thân sao?”

“Từ hôm gây lộn với nhau thì bọn anh không còn thân thiết nữa. Anh thấy giữa hai đứa luôn có một khoảng cách, cảm giác như đang cùng vướng phải một chuyện gì đó mà anh nghĩ mãi cũng không ra.” Gia Huy xoa đầu về nghĩ ngợi và nói.

Tôi thở dài, không muốn nhắc tới chuyện này nữa liền đáp lại.

“Vậy anh đừng nghĩ nữa. Mau ăn đi, kem chảy ra hết rồi kìa.”

Anh ta nhìn tôi vui vẻ, tôi cũng nhìn lại và mỉm cười. Chúng tôi cùng ngồi với nhau hơn một giờ thì ra về, căn bản tôi chỉ sợ bố mẹ phát hiện tôi trốn học ra ngoài. Gia Huy tiễn tôi trước cổng, trước khi quay đi còn tỏ vẻ lưu luyến mà nói đi nói lại một câu.

“Mộc Đan à, anh không muốn về chút nào cả.”

Tôi hơi ngượng ngịu mà đẩy đẩy vào tay anh ta rồi thúc dục.

“Anh mau về đi. Muộn rồi đấy.”

Chờ khi Gia Huy đi rồi thì tôi cũng mở cửa bước vào, ô cửa sổ ở tầng hai vẫn đang mở tung, rèm kéo hở sang bên và không một ai ở đó. Tôi ngồi xuống chiếc ghế sofa ở phòng khách, đảo mắt nhìn xung quanh không thấy ai mới thở dài nhẹ nhõm, vậy là bố mẹ vẫn làm việc chưa về. Trường Đông từ trên cầu thang bước xuống nhìn thấy tôi, cứ tưởng anh ta sẽ lại trách vấn đề gì nhưng không ngờ cứ thế đi thẳng ra bên ngoài. Tôi ngồi đó trợn tròn mắt ngơ ngác, có phải anh ta đang cố làm ngơ tôi không, nghĩ vậy liền chạy dật theo mà hỏi.

“Anh đi đâu thế?”

Anh ta dừng chân quay lại nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng.

“Em muốn quan tâm thật sao?”

Tôi hơi bất ngờ vì câu hỏi này, một tay giữ chặt cánh cửa, cứ đứng im lặng nhìn vào mắt anh ta. Trường Đông không nói gì thêm mà cứ bước đi như vậy, cho tới khi tiếng cánh cổng vang lên tôi mới hết耿耿 người. Anh ta nói đúng, cả hai chúng tôi vốn không nên quan tâm tới việc của nhau, tôi đi gặp Gia Huy chẳng mắc gì tới anh ta, cũng như có thể hôm nay anh ta có hẹn với người con gái trong lòng mình cũng chẳng liên quan gì tới hết. Tôi tự gạt đầu đồng ý với suy nghĩ của bản thân, dẫu vậy trong lòng vẫn cảm thấy nao nao chẳng thể nói thành lời.

Đêm nay tôi nằm trên giường mà không sao ngủ được, cánh cửa sổ phòng bên cạnh hắt ra chút ánh sáng dội vào cửa kính phòng tôi, có lẽ Trường Đông vẫn đang học bài hoặc làm gì đó. Tôi không phải là đứa thích lén lút xâm phạm tới đời sống riêng tư của người khác, vậy mà lúc này đây trong đầu tôi lại lóe lên một ý định trèo qua cửa sổ ra ngoài kia, mục đích duy nhất là muốn xem chủ nhân phòng bên cạnh đang làm gì. Tôi ngồi dậy rồi lại nằm xuống, cứ như vậy liên tục mấy lần vì cái mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu kia. Chẳng may anh ta phát hiện ra tôi lén lút ngoài cửa sổ nhìn vào thì sao? Anh ta sẽ mắng nhiếc và coi thường tôi, rồi bố mẹ cũng biết thì tôi còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa. Nghĩ vậy nhưng vẫn không thôi tò mò, tôi lại dằn vặt lương tâm, cho tới khi tinh thần đã ổn định hơn thì cả người tôi đã đứng ở hành lang rồi. Cuối cùng lí trí đã thua cuộc, tôi cũng trèo qua cửa sổ ra ngoài lúc nào chẳng hay, từng cơn gió rít bên tai càng khiến bản thân thêm phần lo sợ. Cửa sổ phòng tôi và Trường Đông hoàn toàn làm bằng kính, chỉ cần ghé con mắt vào thôi đã thấy rõ anh ta đang ngồi trong đó học bài, ánh đèn bàn hắt lên khuôn mặt đang tập trung cao độ kia, chưa bao giờ tôi cảm thấy nó đẹp đến vậy. Từng đường nét trên khuôn mặt anh ta quả thật hoàn hảo không thể đẹp hơn, đặc biệt đôi mắt ấy rất đen và sâu nữa. Tôi đứng như một con ngốc sau tấm rèm khép hờ, cửa đã đóng nhưng khoảng cách hai người đều không xa, dẫu vậy vẫn không thể nào chạm tay vào nhau được.

Vậy là từ đó trở đi tôi có một thói quen trước khi đi ngủ lại trèo qua cửa sổ ra ngoài nhìn trộm Trường Đông. Tôi vốn không ý thức được việc làm của mình là vì sao, ban đầu cứ nghĩ nó chỉ là chút tò mò về một thành viên mới, sau đó tôi biện minh cho việc làm là thói quen, còn bây giờ thì tôi hiểu, đó là tôi rất muốn chạm vào anh ta dù không phải quá xa nhưng tấm kính kia đã vô tình ngăn lại, tôi chỉ có thể lấp đầy nỗi nhớ bằng cách đứng nhìn từ đằng sau.

Mùa Đông đã về thật rồi, từng cơn gió mạnh lùa vào phòng không khỏi khiến lòng người tê dại. Chúng tôi đã bước vào học kì hai, lại một gánh nặng nữa được đặt ra khi tôi vẫn không mang về được thành tích như bố mẹ mong muốn. Bữa cơm hôm đó, cái bữa mà tôi một lần nữa bị bố mẹ làm cho thê thảm trước mặt kẻ phòng bên cạnh mình.

“Mộc Đan, con dạo này học hành làm sao vậy? Cô giáo sáng nay điện về nói con tổng kết học kì một với số điểm rất thấp, chỉ ở mức trung bình.”

Tôi đang ăn cơm thì nghe thấy mẹ nói vậy mà không dấu nổi lo lắng. Trước nay tôi học hành chẳng ra gì thì đúng rồi nên bố mẹ cứ trách ra sao cũng được, nhưng nay thì khác, bố mẹ không thể đối xử với tôi như vậy trước mặt Trường Đông được, tôi cảm thấy xấu hổ, tôi cảm thấy tự ti vô cùng. Tôi dừng tay lại trả lời mẹ.

“Con cũng học...con cũng...”

“Con cũng gì? Cô bảo con rất hay làm việc riêng trong giờ học, thái độ lại không tập trung, ngồi trong lớp mà cứ mơ màng nhìn ra cửa sổ.”

Tôi giật mình, mẹ nói đúng quá không thể chối cãi nữa rồi. Từ ngày Trường Đông xuất hiện ở nhà tôi thì ngay cả ở lớp hay ở nhà tôi đều không tập trung học được. Suốt thời gian qua anh ta và tôi dù gặp mặt cũng toàn làm ngơ nhau, về vấn đề giao tiếp càng trở nên ít ỏi, duy chỉ mình tôi biết bản thân đêm nào cũng nhìn trộm anh ta học bài. Tôi nuốt khan, cố lấy lại bình tĩnh nói tiếp.

“Con không có. Bố mẹ cũng thấy con học chăm mà.”

“Vậy sao cô giáo bảo thế? Chẳng lẽ cô nói sai cho con? Mẹ không nói nhiều nữa, nhìn gương anh mà học tập, kì hai này mà vẫn vậy thì đừng trách mẹ điều gì hết.”

Mẹ tôi nói một mạch liền đàn áp luôn cái lí lẽ cùn của tôi, mà cũng đúng thôi, cô giáo đã nói vậy thì tôi có biện minh thế nào cũng đâu còn quan trọng nữa.

Bố tôi và Trường Đông từ nãy tới đều im lặng trước câu chuyện mà mẹ và tôi đang bàn cãi cuối cùng cũng đều lên tiếng, bố tôi là người mở đầu trước.

“Con học hành như vậy thì làm sao thi đậu vào trường của anh?”

Trước giờ tôi nói là muốn thì vào trường anh ta bao giờ, nghĩ vậy nhưng cũng không dám cãi lời mà im lặng cúi đầu xuống.

“Cháu thấy việc đầu tiên là phải sắp xếp cho Mộc Đan một thời gian biểu thật hợp lí, vừa rèn luyện tính tập trung cao, vừa thuận lợi cho việc học.”

Tôi bực mình ngược lên nhìn anh ta nhưng anh ta hoàn toàn không thèm chú ý tới tôi mà cứ thể thảo luận với bố mẹ tôi sôi nổi.

“Vậy cháu thấy nên làm thế nào?” Mẹ tôi gật gù mà hỏi.

“Theo cháu thấy Mộc Đan còn ham chơi quá, cô chú cứ để cháu giúp em, nhất định kết quả học tập sẽ được thay đổi.”

Lời nói của Trường Đông đầy tự tin, giờ thì tôi cũng phải vùng dậy mà phản kháng.

“Con phản đối, tự con sẽ sắp xếp việc học của mình.”

Bố tôi nhìn sang tôi đầy trách móc mà nói.

“Chuyện này không tự ý dao cho con được. Bố mẹ quyết định rồi, từ nay ngoài việc đi học ở trường và học thêm ra thì mọi thời gian còn lại của con sẽ để Trường Đông lên kế hoạch. Nếu con muốn tự mình quyết định thì hãy vào được đại học cái đã.”

Lời bố như đinh đóng cột, mẹ lại một mực tán thành, tôi giận tím mặt mà không còn nuốt trôi thứ gì liền bỏ lên phòng trước. Hóa ra Trường Đông mỗi lần xuất hiện trong căn nhà của tôi không còn mục đích gì hơn ngoài việc hành hạ tôi tới tận tận ma dại. Ngày xưa thì bắt tôi chiều chủ nhật ở nhà ngồi học với anh ta, bây giờ thì cướp luôn toàn bộ chút thời gian còn lại của tôi, chẳng lẽ ngay cả việc tôi ra ngoài đi chơi với bạn và Gia Huy cũng phải được anh ta cho phép? Chắc chắn là bố mẹ tôi đã bị anh ta đầu độc bằng cái rồi, giờ thì tôi thêm vào thích anh ta nữa, tôi ghét anh ta tới tận xương tủy.

Tôi và Trường Đông sáng nào cũng ra khỏi nhà cùng nhau, chúng tôi cùng tới trường trên một con đường nhưng không vì thế mà càng thêm gần gũi. Từ bữa đó tới nay anh ta không còn thái độ lạnh nhạt với tôi mà cư xử hoàn toàn giống hệt ngày trước, thích chọc giận tôi để mua vui, thích can thiệp vào mọi việc tôi làm, tóm lại là anh ta đang có một âm mưu nào đó muốn thực hiện.

Chiều nay lại chỉ có tôi và Trường Đông ở nhà cùng nhau, lúc trưa Gia Huy muốn hẹn tôi đi chơi nhưng tôi chưa trả lời, không biết phải làm sao để qua mặt Trường Đông cả. Tôi đi tới đi lui trong phòng, rõ ràng anh ta đã nhắc nhở tôi ngồi nhà làm hết bài tập, nếu giờ bỏ đi chơi khiến anh ta bức mình lên mách lại với bố mẹ thì đời tôi coi như xong. Tôi thay sẵn quần áo rồi, giờ chỉ còn mỗi việc bước ra khỏi nhà cùng chần chừ sợ hãi. Không được, tôi không thể đầu hàng Trường Đông dễ dàng như vậy, cứ để bố mẹ mắng ột trận cũng không sao, nghĩ vậy tôi liền rón rén bước xuống nhà.

“Em đi đâu?” Trường Đông đứng sau lưng tôi từ trên cao nhìn xuống, môi nở một nụ cười còn lời nói cũng rõ ràng không kém.

“Tôi có hẹn với bạn phải ra ngoài gấp.” Dù bị gọi bất ngờ nhưng tôi vẫn cứng đầu đáp trả.

“Em làm hết bài tập chưa?” Anh ta vẫn thái độ đó hỏi tôi.

“Kệ tôi. Liên quan gì tới anh?” Tôi to tiếng nói lại.

“Em đi chơi với Gia Huy phải không?”

“Anh hỏi làm gì?” Không hiểu vì sao anh ta lại biết cả chuyện này nhưng tôi vẫn bực mình đáp lại.

“Em chờ đó, anh sẽ đi cùng em.”

“Anh ăn nhằm cái gì phải không? Này! Anh đùa đấy à...?”

Tôi cứ đứng như vậy tròn mắt nhìn và gọi dật theo bóng Trường Đông, cho tới khi định thần lại thì anh ta đã thay xong quần áo và bước xuống đi qua tôi nở một nụ cười. Anh ta đúng là điên rồi, đừng nói là anh ta ghét tôi tới mức muốn đến phá đám đấy nhé! Tôi hoảng hồn suy nghĩ rồi chạy lẻo đẻo sau lưng anh ta ra tận cổng, vừa đi vừa chỉ chước tới âm cả lên.

« Này ! Anh đi theo tôi làm gì ? »

« Này ! Anh không có miệng sao ? Hay tai anh có vấn đề nên không nghe thấy. »

« Này ! »

Anh ta cứ im lặng mặc kệ tôi cho tới khi cánh cửa được khóa lại, liền quay người mắng.

« Em ồn ào quá, nghe điếc cả tai rồi. Giờ em muốn cùng ra ngoài chơi hay ở nhà học bài ? »

« Tất nhiên là ra ngoài, nhưng tôi không muốn đi cùng anh. » Tôi bực mình quát lên.

Anh ta hơi hạ giọng xuống mà hỏi tôi.

« Vậy em muốn đi cùng ai ? »

« Đúng vậy. Tôi có hẹn với Gia Huy, hôm nay tôi sẽ đi cùng anh ấy. » Tôi đáp.

« Vậy để anh hỏi ý kiến cô chú xem thế nào ? »

Thấy anh ta vừa nói vừa lôi chiếc điện thoại trong túi quần ra mà tôi lo lắng nhảy ngược lên uốn cướp đi thứ tài sản đó, nhưng bất hạnh ở chỗ anh ta đã cao lại còn dơ thẳng tay lên trời, dù tôi có nhảy tới mức nào cũng không thể với tay tới được. Anh ta cứ giỡn với tôi như đang huấn luyện vật nuôi của mình, khuôn mặt cười nham nhở càng thêm phần đáng ghét. Sau một hồi một quá tôi cũng ngồi gục xuống đường mà thở, lúc này anh ta cũng ngồi xuống bên cạnh tôi.

« Này. Giận rồi phải không. » Anh ta chìa sát mặt mình bên đầu tôi mà hỏi.

Không hiểu làm sao tôi thấy mình tủi thân quá mà khóc thét lên, tôi khóc dữ dội như mưa còn anh ta cũng choáng tới mức trở nên bất động. Anh ta không xin lỗi nhưng thay vào đó là những cái vỗ tay nhẹ trên vai, cho tới lúc tôi nín đi vì mệt thì anh ta mới nói.

« Em ghét đi chơi với anh như vậy sao ? »

Tôi im lặng, đầu cúi sầm xuống đất.

« Em xem anh là một người bạn bình thường thôi cũng không được sao ? »

Lần này thì tôi ngược mặt lên nhìn anh ta, nói một cách dứt khoát và bức bối.

« Đúng vậy, tôi không muốn. Tôi ghét việc phải xem anh như một người bạn bình thường. »

Trường Đông thở dài còn tôi cũng im lặng. Tôi biết anh ta đang nghĩ gì, nhưng thực tế anh ta không hiểu được ý tôi, mà chính bản thân tôi thốt ra những lời kia cũng không hiểu được ý mình.

Cuối cùng thì một chiếc taxi cũng đỗ sát chỗ chúng tôi ngồi, không biết anh ta gọi xe từ bao giờ nhưng thực sự tôi chẳng còn chút hứng thú nào đi chơi nữa. Tôi đứng thẳng dậy toan định bỏ vào nhà thì bị anh ta nắm chặt tay mà kéo vào xe không thương tiếc. Tôi hét lên.

« Anh bỏ ra. Anh làm tôi đau này. »

Khi tôi đã ngồi gọn bên cạnh Trường Đông thì anh ta mới chịu bỏ tay ra, tôi bức mình dịch ra xa còn anh ta khẽ nói với tài xế.

« Cho chúng cháu tới khu mua sắm ạ. »

Tôi hơi giật mình mà quay sang nhìn, không phải vì áy náy chuyện vừa rồi mà anh ta muốn đem tôi tới đó để chuộc tội đấy chứ ? Nghĩ vậy tôi lại quát lên.

« Anh muốn tới đó làm gì ? Tôi chẳng có gì cần mua cả. »

« Nhưng anh cần mua một số thứ. » Anh ta trả lời.

« Vậy anh đi một mình đi, kéo thêm tôi làm gì ? »

Tôi nói dứt câu thì vừa thấy mặt tài xế qua gương cười tủm tỉm, có lẽ bác ta nghĩ chúng tôi là một cặp tình nhân đang giận dỗi nhau thì phải, biết vậy mặt tôi liền đỏ ửng lên và im lặng còn anh ta chỉ đắc ý nở một nụ cười. Chúng tôi cùng bất động như thế một lúc thì điện thoại tôi lại reo lên, đó đích thị là số của Gia Huy rồi. Tôi vừa bốc máy thì anh ta liền nói.

« Anh đứng chờ em trước cổng này giờ rồi, em có trong nhà không ? »

« Em..xin lỗi. Đột nhiên em có việc gấp... » Tôi vừa nói vừa quay sang nhìn Trường Đông đầy căm giận.

« Vậy em có đi cùng anh được nữa không ? »

« Em...không biết nữa. Thôi anh về trước đi, có gì em liên lạc lại sau. »

Sau khi tôi tắt máy thì Trường Đông quay sang hỏi tôi.

« Là Gia Huy phải không ? »

Tôi hơi bức mình nhưng không dám nói to sợ bác tài xế nghe thấy liền nói.

« Kệ tôi. Mặc gì tới anh. »

« Em và Gia Huy đến đâu rồi ? » Anh ta lại hỏi.

« Anh quan tâm làm gì ? »

« Chẳng làm gì cả. »

Mặc dù anh ta nói vậy là hợp ý tôi rồi, tôi cũng chẳng muốn anh ta để ý gì tới tôi đâu, vậy mà nơi nào đó trong trái tim tôi vẫn có chút thất vọng.

« Nếu chẳng làm gì thì đừng hỏi nhiều nữa. » Tôi đáp lại, anh ta cũng chẳng nói gì thêm.

Chúng tôi bước vào khu mua sắm lớn nhất thành phố, ở đây tấp nập cả người lẫn xe, đúng là một khung cảnh nhộn nhịp hơn bất cứ nơi nào khác. Trường Đông đi trước, tôi cứ thế lết mình theo sau, đi tới đâu cũng ngơ ngẩn nhìn ra mọi phía. Vừa bước vào thang máy tôi liền hỏi.

« Anh muốn mua cái gì ? »

« Em thích sách phải không ? Chúng ta lên hiệu sách đã. »

Tôi sững người, gương mặt bỗng chốc trở nên vui sướng, không ngần ngại miệng mình liền nói tiếp.

« Anh nói thật phải không ? Anh cần mua sách gì ? »

« Anh phải chọn cho em một số cuốn sách tham khảo cho chương trình học. »

Tôi bực mình tới mức quên hết bên cạnh còn có một số người nữa mà hét lên.

« Anh thôi đi. Tôi không cần. Tôi về, không mua gì hết. »

Cửa thang máy vừa mở thì tất cả mọi người cùng bước ra, thấy tôi cứ đứng trân trân trong đó mặt mày tím lại Trường Đông không khỏi bật cười mà cầm tay tôi xách đi như một con mèo. Ở nhà sách lúc đó cứ có mặt chúng tôi là lại ồn ào lên vì cãi vã, mà cụ thể anh ta thì nói ít cười nhiều còn tôi thì nói nhiều và luôn tức giận. Thấy anh ta cầm lên cuốn nào là tôi lại ngăn cản giật lấy và cho về chỗ cũ.

« Tôi không cần cuốn Toán này. »

« Anh mau bỏ cuốn Hóa Học đó ra đi, nhìn mấy cái phương trình mà tôi không chịu được. »

« Tôi xin anh đấy, sách Vật lí của tôi ở nhà nhiều lắm rồi... »

Cuối cùng thì dù tôi kêu gào thảm thiết thế nào anh ta cũng chọn đủ một tập sách dày cộm trên tay, cũng chẳng thèm nhìn tôi mà bước ra quầy thanh toán. Trường Đông đã chi ra một số tiền không nhỏ cho cái gọi là tương lai của tôi vào hôm đó, mặc dù vậy việc làm này chỉ khiến tôi bực mình hơn thay vì cảm kích anh ta như bình thường.

« Nặng không ? » Thấy Trường Đông xách đồng sách vở trên tay tôi liền hỏi.

« Nặng lắm. » Anh ta cười nham nhở.

« Nặng cho anh chết đi. » Tôi nói rồi cười một cái đắc ý.

“Anh chết rồi ai giúp em học nữa?” Anh ta vui vẻ hỏi lại.

« Ai cần anh giúp tôi. » Tôi bực mình, quay lại nguýt dài một cái.

Chúng tôi cứ như thế mãi từ trung tâm mua sắm đến ra tận vỉa hè chờ xe, lúc nào cũng vừa đấu đá vừa cãi cọ. Thực ra tôi bực mình vì anh ta là sự thật, nhưng mỗi lần ở gần anh ta lại có cảm giác vui vui, tôi cũng không hiểu rõ tâm trạng của mình nhưng nói tóm lại là rất mâu thuẫn.

« Em muốn đi xem phim không ? » Anh ta hỏi tôi.

« Anh nói thật sao ? » Vừa nghe tới đó mà mắt tôi đã sáng lên quên hết những bực bội vừa rồi.

« Thật. Anh gạt em làm gì ? » Anh ta trả lời.

« Nhưng về muộn bố mẹ mắng tôi thì sao ? » Tôi lo lắng hỏi vặn lại.

« Em nghĩ cô chú sẽ mắng em khi đi cùng anh sao ? » Anh ta nói đầy tự tin và gửi cho tôi một nụ cười đắc ý.

Đúng là cái nụ cười này rồi, vừa nhìn thôi đã thấy đáng ghét tới tận cổ. Nhưng anh ta nói đúng, biết tôi đi với anh ta không chừng bố mẹ tôi lại mở tiệc liên hoan vì lí do hai anh em hòa thuận nữa là đánh mắng gì. Vậy là tối đó Trường Đông và tôi cùng xem phim, bộ phim chúng tôi chọn hài hước tới mức tôi cười đau bụng từ lúc bắt đầu xem tới khi ra về. Anh ta ngồi bên cạnh tôi mà tôi cũng chẳng thèm bận tâm lấy một chút, tôi cứ ăn, uống và xem phim đầy thích thú, cho tới khi kết thúc vẫn nuôi tiếc rất nhiều.

« Phim hay vậy sao ? » Thấy tôi cười lớn quá anh ta liền hỏi.

« Anh trật tự đi, đừng làm tôi mất hứng. » Tôi đáp lại dửng dưng.

Được một lát anh ta lại quay sang tôi mà hỏi tiếp.

« Em xem bộ phim này lần nào chưa ? »

« Năm lần rồi. »

Anh ta sửng sốt mà hỏi tiếp.

« Năm lần rồi mà không chán sao ? »

« Anh xem phim kiểu gì mà không tập trung vậy ? Chán hay không mắc gì tới anh ? » Tôi vút cho anh ta một cái nguýt dài tận mấy mét rồi lại tiếp tục vừa xem vừa cười vui vẻ.

Buổi tối hôm đó cứ năm mười phút anh ta lại quay sang hỏi tôi một câu, bị làm phiền nên tôi lại mắng cho anh ta tới tấp. Chúng tôi cứ chí chóe như vậy mãi mà cũng chẳng biết mình đang làm ảnh hưởng tới những lũ nhóc xung quanh. Thực ra hôm đó tôi chọn một bộ phim hoạt hình.

Chúng tôi về tới nhà tầm bảy giờ tối, bố mẹ thấy đồng sách trên tay Trường Đông không những không mắng gì mà còn vui vẻ bảo chúng tôi vào ăn cơm. Tối hôm đó tôi lại không ngủ được, trả lời tin nhắn của Gia Huy xong mà lại thấy mâu thuẫn trong lòng. Cảm giác đi chơi cùng Gia Huy và Trường Đông hoàn toàn khác nhau, một bên lúc nào cũng rất thoải mái còn bên kia luôn là tức giận nhưng kèm theo đó là sự hồi hộp và thêm rạo rức trong lòng.

Đêm nay tôi lại trèo qua cửa sổ đứng nấp mình ở hành lang, ánh đèn bên trong yếu ớt, cơn gió bên ngoài se lạnh, tôi cũng nở một nụ cười.

14. Chương 14

Sáng nay vừa tới lớp chưa được bao lâu thì phát hiện ra trong bàn mình có một tấm thiệp nhỏ nhìn rất đẹp mắt, không cần suy nghĩ gì thêm tôi cứ thế mở nó ra xem. Mặc dù nghĩ nó không dành dành mình nhưng sự thật lại khác xa với tưởng tượng của tôi nhiều. Nội dung bên trong tấm thiệp như thế này :

« Gửi Hoàng Mộc Đan.

Hình như mình thích bạn thì phải, đó là nguyên nhân khiến mình muốn được trông thấy bạn hằng ngày. Không biết bạn có thể chấp nhận tình cảm của mình không ? »

Mặc dù lúc đó đang trong giờ Ngữ văn nhưng tôi cũng khẽ bật lên một tiếng cười thích thú, không phải vì tôi đang được ai đó tỏ tình mà đơn giản là bức thư này ngộ đến mức không thể tức cười hơn. Nghĩ mà xem, có đùa thì cũng phải văn phong mượt mà tí chút, đằng này lại bảo muốn trông thấy tôi mỗi ngày, làm như suốt thời gian qua tôi toàn cúp tiết trốn học không bằng ấy. Cái trò này tuyệt đối không ai khác ngoài mấy đứa bạn thân thiết của tôi, nghĩ vậy nên giờ ra chơi tôi đã kéo tụi nó lại mà thẩm vấn. Tôi đang đưa tấm thiệp trước mặt bốn đứa bạn, vừa nói vừa cười nham nhở.

« Cái trò này là của đứa nào ? »

Cả bốn đứa kia không hiểu gì mà cứ tròn tròn đôi mắt cú vọ nhìn tôi, sau một lúc Nam cũng dặt lẩy tấm thiệp trên tay tôi mà đọc rồi cười té lên.

« Chết mày rồi, lần này hay lắm bọn mày ơi. »

Chỉ chờ câu nói đó thì cả lũ cùng xúm lại xem bỏ mặc tôi cứ ngẩn người ra đó. Ân liền quay sang nói với tôi.

« Bọn tao thề đây không phải là sản phẩm của mình. Chắc chắn mày được hoàng tử nào để ý rồi. »

« Tao không tin ! » Tôi nói hơi nặng lời.

« Tụi tao cũng không tin. Tao không nghĩ đứa nào lớp mình lại có mắt nhìn người kém thế ? » Sói Trắng ngoe nguẩy miệng chế diễu, thấy vậy tôi bực mình quát lại.

« Thôi dẹp đi. Tao không quan tâm. »

« Mày không quan tâm chứ gì ? » Hạ nhìn vào mắt tôi vừa cười đầy dụng ý.

Cuối cùng cũng bị lũ này nắm được tim đen rồi, chuyện động trời thế này mà tôi ngơ đi sao được, nghĩ vậy liền hạ giọng xuống.

« Bọn mày giúp tao tìm xem tên biến thái này là ai, tao không thể cho nó giỡn mình vậy được. »

« Vậy mày định trả công tụi này thế nào ? » Hạ chớp lấy cơ hội mà vùi vĩnh.

« Vãn tới Bằng Lăng nghe. » Tôi cười và không quên móc vào trán cô bạn bên cạnh một cái rỗ đau.

Hôm nay tôi trở về nhà với nhiều tâm trạng hơn, một trong những nguyên nhân gây ra việc này chính là tấm thiệp của kẻ vô danh nào đó. Cả bữa cơm tôi chỉ ăn mà không nói chuyện với ai, cho tới khi mẹ ngồi bên cạnh hỏi mới chợt dặt mình.

« Hôm nay ở lớp có chuyện gì à ? Sao trông sắc mặt con khó coi thế ? »

« Không...không ạ ! » Tôi ấp úng.

Bao nhiêu luồng suy nghĩ trong đầu chợt ủa lên, đừng nói ngay cả chuyện tấm thiệp kia mẹ tôi cũng biết đấy nhé, điều này tuyệt đối là không thể. Ánh mắt Trường Đông nhìn sang tôi đầy tò mò, tôi chỉ ném cho anh ta một cái nguýt dài mà cũng chẳng thèm bận tâm. Cả buổi chiều hôm đó tôi ngồi học bài mà chẳng vô, lâu lâu lại lấy tấm thiệp trong cặp ra mân mê, dù sao đây cũng là lần đầu tiên có người viết thư như vậy cho tôi, nói không có cảm xúc thì thật là giả dối. Trường Đông đứng bên ngoài gõ cửa, giọng nói khe khẽ.

« Anh vào chút được không ? »

Tôi đứng dậy lết mình ra mở cửa, trên tay anh ta cầm nguyên hai cuốn sách Toán dày cộm nhìn phát ón.

« Anh vừa mua chúng cho em. Đây là hai cuốn vừa xuất bản đấy. »

Tôi xị mặt xuống, cứ thế mà cúi gắt.

« Anh mua thì cầm về mà dùng. Tôi không có thời gian xem mấy thứ này. »

Trường Đông cứ vậy không trả lời mà bước vào trong rồi đặt hai cuốn sách xuống bàn. Tôi quay người lại, thấy anh ta đang cầm tấm thiệp của mình ra xem liền vội vàng chạy tới dặt nó đi và bực mình.

« Ai cho anh đụng vào đồ của tôi ? »

« Đây là lí do cả ngày hôm nay em cứ như người mất hồn phải không ? » Anh ta hỏi.

Trời ! Lần này anh ta mà không mách lại chuyện này với bố mẹ tôi mới lạ, nghĩ vậy dù hơi lo lắng nhưng tôi vẫn phải hạ giọng mình xuống.

« Anh dám để chuyện này lọt ra ngoài thì đừng trách tôi. Thôi anh mau về phòng đi. »

Nói rồi tôi đẩy vào lưng anh ta cho tới khi ra khỏi phòng mình thì đóng vội cánh cửa lại, trong lòng thực sự bất an. Tôi thề nếu vì tấm thiệp này mà tôi gặp phải mệnh hệ gì thì coi như cả Trường Đông lẫn chủ nhân của nó sẽ được ngửi đất trước mặt tôi, tôi nhất định không tha cho bọn họ.

Bữa sáng hôm sau vừa xách cặp ra khỏi nhà thì phát hiện ra bánh xe của mình không còn một chút hơi, trông nó méo mó như cái bánh đa ứt mà tôi không khỏi bực mình. Tôi đưa chân đá vào nó mấy phát khiến

mình đau đớn rồi cũng xách cặp lên mà cuốc bộ ra ngoài không nhờ vả luôn bố mẹ. Trường Đông đạp xe phía sau tôi, không khỏi ngạc nhiên mà nói.

« Xe em hư đấy à. Mau lên đây anh chở tới trường. »

Cơn giận vừa rồi khiến tôi cũng ghét lây sang anh ta, không thềm ngoảnh mặt lại mà cứ thế vừa nói vừa bước nhanh về phía trước.

« Anh mau đi đi, đừng bận tâm vào việc của tôi. »

« Em không sợ bị muộn học sao ? » Giờ thì anh ta đã đi ngang hàng với tôi, môi nhếch lên cười và nói.

Tôi đưa tay nhìn đồng hồ không khỏi lo lắng, sáng nay đã cố ý ngủ nướng , giờ nếu còn cuốc bộ thể này chắc tôi tới trường thì mọi người đã học được một tiết mất. Tôi nhanh nhẹn nhảy vội lên xe anh ta, vừa đi vừa cúi gắt.

« Tôi không phải chịu khuất phục anh đâu, chẳng qua tôi không muốn trễ học. »

Anh ta bật cười, nói.

« Anh biết rồi. Là anh nhờ vả em ngồi lên xe của mình. »

« Anh biết thế là tốt. » Tôi đáp lại đắc ý.

« Cái tấm thiệp đó là thật sao ? » Anh ta hỏi nhưng lần này không cười nữa.

« Anh đừng can thiệp vào chuyện của tôi. » Tôi lại bực mình quát lên.

Chúng tôi lại vừa đi vừa cãi cọ nhau cho đến khi tới trước cổng trường, tôi cứ thế bước vào mà không thềm cảm ơn cũng không hề quay lại nhìn anh ta..

Chiều nay Gia Huy lại đến trước cổng trường đón tôi, anh ta đứng bên gốc cây, vừa thấy tôi bước ra đã vội gọi lớn. Sợ biến mình thành người nổi bật tôi liền ra hiệu cho anh ta im lặng rồi tiến lại gần và nói.

“Lần sau anh đừng làm ầm lên vậy nữa, mắt mắt em quá.”

“Bọn mình đi ăn bánh tráng trộn đi.” Gia Huy không thềm quan tâm những gì tôi nói mà cứ thế đổi sang chủ đề khác.

Tôi gật đầu, vừa mới trèo lên xe thì đâu ra một người đứng phía sau cất giọng hỏi.

“Anh ấy là bạn trai của cậu hả ?”

Cả tôi và Gia Huy cùng giật mình quay lại, người bạn đó chính là Đạt, gương mặt cậu ta lúc này trông cực kì khó coi. Không hiểu làm sao tôi thấy lạnh hết cả người mà hét lên, cho tới lúc nói xong cũng đỏ rộp mặt xuống đây tội lỗi.

« Không phải. Đây là anh họ tôi. »

Đạt cứ thế quay đi để lại mình tôi và Gia Huy đang đứng găm chân bất động. Thoáng thấy một hơi thở dài trên khuôn mặt đầy thất vọng kia, tôi ập ứng.

« Em...không phải...em... »

« Thôi em lên xe đi. » Giọng anh ta buồn buồn nhưng cũng rất dứt khoát.

Cả chiều hôm đó chúng tôi cứ im lặng như vậy ngồi ăn với nhau, không biết anh ta đang suy nghĩ gì nhưng đầu óc tôi lúc này cứ múa lộn cả lên với bao suy nghĩ vớ vẩn. Sự xuất hiện của Đạt vừa rồi quá ngoài sức tưởng tượng, lại câu hỏi ngỡ ngàng kia nữa thật dễ khiến người ta phải bực mình. Cậu ta xưa nay chẳng mấy khi thích nói chuyện với ai mà tại sao hôm nay lại tò mò tới chuyện của tôi đến vậy, tôi nhớ tới tấm thiệp ngày hôm qua rồi lắc lắc đầu phủ nhận những điều mình đang nghĩ : « Cậu ta tuyệt đối không thể thích tôi được. »

Chiều nay Gia Huy lại đưa tôi về tới cổng, trước khi quay đi liền nói với tôi.

« Một Đan à, em thấy khó xử lắm phải không ? »

Tôi hơi bất ngờ mà cũng chưa hiểu hết câu nói kia, liền thắc mắc.

« Ý anh là sao ? »

« Về chuyện em là bạn gái của anh. Nếu em thấy không vui... »

« Không phải. Anh đừng suy nghĩ lung tung nữa... » Tôi cướp lấy lời Gia Huy, vì biết anh ta đang nghĩ gì nên tôi không muốn làm tổn thương con người này được.

Tôi chủ động nắm lấy bàn tay anh ta rồi nở một nụ cười thật tươi và nói tiếp.

« Em không khó xử gì cả. Em xin lỗi vì chuyện hôm nay. »

Gia Huy mỉm cười rồi quay đi để lại tôi còn đứng đó. Cánh cửa sổ ở tầng hai vẫn mở tung, Trường Đông ở đó nhìn sâu vào mắt tôi, dù khoảng cách rất xa nhưng lòng tôi lại dâng lên một cảm xúc khó tả. Tôi bước vào, cố vứt hết những suy nghĩ trong đầu kia.

Tối nay đang học bài thì Trường Đông lại gõ cửa, lần này thực sự tôi không muốn gặp anh ta một chút nào, cứ ở một mình với anh ta là tôi lại quên đi việc mình là bạn gái của Gia Huy mà suy nghĩ vớ vẩn. Vậy là chúng tôi đứng nói chuyện với nhau qua một cánh cửa không quá dày.

« Anh có một cuốn sách muốn đưa cho em. » Anh ta nói.

« Tôi không cần. Anh có thấy giá sách của tôi chật chội lắm rồi không ? » Tôi đáp lại giận dữ.

« Nhưng anh nghĩ nó rất bổ ích cho em. »

« Anh tìm tôi chỉ toàn vì việc ấy thôi sao ? Anh không có gì hơn muốn nói với tôi hả ? Anh về đi. Đừng làm phiền tôi. »

Ở bên ngoài bỗng nhiên im lặng, tôi cũng trèo lên giường mà kéo chăn trùm kín mặt mình. Chắc tôi không bình thường mới nói ra những lời như vậy, chẳng lẽ tôi còn muốn anh ta tìm mình vì việc gì khác nữa sao ? Tôi không thể như thế này được, anh ta và tôi đều đã có người khác để quan tâm, tuyệt đối tôi không được nghĩ ngợi lung tung nữa. Nói rồi tôi lại tự đánh mấy cái rỗ đầu vào đầu để lòi bản thân về với thực tại.

Sáng nay tới lớp chưa được bao lâu thì Đạt lại xuất hiện lù lù trước mắt tôi như một pho tượng, cậu ta nói.

« Tôi có chuyện muốn nói với cậu. Cậu hãy cho tôi chút thời gian. »

Tôi hơi bối rối trước con mắt nhìn của những đứa bạn xung quanh, cứ vậy bước đi theo cậu ta mà trong lòng vô cùng lo lắng.

« Cậu muốn nói gì với tôi ? » Khi đã tới một nơi khá hợp lí để nói chuyện, tôi liền hỏi cậu ta.

« Tôi đã có tình cảm với cậu. » Đạt trả lời tỉnh bơ, tôi không khỏi giật mình mà hỏi lại.

« Vậy tám thiệp đó...là của cậu phải không ? »

« Phải. »

« Tại sao cậu lại làm thế ? »

« Tại vì tôi thích cậu. »

« Nhưng tôi thích người khác rồi. »

« Là anh trai bữa qua sao ? »

Lần này thì tôi thoáng bối rối vì không biết trả lời làm sao, không biết lí do gì lại khiến tôi không thể mở miệng ra nói mình thích Gia Huy được. Tôi nuốt khan, trả lời.

« Việc đó không liên quan gì tới cậu cả. »

« Cho tới khi cậu chưa dành tình cảm cho ai thì tôi sẽ không bỏ cuộc đâu. »

« Tôi không quan tâm. » Nói rồi tôi bực mình bỏ đi cũng chẳng thèm nhìn xem cậu ta ở phía sau đang thế nào.

Cả buổi học hôm đó khỏi phải nói mấy đứa bạn hành hạ tôi đến mức nào, chúng nó hỏi thế nào thì tôi thật thà khai hết như vậy mà không dấu diếm, dấu vậy trong người vẫn cảm thấy không vui.

Tối nay đang học bài thì điện thoại tôi lại reo lên, đó không phải của Gia Huy mà chính là cậu bạn đáng ghét cùng lớp với tôi.

« Cậu có việc gì ? » Tôi hỏi lạnh nhạt.

« Tôi đang đứng trước cửa nhà cậu. »

« Cậu ở đó làm gì ? » Tôi hốt hoảng hét lên.

« Tôi muốn gặp cậu. »

« Nhưng tôi không muốn. »

« Nếu cậu không xuống tôi sẽ bấm chuông. »

« Cậu điên rồi. Vậy đứng đó chờ tôi. » Tôi bực mình nói xong cũng thả ngay điện thoại xuống giường, vơ vội chiếc áo khoác vào người và chạy xuống mở cửa.

Đạt đứng bên ngoài với chiếc xe đạp của mình, trông gương mặt lúc này rất tội nghiệp nhưng không vì thế mà tôi có thể hạ giọng với cậu ta, tôi quát lên.

« Cậu ăn nhầm phải cái gì sao ? Tôi đã nói rõ ràng với cậu rồi, đừng làm phiền tôi nữa. »

« Tôi muốn hỏi rõ cậu một lần nữa trước khi đưa ra quyết định của mình. » Đạt nói.

« Rốt cuộc thì cậu muốn gì ? » Tôi quát ầm lên.

« Cậu đã có tình cảm với ai chưa ? Nếu cậu có rồi tôi nhất định không làm phiền cậu nữa. »

« Ý cậu là gì ? »

« Tôi không muốn trở thành kẻ thứ ba trong chuyện tình cảm, vậy nên cậu hãy trả lời tôi. »

« Rất tiếc, nhưng tôi đã dành tình cảm cho người khác. »

« Đó là người vẫn thường xuyên tới trường đón cậu, cậu thích anh ta ? »

« Không phải. Dù sao cũng không liên quan tới cậu. »

« Vậy cậu hãy nói rõ là ai, nếu không tôi sẽ không tin. »

« Cậu bị điên rồi. Mau về đi. »

Nói xong câu đó thì tôi cũng bực mình xông vào nhà mà đóng vội cánh cửa tạo nên một âm thanh khá lớn. Chờ khi bên ngoài không còn ai nữa thì tôi cũng ngồi gục xuống tựa lưng vào tường, bất động một lúc lâu với những dòng suy nghĩ lộn xộn. Muốn cắt đuôi cậu ta đâu phải khó, chỉ cần tôi nói rõ một câu tôi thích Gia Huy là được thôi, vậy mà cái câu đó cứ mắc nghẹn ở cổ họng tôi không thể đi ra được. Tôi đã đồng ý làm bạn gái của anh ta, nếu tôi không thích anh ta thì tôi thích ai ? Thực ra không phải tôi không biết rõ mình muốn gì, nhưng tôi lại không thể làm theo những điều mình muốn. Tự tôi đã được nghe người mình thích nói rằng anh ta từ trước tới nay chỉ yêu một cô gái, chỉ muốn được ở bên cô ta suốt đời, nhưng điều bất hạnh là cô ấy không phải tôi. Dù có thích anh ta tới đâu tôi cũng tuyệt đối không hạ mình xuống được, tôi không muốn được thương hại, càng không muốn bị tổn thương, lòng tự tôn của tôi tuyệt đối không thể bị xúc phạm. Tôi thở dài rồi lết mình vào trong, ánh đèn vẫn hắt ra từ ô cửa sổ sáng lóa.

Hôm nay là chủ nhật nhưng không hiểu sao tôi lại không ngủ thêm mà thức dậy từ sáng sớm. Vừa đứng hít thở chút không khí trong lành từ cửa sổ của mình thì thấy ngay Trường Đông đang ở bên kia hành lang tưới nước ọt chậu xương rồng nhỏ xíu, không dấu nổi tò mò tôi liền chìa đầu ra hỏi.

« Anh làm trò gì thế. »

Anh ta quay người lại nhìn tôi nở một nụ cười rồi đáp trả.

« Sáng nay anh đã mua chậu xương rồng này, em trông nó đẹp không ? »

Tôi cong môi lên, vẻ chẳng có gì thích thú.

« Tôi không quan tâm. »

Nói rồi tôi quay đầu vào trong mà đi xuống nhà, thật không ngờ Trường Đông cũng thích làm mấy thứ đó. Nói thật là xưa nay tôi chẳng thích trồng cây gì cũng chẳng thích nuôi con gì hết. Bảo tôi khô khan cũng được, bảo tôi tàn nhẫn cũng được, nhưng tính tôi nó thế, đã không thích thì tuyệt đối cũng không động vào. Mặc dù chậu xương rồng kia rất đẹp nhưng không hiểu sao tôi lại thấy rất chướng mắt với nó, nhất là khi trông thấy Trường Đông sáng nào cũng chăm chút nó cẩn thận tôi càng đâm ra ghét nó nhiều hơn. Chỉ là một chậu cây cảnh thôi, có cần thiết phải làm quá vậy không ?

Cuộc sống của tôi thời gian gần đây thực sự xảy ra quá nhiều chuyện, ở nhà thì bị Trường Đông quấy thúc việc học tập và ăn chơi, tới trường thì cứ bị ánh mắt nhìn của cậu bạn đáng ghét kia phủ sóng toàn cơ thể, không những thời gian ra ngoài với Gia Huy ít đi mà ngay cả tìm lấy một cơ hội được tụ tập với đám bạn thôi cũng không thể nữa rồi. Tối nào Gia Huy cũng nhắn tin tới và tôi cứ thế vui vẻ đáp lại, thực sự mà nói được người khác quan tâm quá mức đôi khi cũng thấy bất tiện trong lòng. Càng ngày ở gần với Trường Đông thì tôi lại càng nhận ra thứ tình cảm mà mình dành cho Gia Huy chưa bao giờ là tình yêu cả, dù vậy tôi cũng chẳng đủ can đảm để nói ra hay cố gắng thay đổi được điều gì.

Buổi sáng hôm đó sau khi bố mẹ ra khỏi nhà thì ngoài cổng tiếng chuông lại vang lên, vừa nhìn thấy tụi bạn của mình mà tôi đã hốt hoảng tới mức không còn thở được. Bởi vì phòng tắm ở tầng hai bị hỏng vòi phun nước nên lúc này đây Trường Đông đang chiếm ngự ngay cái phòng tắm ở tầng một, giờ không thể bắt anh ta cứ thế mà chạy lên phòng mình lại càng không thể chờ anh ta tắm xong mới ra mở cửa cho tụi bạn, tôi chạy tới chạy lui một lúc cuối cùng cũng gõ mạnh vào cửa phòng tắm, tiếng nước chảy và tiếng anh ta cùng lúc vọng ra nghe càng thêm bực mình.

« Có chuyện gì vậy ? » Anh ta hỏi tôi.

« Bạn tôi sắp vào đây, anh ở nguyên trong đó cho tôi. » Tôi quát ầm lên.

« Là sao, anh không nghe rõ ? » Lần này anh ta lại hỏi nhưng cũng khóa vòi nước lại.

« Tôi nói là anh ở nguyên trong này, dám bước ra ngoài thì đừng trách tôi. »

Không biết tôi sợ cái gì mà không dám cho tụi bạn biết được việc Trường Đông ở nhà mình, có thể là vì sợ chúng hiểu nhầm, biện minh tốt hơn là lỡ đâu để Gia Huy biết được, nhưng tóm lại một câu là « Có tật giat mình. ».

Tôi ra mở cửa, miệng lưỡi cứ ấp úng.

« Sao...sao tới mà không báo trước ? »

« Chỉ là tới nhà mày chơi thôi, báo trước gì chứ ? » Sói Trắng cướp ngay lấy lời tôi.

Tôi vừa khóa được cánh cổng thì cả bốn đứa bọn chúng đã xô đẩy nhau vào được trong nhà, tôi cũng vội vàng chạy theo và không quên nhìn vào nhà tắm, cửa vẫn đóng kín bưng như ban đầu.

Tụi bạn của tôi ngồi ngang dọc trên ghế sofa, sau khi chờ tôi mang đủ nước uống và trái cây ra thì cũng chính thức mở ngay một phiên chợ.

« Hôm nay ra ngoài chơi được không ? » Nam hỏi tôi.

« Không được rồi. Tao mà ra ngoài là trưa nay được bố mẹ cho lên thớt luôn. » Tôi ỉu xiu mà đáp lại.

« Tội nghiệp mày quá. Thế để tụi này ở chơi với mày cũng được. » Ân véo mà tôi mà giả vờ tội nghiệp.

Tôi cười lên đầy sung sướng, một lúc không lâu mới chợt nhớ ra việc Trường Đông đang ở trong nhà tắm liền giả vờ buồn buồn mà nói.

« Tụi mày cũng phải về không là bị mắng đấy. »

« Mày yên tâm, tụi này không bị giam lỏng như mày đâu. » Hạ cướp lấy lời tôi, chúng đã nói thế chẳng lẽ giờ tôi lại đuổi chúng về, như thế vừa vô lý vừa dễ bị nghi ngờ thêm nữa.

Đang nói tào lao được một lúc thì Hạ làm sao lại nhớ tới Gia Huy và Đạt mà hỏi tôi.

« Giờ mày tính làm sao với Đạt và Gia Huy ? »

« Con này được cái hỏi thừa. » Ân móc tay vào đầu Hạ mà nhắc nhở.

Giá như lúc này Trường Đông không ở trong nhà tắm hoặc anh ta có thể bật vòi nước lên tạo ra tiếng động thì tốt biết mấy, vậy nhưng điều đó là không thể nên làm sao lúc này tôi có thể nói chuyện tự nhiên được, mà tôi càng muốn tránh thì mấy đứa kia càng muốn đem nó ra để mổ xẻ thành vấn đề.

« Mày có nói với Gia Huy về chuyện của Đạt không? » Sói Trắng lớn giọng hỏi tôi.

Tôi không trả lời chỉ lắc đầu vài cái.

« Thế mày đã nói với Đạt về chuyện của Gia Huy chưa ? » Ân lại tiếp lời.

Tôi lại im lặng và lắc đầu.

« Đừng nói mày muốn bắt cá hai tay đấy nhé ? » Hạ hét ầm lên, tôi cũng giật mình theo mà đưa tay giữ chặt miệng nó. Tôi nói, rất nhỏ.

« Mày làm ơn nói nhỏ xíu đi. Gì mà bắt cá hai tay chứ ? »

« Trong nhà này còn ai nữa mà phải nói nhỏ ? Thế không phải muốn bắt cá hai tay thì sao mày không dứt khoát đi. » Giọng Hạ oang oang, bất chợt tôi lại hỏi một câu rất ngu ngốc.

« Mày nói dứt khoát gì ? »

« Mày giả vờ đấy à ? Mày thích Đạt hay thích Gia Huy ? Đừng nói vì mày cũng không biết được tình cảm của mình mà chưa thể nói rõ đấy nhé! » Giọng Hạ chua lét, câu nào cũng vút thêm vào tai tôi một cái đinh.

“Không phải! Tao...tao...” Tôi mạnh miệng hét lên được câu đầu tiên rồi sau đó cũng bí lời mà im lặng.

“Mày đừng làm khó nó nữa. Để nghe nó nói xem thế nào.” Ân quay qua mắng Hạ rồi lại nói với tôi.

“Dù sao mày cũng phải nói rõ cho bọn họ biết chuyện này, mày hiểu không?”

“Nhưng tao không biết nói sao cả?” Tôi nói với gương mặt ỉu xiu.

“Mày có tình cảm với Đạt không?” Ân lại hỏi nhẹ nhàng.

“Tất nhiên là không rồi, mày nghĩ đi đâu vậy?” Tôi hét lên, trong lòng đầy bực bội.

“Thế là mày thích Gia Huy?” Hạ lại chen ngang vào câu nói của tôi.

“Tao không biết.” Lần này thì không chỉ gương mặt mà giọng nói của tôi cũng ỉu xiu không kém.

“Thế sao lần trước mày lại đồng ý làm bạn gái của người ta?” Cả hội trợn tròn mắt nhìn tôi rồi cứ vậy hét ầm lên.

“Bọn mày nói nhỏ xíu đi. Lần trước là tao...tao...thôi tao không biết đâu.” Tôi từ xin xỏ chuyển qua bực bội mà hét trả lại.

Chúng tôi cứ chí chóc cả lên, mặc dù rất sợ Trường Đông nghe thấy nhưng tôi cũng không nhịn nổi lũ bạn lắm chuyện này.

“Nếu mày đã không thích người ta thì đừng giữ chân họ, mày có biết như vậy là độc ác lắm không?” Ân lại nhẹ nhàng nói với tôi.

“Chuẩn đấy!”

“Mày nói rất đúng.”

Cả ba đứa còn lại cùng hòa với nhau mà mổ xẻ tôi.

“Tao giữ chân họ hồi nào?” Tôi cãi lại.

“Thế tao hỏi mày, mày không thích Gia Huy mà không nói ra thì làm sao anh ta còn có cơ hội đi tìm người khác?” Hạ lại xen vào.

“Đúng vậy.” Cả lũ lại làm ầm theo.

“Ai nói tao không thích Gia Huy? Anh ấy rất tốt với tao...”

“Thế mày nghĩ tình cảm mày dành cho anh ta có đúng là thứ anh ta muốn không?” Ân lại nói tiếp.

“Tao..tao...cái đó..” Tôi lại ấp úng.

“Còn Đạt nữa, mày mau nói rõ để cậu ta còn biết đường rút lui.” Nam xông vào nói tiếp.

“Thì tao cũng nói rõ rồi nhưng cậu ta có chịu đâu?” Tôi cãi lại.

“Vậy cậu ta nói sao?” Ân hỏi.

“ Đạt nói nếu tao cho cậu ta biết rõ người tao thích là ai thì cậu ta sẽ bỏ cuộc.”

« Thế sao mày không nói ? » Sói Trắng hỏi.

« Tại tao cũng không biết. » Tôi đáp.

« Mày đúng là không bình thường. » Cả bốn đứa cùng mắng tôi.

Buổi sáng hôm đó chúng tôi ngồi nói chuyện gần hai tiếng thì cả hội mới chịu ra về, vừa đóng xong cánh cổng tôi mới chợt nhớ ra mình đã giam lỏng Trường Đông ở phía trong nhà tắm mới chạy vội vào nhà.

Anh ta ngồi ở ghế sofa, vừa thấy tôi liền mỉm cười. Tôi nói.

« Dù sao cũng xin lỗi. »

« Vì chuyện gì ? » Anh ta giả bộ ngờ nghệch hỏi tôi.

« Thì bắt anh ở trong đó này giờ chứ sao nữa ? » Tôi hơi bực mình.

Anh ta không nói gì thêm mà cứ thế bước lên phòng, gương mặt cũng vờ như chưa nghe thấy chuyện gì cả, mà tôi cũng không chắc là anh ta có nghe thấy hay không.

15. Chương 15

Cuộc sống của chúng ta đôi khi giống như một bức tranh, mọi người đều muốn được cầm cọ vẽ lên ình một ước mơ nhưng không phải ai cũng làm được điều đó. Tôi là một đứa ít ước mơ, không phải vì tôi không có đam mê mà chỉ tại tôi không đủ tự tin để theo đuổi thứ mình thích. Một học kì vất vả học tập dưới sự sắp xếp của Trường Đông, trừ những buổi học ở lớp ra thì thời gian còn lại của tôi đều do anh ta định đoạt. Anh ta muốn tôi học thì tôi phải học, cho tôi chơi thì tôi mới được chơi, cũng có nhiều lần tôi bất mãn mà làm ngược lại nhưng hầu như toàn thất bại dưới tay anh ta hoặc nếu không bố mẹ cũng cho tôi một trận mắng te tua không thương tiếc. Tôi vừa ghét lại vừa thích Trường Đông, hai cái tình cảm ngu xuẩn kia ngày nào cũng dấy vò tôi tới tội nghiệp, những ngày tháng đó trái tim tôi như bị nhốt kín trong cái cũi sắt của chính mình.

Hôm nay bầu trời trong veo đẹp đến ngỡ ngàng, một chiếc lá dong đưa trong không gian rồi rơi nhẹ xuống nền gạch láng bóng. Trường Đông đang tưới nước cho chậu xương rồng nhỏ ở ngoài hành lang, vừa thấy tôi ngó đầu ra liền hỏi :

« Hôm nay Mộc Đan nhà mình không ngủ nướng sao ? »

Tôi bĩu môi trước câu nói kia, mặc dù có chút cảm giác lạ trong lòng nhưng vẫn đáp lại :

« Ai là Mộc Đan nhà anh ? Tôi của bố mẹ tôi chứ của anh chắc ? »

« Được rồi. Anh đùa thôi. » Anh ta lại cười, sau nụ cười đó cũng quên mất tôi mà tập trung cao độ vào cái chậu cây trước mặt mình.

« Anh làm như xương rồng quý lắm không bằng, ngày nào cũng chăm chút đến phát bực. » Tôi chế diễu anh ta bằng câu nói với nửa khuôn miệng nhếch lên.

« Có thể nó không quý nhưng lại có một sức sống đáng để chúng ta phải ngưỡng mộ. »

« Tôi không tin. Đã sống tốt sao cần anh sáng nào cũng chăm sóc như thế nữa ? »

Trường Đông không trả lời, anh ta chỉ khẽ cười còn tôi cũng nói tới đó rồi bỏ đi. Tôi ghét cây xương rồng vô dụng kia, tôi ghét cái cử chỉ thân thiện của anh ta với thứ mình thích, nhưng cái tôi ghét nhiều nhất vẫn là những dòng suy nghĩ ngu ngốc trong đầu mình.

Bố mẹ đã đi làm từ sớm, trên bàn lúc này chỉ có tôi và Trường Đông cùng sáng với nhau, anh ta hỏi tôi.

« Em biết hôm nay là ngày gì không ? »

Hôm nay không phải sinh nhật tôi, càng không phải sinh nhật anh ta, chúng tôi đang được nghỉ học cũng đâu phải ngày lễ ? Tôi gật gù hai cái rồi hét lên như thể vừa phát minh được thứ gì hay ho lắm.

« Anh hỏi dễ ợt, là ngày chủ nhật chứ ngày gì ? »

Trường Đông méo xệch trước câu trả lời của kia, một tay gõ lên đầu tôi còn tay kia để ngang trước ngực, anh ta nói :

« Em đã bao giờ đi chơi Noel chưa ? »

Tôi hơi sốc trước câu hỏi này, miệng làu bàu quát lại.

« Anh nói chuyện tức cười nhỉ ? Tôi sao phải đi ? Tôi có theo đạo đâu ? »

« Vậy là em chưa đi lần nao ? » Anh ta hỏi.

Tôi định nói rằng mình không thích nhưng cuối cùng vẫn im lặng. Tôi chưa được ra ngoài chơi đêm Noel nào theo bạn cả, không phải tôi không thích mà bố mẹ tôi tuyệt đối không cho, nhưng tôi lại không thể ăn vạ họ vì cái lí do vớ vẩn này. Tôi vẫn im lặng không nói gì, gương mặt thoáng chút thất vọng mà nhìn xuống.

« Tối nay em muốn đi cùng anh không ? » Trường Đông lại gõ vào cái đầu đang ngẩn ngơ của tôi mà hỏi.

« Anh nói thật chứ ? » Tôi hét lên.

« Thật. »

« Nhưng bố mẹ tôi...họ không cho phép đâu. »

« Để anh xin phép hộ em. »

« Được. »

Tôi cười sùng sung rồi dành hết sự tập trung của mình vào phần ăn trước mặt, li sữa vừa vào miệng được một phần thì mới chợt nhớ ra chuyện nữa nên không khỏi sửng sốt. Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao hôm qua Gia Huy lại bảo muốn tối nay đưa tôi đi chơi, vậy mà chưa để anh ta nói được gì thêm tôi đã từ chối hết nước, tất cả vì hai lí do là tôi biết bố mẹ không cho và càng ngày tôi càng sợ cảm giác ở cùng anh ta một mình. Gia Huy vẫn tốt với tôi như thế, mọi việc anh ta làm đều chứa đựng biết bao nhiêu tình cảm dành cho tôi, nhưng lạ lùng là anh ta càng tốt thì tôi càng sợ, tôi càng day dứt với bản thân không biết phải đối xử lại như thế nào. Những lời mấy đứa bạn từng nói tôi còn nhớ, nếu không có tình cảm mà cứ tiếp tục ở bên cạnh Gia Huy với tư cách bạn gái là vô cùng tàn nhẫn với anh ta, vậy nhưng lúc này tôi không thể nói lời chia tay lại càng không thể biến thứ tình cảm kia thành tình yêu được. Tôi sợ, tôi cũng rất buồn.

Chiều nay bố mẹ chưa về tới nhà nhưng Trường Đông đã tìm tới tôi, anh ta vừa gõ cửa vừa nói.

« Một Đan, em chuẩn bị đi, anh gọi xe tới rồi. »

Tôi hơi bất ngờ, không mở cửa cho anh ta mà cứ ở trong nói vọng ra ngoài.

« Chuẩn bị gì ? Gọi xe gì chứ ? »

« Em có đi chơi nữa không ? »

« Nhưng bố mẹ tôi chưa về, không xin phép mà đi thế này... »

« Anh xin phép cô chú rồi, họ đồng ý cho em ra ngoài thoải mái. » Anh ta cướp ngay lời tôi, vừa nghe tới đó hai chân tôi vội đá vào nhau mà chạy lại mở cửa. Tôi hớn hở nói.

« Anh nói thật chứ ? Anh xin phép hồi nào ? Anh gạt tôi phải không ? »

« Anh gọi điện cho cô chú. »

« Gì chứ ? »

« Thôi em chuẩn bị mau lên. Anh cho em năm phút. » Trường Đông vừa cười vừa đưa tay đẩy mạnh tôi vào trong rồi đóng cửa lại, tôi cũng chớp lấy năm phút quý giá đó mà sửa soạn thật tốt ỉnh. Không ngờ chỉ một cuộc điện thoại mà bố mẹ tôi sẵn sàng giao đứa con gái duy nhất của mình vào tay Trường Đông dễ dàng như thế, lại còn được đi chơi đêm thoải mái nữa, càng nghĩ tôi càng không hiểu thực ra anh ta đã mê hoặc bố mẹ tôi bằng cách nào.

Chúng tôi cùng ngồi trong taxi, vừa đi vừa chỉ chọc với nhau đủ điều. Tôi hỏi.

“Đêm Noel người ta đi chơi ở đâu?”

Không biết câu hỏi này có ngây ngô lắm không mà anh ta bật cười rồi lại gõ vào đầu tôi mấy cái.

“Em đến nhà thờ bao giờ chưa?”

Tôi im lặng và lắc đầu đầy thất vọng, sau một lúc liền bào chữa cho sự ngu muội của mình.

“Mặc dù vậy nhưng tôi thấy rồi.”

“Em thấy ở đâu?”

“Ồ...ở trong phim chứ đâu nữa?”

Lần này anh ta lại cười nhưng thay vì móc vào đầu tôi lại đưa mắt nhìn qua cửa kính. Tôi hơi bực mình vì thái độ này liền quát lên.

“Anh cười gì chứ? Anh vui lắm chắc?”

“Anh có cười em đâu.”

“ Nhưng tôi ghét nụ cười này của anh.”

“Sao em phải ghét nó?”

“ Anh không cần biết!”

Tôi trả lời đến đó thì cả hai cùng im lặng, chưa được một phút sau anh ta lại nói tiếp.

“Mộc Đan này...”

“Sao?”

“Em có muốn học cùng trường với anh không?”

“Không.”

“Vậy sao em không nói với cô chú mong muốn của mình?”

“Tôi chẳng có mong muốn gì cả?”

“Em không có hay không đủ tự tin.”

“Kệ tôi. Anh không cần quan tâm.”

Tôi cãi Trường Đông, mặc dù thế trong lòng vẫn dậy lên những cảm xúc rất lạ. Trước giờ tôi chưa nói với anh ta điều gì về bản thân nhưng anh ta lại có vẻ như hiểu tôi rất kĩ, chẳng lẽ anh ta quan tâm tôi? Nghĩ

rồi mà lại tự ghét bản thân tôi liền đánh nhẹ đầu vào cánh cửa, cho tới khi tiếng anh ta lần nữa vang lên mới chợt giật mình.

“Em thấy đau chưa?”

“Đau gì?” Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

“Em tưởng đầu mình bằng sắt hả?”

Tôi chẳng thèm quan tâm mà cứ thế im lặng suốt chặng đường.

Hóa ra tòa nhà lộng lẫy lấp lánh đèn nến trước mặt tôi đây là nhà thờ, mặc dù đã thấy trong phim nhưng thực ra nó khác xa với trí tưởng tượng của tôi nhiều. Tôi đi sau Trường Đông mà cứ xuýt xoa hết chỗ này tới chỗ nọ, tới đâu cũng đưa cặp mắt kính ngạc và hào hứng nhìn cảnh vật lẫn con người. Trường Đông đi được năm bước thì tôi lại đưa chân tới bước thứ hai, cứ ngăn người quan sát mọi thứ mà không biết mình đang mắc kẹt giữa dòng người tấp nập. Sợ lạc mất tôi anh ta liền quay lại nhắc nhở, có lúc còn muốn nắm tay tôi kéo đi nhưng tôi tuyệt nhiên phản đối hành động này.

Chúng tôi vất vả lắm mới vào được bên trong nhà thờ, anh ta quay sang nói với tôi.

“Em muốn cầu nguyện điều gì không?”

Tôi dương cặp mắt to nhất để nhìn Trường Đông, trước nay ngay cả sinh nhật mình tôi cũng chẳng tin vào mấy kiểu cầu nguyện thế này, vậy mà lúc này đây tôi lại im lặng và gật đầu. Tôi và anh ta cùng từ từ nhắm mắt lại trước hình chúa với những ánh nến xung quanh. Trường Đông rất tập trung, gương mặt cũng không chút biểu cảm. Tôi chỉ im lặng đứng bên cạnh và nhìn vào chàng trai ở gần mình, anh ta có cặp lông mày rất đậm và đen, một chiếc mũi thẳng cao nằm chia đôi gương mặt anh tuấn và mái tóc chéo bên dễ khiến người ta phải nao lòng. Có lẽ tôi đang bị sắc đẹp mê hoặc, có thể tôi đang bị anh ta bỏ bùa, tôi đưa mắt mà nhìn vào Trường Đông và cầu nguyện, giá như giây phút này dừng lại mãi mãi thì tốt biết bao.

“Em xong chưa?” Thấy tôi ngẩn người ra đó Trường Đông liền hỏi.

Tôi cứ im lặng như thế trước ánh mắt kia rồi lảng lảng quay đi mà không trả lời, vì một phút ham vui mà tôi đã theo Trường Đông tới đây để lại tự dấy vò mình, để lại tự làm khó bản thân. Tôi ngốc quá, người con trai này mãi mãi không thể thích tôi, cũng giống như việc dù cố gắng đến đâu tôi cũng không thể nào quên anh ta được. Trường Đông vừa đi sau tôi vừa hết sức lo lắng mà gọi theo.

“Mộc Đan, em lại sao vậy?”

“Tôi muốn về.”

“Chỉ vừa tới thôi mà, anh còn muốn cho em xem nhiều thứ nữa.”

“Nhưng tôi không thích.”

“Em đi nhanh vậy lạc thì sao?”

“Anh kệ tôi.”

“Mộc Đan..”

“Mộc Đan..”

Tôi bước đi càng nhanh thì tiếng gọi phía sau mỗi lúc càng mạnh, trước mặt tôi lúc này tất cả đều chỉ là con số không, cảnh vật, con người, mọi thứ dù đẹp đẽ và lạ mắt tới đâu cũng trở thành vô nghĩa. Có lẽ mùa đông lạnh quá chẳng mà trên má tôi chợt lặn dài hai giọt nước, tôi cứ thế chẳng thèm lau rồi bước đi với đủ mớ suy nghĩ lộn xộn trong đầu. Bởi vì tôi dấu kín tình cảm của mình nên Trường Đông mới có cơ hội làm tổn thương tôi, bởi vì biết anh ta đã giữ trong lòng một người con gái khác nên tôi lại tự làm tổn thương mình, và bởi muốn trốn chạy thứ tình cảm này tôi lại làm tổn thương thêm nhiều người khác. Chỉ cần Trường Đông xuất hiện thì không chỉ mọi người lãng quên tôi mà chính tôi cũng tự lãng quên chính mình, tôi ngốc quá rồi, từ bao giờ trái tim tôi không thuộc về mình nữa? Bên ngoài đường xe cộ vẫn xôn xao, ánh sáng trên cao đổ xuống càng làm lòng người thêm thất lại...

“Đi đứng kiểu gì vậy? Không có mắt phải không?”

Một người đàn ông đang điều khiển chiếc xe mô tô hét lên, nơi tôi đứng không còn là lòng đường mà chính là vỉa hè bên cạnh. Ai đó nắm chặt tay tôi kéo vào đây, ai đó đang cho tôi một bờ vai để tựa vào. Bàn tay dù giữ chặt tới đâu vẫn cảm thấy rất xa, bờ vai dù áp áp tới đâu cũng trở nên xa lạ, tôi càng dẩy dựa thì con người ấy càng ghì chặt tôi hơn. Tôi không khóc, tôi dặn mình không được khóc và phải thoát khỏi anh ta, nhưng tôi lại tựa đầu vào ngực người con trai phía trước, cứ thế đưa tay lên che mặt và nuốt lẫn những giọt lệ vào trong.

“Em làm sao vậy?”

Tôi chỉ lắc đầu, cổ họng cũng nghẹn lại cùng những tiếng nấc.

“Anh đã nói rồi, em đi nhanh như vậy sẽ lạc anh đấy.”

Tôi lại lắc đầu nhưng lần này tiếng khóc bật lên lớn hơn. Tôi quên luôn những anh mắt nhìn xung quang mà đưa tay nắm chặt lấy chiếc áo trắng trước mặt, tưởng chừng như cơn giận đó sẽ dật luôn những chiếc khuy vô tội trên người.

Trường Đông à, giá như lúc đấy anh hiểu được suy nghĩ của tôi thì tốt biết bao? Tôi cũng không hay bản thân mình đã yêu anh nhiều như thế, tôi ghen tuông với cả cây xương rồng anh đặt trước ban công, tôi ghét cái nụ cười của anh tới mức lúc nào cũng nghĩ về nó. Tôi không thể ngủ được nếu tối nào không lén lút trèo qua cửa sổ đứng nhìn một người ở hành lang, những thói quen đó càng muốn vứt đi tôi lại càng lặp lại nhiều lần. Giá như anh hiểu được mà cũng thổ lộ lòng mình với tôi, hoặc ít ra ngày ấy anh tránh xa tôi thêm chút nữa, có phải mọi việc đã khác rồi không? Giống như anh nói đấy, tôi càng đi nhanh thì càng dễ lạc anh, nhưng nếu tôi đi chậm lại sợ mình không đuổi kịp theo anh, chân tôi ngẫn, đầu tôi không thông minh, trái tim tôi lại càng ngu ngốc hơn mọi người.

Trường Đông vẫn đứng im lặng, hai cánh tay xiết chặt lấy cơ thể tôi đang run lên theo từng cơn nấc nhẹ, cho tới khi tôi đã bình tĩnh hơn mới từ từ buông tay ra. Anh ta cúi xuống nhìn sâu vào mắt tôi còn tôi cứ thế ngoảnh mặt đi nơi khác để trốn tránh.

“Em ốm phải không?”

Tôi gật đầu.

“Để anh đưa em về.” Trường Đông lo lắng nắm lấy tay tôi định kéo đi nhưng tôi vội dật lại và hét lên.

“Tôi xin anh đừng đụng vào tôi.”

“Anh xin lỗi.” Anh ta trả lời với đôi mắt sâu nhất có thể và đôi môi cố nở một nụ cười.

Tôi nắm chặt hai tay mình vào nhau, thở thật sâu rồi lấy hết can đảm nhìn vào mắt Trường Đông. Tôi tự nhủ với bản thân đây là cơ hội cuối cùng cho tôi nói ra sự thật, tôi sẽ vứt bỏ lòng tự tôn cao vời vời kia, tôi cũng vứt luôn sự áy náy với Gia Huy trong suốt thời gian qua nữa, tôi đã quyết định thổ lộ tình cảm của mình.

“Trường Đông. Tôi muốn nói chuyện này với anh. Dù biết anh sẽ chẳng cho tôi một câu trả lời như tôi muốn.”

“Em nói đi, bất cứ điều gì em hỏi anh đều sẽ trả lời.”

“Nếu tôi thích...”

“Mộc Đan, sao em cũng ở đây?” Chưa nói dứt câu thì tiếng Gia Huy đã hét lớn ở sau lưng, bắt chợt cả tôi và Trường Đông cùng ngoảnh lại nhìn.

Tôi nuốt khan, cố đẩy những lời sắp nói ra vào tận cổ họng và trả lời.

“Em...anh cũng đến đây à?”

Gia Huy đi nhanh về phía chúng tôi, một cánh tay khoác lên vai tôi tự nhiên hết mức, ngay lúc đó tôi cũng như bất động mà chẳng phản kháng gì.

“Sao cậu đưa bạn gái tôi ra ngoài mà không thông báo với tôi một tiếng?” Lời nói thốt lên trên miệng anh ta kèm theo một nụ cười như cố ý gửi riêng cho Trường Đông, hai người họ nhìn nhau một lúc thì Gia Huy mới tiếp tục lên tiếng.

“Cảm ơn cậu đã xin phép bố mẹ cho Mộc Đan ra ngoài, vậy là đêm nay tôi không phải lẻ bóng một mình rồi.” Nói rồi Gia Huy đưa tay véo má tôi và nở nụ cười âu yếm, đây không phải là lần đầu tiên gần gũi với anh ta nhưng bất chợt lòng tôi thấy bất an và ngượng ngịu với chính mình.

“Cậu không cần phải cảm ơn tôi, việc đó không khó khăn gì cả.” Một câu trả lời lạnh nhạt, người nói không nhìn vào người hỏi mà lại trao tất cả nỗi niềm vào sâu trong mắt tôi rồi trượt xuống cánh tay bắt ngang ở phía dưới. Tôi tránh ánh mắt ấy, cũng tránh luôn sự day dứt trong lòng.

Tối hôm đó chúng tôi cùng đi dạo xung quanh tới gần mười giờ, mặc dù không còn sớm nhưng đêm Noel người ta vẫn có đôi có cặp đi sát bên nhau. Tôi và Gia Huy lúc này cũng giống như bọn họ, cả hai cùng đóng cặp đi trước còn Trường Đông cứ vậy đi sau, một bóng người cao cao đổ xuống trước mắt tôi nhưng tôi không đủ can đảm để quay lại nhìn, tôi sợ càng nhìn lại càng khiến bản thân trở nên mù quáng. Tôi gật gù theo mỗi câu chuyện của Gia Huy mà cũng chẳng biết anh ta nói những gì, duy những lần quay lại nói với Trường Đông thì lại nghe rất rõ.

“Cậu lâu rồi có gặp Thực Linh không? Lúc này tôi có thấy cô bé ở chỗ này.”

Tôi hơi bất ngờ khi Gia Huy nhắc tới con người này, không biết anh ta vô tình hay cố ý nhưng tôi vẫn chờ đợi câu trả lời của người phía sau.

“Cô ấy không còn tới tìm tôi.”

Trái tim tôi co bóp lệch tới mấy nhịp liên, dù biết cả tôi và Thực Linh đều không phải người trong tim anh ta nhưng vẫn thấy lòng chua xót.

“Cô bé đó vẫn yêu cậu như ngày nào? Sao cậu không cho người ta một cơ hội nữa?”

“Tôi đã dành tình cảm cho người khác, cô ấy dù thế nào cũng không thể thay thế người trong lòng tôi.”

“Cậu nói đúng. Việc đó cũng giống như tôi và Mộc Đan không ai có thể thay thế đối phương trong lòng mình.”

Cả ba cùng im lặng, tôi gượng cười méo mó trước câu nói đầy góc cạnh kia. Giá như những điều Gia Huy nói là sự thật thì tốt biết bao? Giá như người bấy lâu nay trong lòng tôi là anh ta thì chắc mọi chuyện đã không đi theo hướng này. Tôi không dám nhìn Gia Huy, lại càng không dám nhìn Trường Đông, nếu hôm nay tôi lỡ miệng nói hết tình cảm của mình thì thế nào? Có phải là ngu ngốc lắm không?

“Xin chào?” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, người xuất hiện trước mắt chúng tôi không ai khác ngoài Thực Linh rồi.

“Lại gặp em nữa rồi.” Gia Huy vui vẻ gật đầu và đáp trả.

“Mộc Đan. Lâu quá không gặp em, em vẫn khỏe chứ?”

“Em khỏe ạ.” Tôi mỉm cười trả lời câu hỏi của Thực Linh.

“Em có muốn cùng bọn anh qua nhà hàng bên cạnh không?” Gia Huy hỏi.

Thực Linh không nói gì mà chỉ mỉm cười, gương mặt thoáng chút bối rối khi nhìn chúng tôi rồi dừng lại ở Trường Đông. Tôi hiểu chị ta đang nghĩ gì, một cô gái xinh đẹp thế kia đứng trước người mình yêu cũng trở thành một kẻ đáng thương, tội nghiệp. Tôi nói.

“Chị nhất định phải đi với bọn em.”

Tôi chủ động nắm tay Thực Linh kéo về phía trước, hai người còn lại cứ vậy đi theo sau.

Không khí vui vẻ với lượng người ra vào tấp nập ra vào trong quán ăn có lẽ vẫn chưa đủ để khiến lòng người được vui lây, cả bốn chúng tôi mỗi người đều mang trong mình một tâm trạng. Cái cảm giác ngọt ngào ấy bất chợt được phá vỡ khi chị nhân viên phục vụ tới gần vào trao tờ menu cho chúng tôi, cho tới khi chị ta quay đi Gia Huy mới bắt đầu lên tiếng.

“Mọi người đã lâu không gặp nhau, chẳng lẽ cứ im lặng mãi thế sao?”

Thục Linh mỉm cười, hiểu rõ được câu nói kia nên chị ta cũng đáp lại.

“Hai anh học hành vẫn tốt chứ?”

Gia Huy lắc đầu, bờ môi nhếch lên nở nụ cười và nói.

“Anh thì không tốt lắm, mọi thời gian dành cho việc học đều bị Mộc Đan cướp hết rồi. Còn về phần Trường Đông thì anh không rõ, hay là em thử hỏi cậu ta xem?”

Tôi ngược mắt nhìn Gia Huy, phải chăng anh ta đang quá phô trương sự gần gũi của chúng tôi, bởi đã lâu rồi bị gò ép trong nhà dưới sự theo sát của Trường Đông thì tôi còn đâu thời gian gặp anh ta nữa. Dừng ở đó tôi lại quay sang nhìn Thục Linh, ánh mắt ấy đang chứa đầy tình cảm cho người bên cạnh mình, chị ta hỏi hết sức nhẹ nhàng.

“Anh vẫn sống tốt chứ?”

“Anh sống rất tốt. Em cũng vậy phải không?”

Có lẽ Thục Linh sống không tốt như cái gạt đầu gượng ép lúc này đâu, tôi không quên nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của Trường Đông mà trong lòng vừa thấy tội nghiệp chị ta, vừa thấy thương hại chính mình. Chúng tôi cùng ăn tối với nhau, mọi câu chuyện chủ yếu được Gia Huy khơi gợi ra còn ba người còn lại chỉ việc tiếp theo lời.

“Trường Đông này, gần đây cậu sống ở đâu?” Gia Huy hỏi vừa cúi đầu xuống ăn miếng bánh trước mặt mình.

Thục Linh ngạc nhiên nhìn sang Trường Đông còn anh ta lại cố tình nhìn sâu vào mắt tôi, cả người thoáng dâng lên một nỗi sợ hãi và áy náy tôi liền cúi đầu xuống, hai tay giữ chặt tà áo của mình. Lần này xong rồi, chỉ cần Trường Đông nói một câu thì Gia Huy sẽ trách tôi che giấu sự thật với anh ta suốt thời gian qua mà Thục Linh không biết chừng lại đâm ra ghét tôi mất. Tôi nín thở, trên má đã bắt đầu lấm tấm những giọt mồ hôi.

“Tôi ở nhà bạn. Cậu không cần lo lắng đâu.”

Câu nói của Trường Đông tuy lạnh nhạt mà khiến lòng tôi sung sướng biết bao, tạm thời chưa nghĩ tới việc anh ta sẽ hỏi vì sao trước giờ tôi luôn dấu diếm nhưng ngay lúc này đây coi như mạng tôi đã được cứu một lần.

Gia Huy chỉ gạt đầu trước câu nói kia, anh ta không ngược lên mà cứ thế nhếch môi nở một nụ cười rồi lại nói tiếp.

“Cậu và Mộc Đan lâu rồi vẫn gặp nhau chứ?”

Không biết là cố ý hay vô tình mà Gia Huy lại hỏi những câu khiến cả tôi và Trường Đông đều trở nên khó xử, đúng hơn thực ra tôi là người lo lắng còn anh ta cứ việc nhìn sắc mặt tôi mà trả lời.

“Chúng tôi ngày nào cũng gặp nhau.”

Tôi đang cố nuốt miếng sữa nóng trong miệng, vừa nghe đến đây liền đánh rơi cả li sữa trên tay xuống bàn, li cafe của Gia Huy bên cạnh cũng vì thế mà hắt toàn bộ nước vào tôi. Tôi đau đớn hét lên một tiếng “A” rồi nhìn xuống đôi tay đang bắt đầu đỏ ửng, gương mặt cũng bắt đầu toát hết mồ hôi. Trong khi Gia Huy hốt hoảng cầm lấy tờ khăn giấy trên tay Thục Linh để lau hết nước nóng cho tôi thì ở bên đối diện gương mặt Trường Đông cũng đỏ ửng, đây là lần đầu tiên anh ta tức giận mà tôi lại là người gánh lấy sự phẫn nộ này.

“Mộc Đan, em không biết tự chăm sóc mình hả? Em là người kiêu gì mà luôn khiến bản thân phải tổn thương? Em tỏ ra mạnh mẽ như thế mà chỉ biết dựa dẫm vào người khác sao?”

Tôi nhìn vào mắt anh ta mà cũng quên luôn cảm giác bỏng rát nơi bàn tay mình, cố gắng rút nó ra khỏi bàn tay Gia Huy và hai giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên má. Tại sao Trường Đông có thể đối xử với tôi

như vậy, anh ta chẳng những không thêm quan tâm tới vết thương của tôi mà còn tặng thêm cho tôi một vết thương khác, cái đau đớn này còn hơn cảm giác bỏng rát kia gấp mấy lần.

Gia Huy bực mình đứng dậy, hai tay đập mạnh xuống bàn mà hét lên.

“Cậu là thứ gì mà nói như vậy với Mộc Đan? Nhớ cho kĩ tôi mới là bạn trai của cô ấy, người cô ấy thích là tôi, người duy nhất có thể bên cạnh cũng là tôi, tôi cấm cậu cư xử với cô ấy như thế này?”

Thục Linh không những không ngăn cản hai con người đang gây tranh cãi kia mà lại đưa một ánh mắt đầy cảm xúc nhìn tôi, thoáng thờ dài rồi gượng cười một cách méo mó. Tôi đưa tay quạt ngang mặt mình, cứ thế xách túi lên chạy ra bên ngoài hòa vào dòng người tấp nập. Phía sau lưng tiếng Gia Huy gọi mỗi lúc một lớn dần nhưng tôi cứ thế chạy mãi và tách khỏi ánh nhìn của anh ta.

Tôi trở về nhà một mình khi bố mẹ đã ngủ say, cố gắng đi nhẹ nhàng lên phòng và cứ vậy trùm chăn kín lại. Một giờ, rồi hai giờ trôi qua căn phòng bên cạnh vẫn không một tiếng động cũng không chút ánh sáng hắt ra, tôi mở tung cửa sổ ngắm nhìn cây xương rồng mịt mờ trong bóng tối, tự suy nghĩ rồi lại tự chế diễu bản thân.

“Xương rồng à, mày biết dung những cái gai của mình để bảo vệ bản thân nhưng tao lại dung nó để làm tổn thương mình.”

16. Chương 16

Sáng nay vừa bước ra khỏi nhà thì Trường Đông lại cố đuổi nhanh theo tôi, anh ta vờ như không nhớ chuyện hôm qua mà cứ thế vui vẻ nói cười.

“Mộc Đan à, sao hôm nay em không ăn sang ở nhà?”

Thật không ngờ anh ta lại thốt ra một câu hỏi vô nghĩa như thế nên tôi chỉ im lặng mà đạp xe nhanh hơn và cũng chẳng thèm quay lại nhìn lấy anh ta một lần.

“Hay em cùng đi ăn sang với anh nhé!”

Tôi vẫn im lặng, mặc dù rất bực mình nhưng cố tỏ vẻ không quan tâm tới con người này.

“Mộc Đan, anh có chuyện muốn hỏi em...” Trường Đông vòng chiếc xe sang bên chặn ngay trước mặt tôi, gương mặt không còn cười và lời nói cũng vô cùng nghiêm túc.

“Hôm qua em có chuyện muốn nói với anh, bây giờ em có thể nói lại không?”

Tôi chao đảo đưa chân chống xuống đất, vừa nghe thấy câu hỏi này liền lạnh hết người mà cứ thế lo sợ nhìn vào mắt anh ta. Tối qua suýt nữa tôi đã thổ lộ tình cảm của mình với Trường Đông, nay nếu còn làm như vậy nữa chẳng là ngu ngốc lắm sao? Sau một hồi suy nghĩ cuối cùng tôi cũng đưa ra một câu thật hợp lí để trả lời.

“Tôi muốn hỏi bao giờ thì anh sẽ đi khỏi nhà tôi?”

“Em muốn vậy thật sao?” Gương mặt Trường Đông buồn rầu, không hiểu sao tôi lại nghĩ tới việc hôm qua anh ta quát mắng tôi trước mặt mọi người mà cho rằng cái cảm xúc kia là giả tạo. Tôi bĩu môi, lời nói có vài phần điệu cợt.

“Sự thật thì anh cũng đâu muốn sống cùng gia đình tôi, nhưng cái quan trọng hơn cả anh và tôi đều không thể chấp nhận nhau được. Tôi không quan tâm anh ghét tôi tới mức nào, nhưng bản thân tôi thì rất ghét anh, thực sự rất ghét. Vậy nên mong anh hãy tránh tôi ra càng xa càng tốt.”

Nói rồi tôi cứ thế cồ dãn chân thật mạnh để chiếc xe đi nhanh về phía trước, nếu lúc đó Trường Đông đuổi theo và phát hiện ra những giọt nước mắt đang chực trào trên má tôi thì không biết tôi sẽ trở nên thảm hại thế nào nữa. Mặc dù tôi chưa bao giờ mong muốn anh ta xuất hiện trong cuộc sống của mình cả, vậy nhưng thật lòng tôi lại không muốn đuổi anh ta đi.

Tôi vẫn còn nhớ một chuyện vào năm đó, khi Trường Đông không xuất hiện ở nhà tôi suốt hai tuần lễ để về nhà đón cái tết cổ truyền lớn nhất trong năm. Lịch nghỉ của anh ta bao giờ cũng trước tôi một hai hôm,

buổi sáng tôi ngủ dậy sớm nên chưa vội soạn sửa để đi học mà lại ló đầu ra cửa sổ xem kẻ phòng bên đang làm gì, Trường Đông đang tưới nước cho cây xương rồng vừa thấy tôi liền vui vẻ cười và nói.

“Sáng nay anh sẽ ra ga để về quê.”

“Tôi biết rồi.” Tôi đáp lại hững hờ mặc dù trong lòng đang ngổn ngang bao thứ cảm xúc.

“Em sẽ chăm chậu xương rồng này thay anh chứ?”

Hóa ra Trường Đông nói với tôi này giờ chỉ là vì chuyện này, ngoài những thứ mình thích thì con mắt anh ta cũng đâu nhìn thấy thứ gì nữa, nghĩ vậy tôi liền bấu môi lên chế diễu.

“Không phải anh nói nó có sức sống mạnh mẽ lắm sao? Tôi cứ để vậy xem nó sẽ ra sao khi không có anh chăm sóc.”

Nói rồi tôi bỏ đi, mặc kệ luôn câu nói đang đuổi theo sau lưng mình.

“Anh biết em sẽ không làm vậy mà. Mỗi tuần em chỉ cần tưới nước một lần, coi như là nhớ tới anh luôn.”

Tôi mỉm cười, không hiểu sao lại tự mê hoặc mình bằng ý nghĩ ngu xuẩn, có phải Trường Đông sợ tôi sẽ quên mất anh ta không?

Sáng hôm đó tôi ngồi trong lớp học mà đầu óc cứ suy nghĩ đầu đầu, không chỉ cây xương rồng lẫn ánh đèn bàn sáng rực mỗi tối mà tới cả cái ga tàu ở xa tít mù khơi cũng hiện lên trước mắt. Đã chín giờ sang rồi, chỉ còn ba mươi phút nữa là Trường Đông hoàn toàn rời khỏi thành phố này, anh ta sẽ không còn ở đây trong vài tuần tới. Giờ Toán mà tôi học nguyên môn mỹ thuật phác họa chân dung người, mặc dù chàng trai tôi vẽ xấu xí và kì dị tới mức chính tôi cũng không biết đó là ai, cho tới khi Hạ ngồi bên cạnh lay lay vào tay tôi mới đặt mình.

“Mày vẽ cái gì vậy? Đừng nói mày làm xong bài toán đó rồi nha?”

“Bài toán nào?” Tôi ngơ ngác nhìn lên bảng theo ngón tay của Hạ mà không dấu nổi ngạc nhiên, cả đề ra cả bài chữa đã chặt kín mặt bảng rộng lớn mà trong vở tôi vẫn chưa có một con số nào, riêng tờ giấy nháp thì đủ thứ mặt người ngơ ngẩn.

Không biết động lực nào đã thôi thúc mà ngay lập tức tôi liền thu dọn hết sách vở cho vào cặp rồi đứng lên đưa gương mặt ỉu xiu nói chuyện với giáo viên.

“Thưa cô, em cảm thấy không khỏe, em muốn xin phép được về trước.”

Cả lớp cùng đổ dồn ánh mắt nhìn về phía tôi, ngay cả Hạ ngồi bên cũng chưa kịp hiểu ra chuyện gì. Cô giáo bước lại gần tôi, lời nói thốt ra có phần lo lắng.

“Em không khỏe chỗ nào?”

Tôi trước nay không phải chưa từng nói dối nhưng không hiểu sao lần này trước mặt cô và bạn bè lại bí lời như trong miệng ngậm phải viên bi. Mặt tôi bắt đầu đỏ ran nhìn sang cô, đang lo lắng nếu việc này bị bại lộ thì cuộc đời tôi cũng coi như xong vậy mà chính cô giáo lại chủ động tin lời tôi lần nữa.

“Cô hiểu rồi. Em hãy mau về đi.”

Lúc đó mặc dù rất thắc mắc không biết là cô đã hiểu ra cái gì nhưng vừa nghe vậy tôi đã vội vàng xách cặp lên chạy ra khỏi lớp trước những con mắt của mọi người. Thực ra lần đó cô giáo cứ tưởng tôi bị đau bụng con gái nên đã cho phép tôi về trước mà không hỏi cặn kẽ thêm, việc đó đến mãi sau này tôi mới vội hiểu ra.

Tôi trở về nhà nhanh nhất có thể trong vòng năm phút, vừa tới nơi thì cánh cổng đã được khóa chặt bên ngoài. Ô cửa sổ ở tầng hai đóng kín bùng, rèm cửa bên trong cũng kéo kín chẳng nhìn thấy gì nữa, không hiểu sao lúc đó tôi lại lo sợ tới mức mặt mũi tái nhợt, xanh xao. Biết là Trường Đông chỉ về nhà hai tuần nữa sẽ lên nhưng tôi vẫn thấy mình như thể sắp mất đi thứ gì đó, mặc dù thứ đó chưa bao giờ tôi có nhưng lúc này đây tôi rất muốn nó là của mình.

Tôi lại vòng xe đạp thật nhanh tới ga tàu, cứ nghĩ đến việc không tới hai mươi phút nữa Trường Đông đã rời khỏi nơi đây mà tôi cũng quên hết mệt mỏi bắt đôi chân mình hoạt động quá mức. Sân ga rộng lớn đông nghẹt người, chuyến tàu của Trường Đông vẫn chưa khởi hành nhưng tôi tìm mãi vẫn không thấy anh ta

đầu. Hình dáng anh ta chẳng biết từ bao giờ đã quen thuộc tới mức giữa những dòng người như thế mà tôi chẳng nhận nhầm một ai, gương mặt ấy, đôi vai ấy, cả mái tóc bất chéo sang bên không thể đánh đồng với bất cứ người nào được. Năm phút trôi qua mà tôi vẫn cứ thế lạc lõng một mình, chiếc bánh mì sáng nay mua chưa kịp ăn vẫn còn giữ trên tay, tôi đến đây chỉ muốn đưa nó cho Trường Đông để anh ta ăn dọc đường. Có thể lí do đó hơi ngớ ngẩn hoặc chiếc bánh tôi mua quá tầm thường vậy nên khi nhìn thấy anh ta đang bắt đầu bước lên tàu thì chân tôi cũng hoàn toàn bất động. Cứ tưởng đến đây nếu tìm được anh ta tôi sẽ vui tới mức chạy lại ríu rít kể công hay ít nhất cũng đủ dũng cảm để trao đi thứ đang ở trên tay mình, vậy nhưng lúc đó tôi chỉ im lặng, đôi chân cũng nặng trĩu chẳng thể đưa lên. Tiếng tàu chuyển động ngày một lớn dần, cánh cửa bắt đầu khép lại và người ở ngoài cũng vội bước xa ra. Ngay khi tôi có đủ can đảm để chạy theo Trường Đông thì đoàn tàu cứ thế xa dần rồi không thể nào thấy nữa. Tôi chẳng còn nhớ đã trở về nhà như thế nào, chỉ khi nghe tiếng mẹ gọi xuống ăn cơm mới biết này giờ mình đang cuộn tròn trong chiếc chăn bông với cặp mắt sưng đỏ. Mẹ phát hiện ra mình khóc lại tra hỏi thêm tôi liền rửa mặt sạch sẽ rồi nở một nụ cười thật tươi để xuống dưới nhà.

Cái tết năm đó dù không bị Trường Đông quăn thúc và cũng không có Gia Huy ở bên nhưng tôi lại chẳng thích thú gì ra ngoài chơi với lũ bạn. Nếu không có việc gì cần thiết thì tôi lại cứ thế trốn trong phòng nghiền ngẫm những cuốn tiểu thuyết dày cộm của mình, đơn giản vì chưa cái tết nào tôi thấy nhạt nhẽo và thiếu thốn như vậy cả. Có những khi nhận được tin nhắn của Gia Huy tôi cũng chẳng muốn trả lời mà cứ thế gấp máy lại rồi vọt lên giường, còn riêng với Trường Đông thì chúng tôi chẳng có lấy một sự liên lạc nào.

Sáng nào tôi cũng dậy sớm để tưới nước cho chậu xương rồng nhỏ ở ban công, mặc dù rất ghét nó nhưng tôi lại sợ nó thiếu nước mà chết đi, tôi vốn không tin vào cái gọi là sức sống mãnh liệt đó. Trường Đông dặn tôi mỗi tuần chỉ cần nhớ tới anh ta một lần và ra tưới nước cho cây nhưng không hiểu làm sao có những ngày tôi lại làm việc đó tới ba, bốn lần từ sáng đến tối. Tôi ngu ngốc tưởng rằng cứ cho xương rồng nhiều nước hơn cần thiết thì nó sẽ mau lớn hoặc cứ nhớ về ai đó nhiều hơn thì người ta cũng sẽ có tình cảm với mình, vậy mà chỉ hơn một tuần dưới sự chăm sóc của tôi thì nó đã không thể trụ nổi qua mùa xuân nữa. Tôi vì không nhận ra điều đó nên tới khi Trường Đông trở về vẫn đưa một gương mặt vô tội để đối diện với anh ta.

Sáng chủ nhật hôm đó tôi cố ý dậy sớm hơn mọi ngày nhưng lại không mang nước tưới cho chậu xương rồng nữa, tôi lo sợ Trường Đông sẽ phát hiện ra suốt thời gian qua tôi đã tận tình chăm sóc cho cái cây mà anh ta thích như thế nào. Vừa nghe thấy tiếng người mở cổng tôi liền chạy vội ra đứng nép mình bên cửa sổ mà nhìn xuống dưới, Trường Đông vào nhà với hai chiếc vali lớn cùng sự chào đón nhiệt tình của bố mẹ tôi. Anh ta có đưa mắt nhìn lên nhưng mỗi lần như thế tôi lại nép người vào sâu hơn, giống như bản thân đang chơi trò ú tim vừa lo sợ người ta trông thấy mình lại không muốn người ta vì khó quá mà bỏ cuộc, nói tóm lại lúc đó trái tim tôi vô cùng hồi hộp mà cả cơ thể cứ đứng ngòai không yên.

Trường Đông ở dưới nhà được mười phút thì mới bước lên phòng, vừa nghe tiếng cánh cửa bên cạnh mở ra mà tôi chỉ trách bản thân không có đủ can đảm để vui vẻ chạy vội ra ngoài. Một lát sau Trường Đông cứ thế đứng bên phòng mình cất tiếng gọi tôi, tôi cũng chạy ra đưa đầu qua cửa sổ nhìn anh ta mà trả lời.

“Mộc Đan à?”

“Anh gọi gì tôi?”

« Thời gian qua em có tưới nước cho chậu xương rồng này không ? »

Tôi hơi chột dạ mà cũng có chút vui mừng, mặc dù nghĩ anh ta trở về thấy cây xương rồng của mình tươi tốt hơn trước sẽ cảm kích tôi vô cùng nhưng tôi vẫn đưa ra gương mặt đầy kiêu ngạo mà đáp trả.

« Anh mơ chắc ? Tôi việc gì phải chăm sóc cái cây xương rồng vô dụng của anh ? Nó có chết đi tôi cũng chẳng quan tâm nữa là. »

Tôi cười đắc ý, cứ tưởng sau câu nói này Trường Đông sẽ tiếp tục chất vấn tôi để tìm ra sự thật mà cảm kích nhưng anh ta lại chỉ thoáng thở dài rồi cứ vậy đi vào trong. Căn phòng bên cạnh hoàn toàn không có một tiếng động, tôi chỉ ước chi lúc này đã vào đêm để có thể lén lút trèo qua cửa sổ ra ngoài hành lang nhìn trộm xem anh ta đang làm gì.

Buổi chiều hôm đó Gia Huy hẹn tôi ra ngoài, vừa gặp nhau anh ta liền ôm chầm lấy tôi mà vui vẻ nói.

« Hai tuần qua với anh dài như hai thế kỉ vậy. »

Tôi không hiểu hết ý nghĩa câu nói kia nhưng cũng gật đầu lia lịa mà phụ họa theo.

« Đúng vậy, em cũng chưa thấy cái tết nào lại trôi qua chậm chạp như thế này. »

Tôi không phải muốn gạt Gia Huy mà chính tôi đang nói thật về cảm xúc của mình. Hai tuần kia với tôi thật sự vô cùng nhạt nhẽo và thiếu thốn, được nghỉ học hay được lì xì với tôi hình như đã chẳng còn ý nghĩa gì, tôi chỉ ngồi đếm từng phút từng giây trôi qua mà không biết mình đang chờ đợi điều gì nữa.

Tôi và Gia Huy lại ngồi nói chuyện với nhau rất lâu, ở bên cạnh anh ta thực sự rất vui vẻ và thoải mái nhưng cái cảm giác vẫn chẳng khác xưa chút nào, chưa bao giờ tôi thấy mình hồi hộp và bất an, không biết tôi làm sao lại đưa ra một câu hỏi ngớ ngẩn vô cùng.

« Gia Huy này, anh nói xem thích một người sẽ có cảm giác thế nào ? »

Câu chuyện Gia Huy đang kể bỗng bị tôi cắt ngang, anh ta bất chợt im lặng một lúc với gương mặt không chút biểu cảm rồi mới trả lời.

« Em có thấy hồi hộp khi ngồi cùng anh không ? »

Tôi ngơ ngác nhìn Gia Huy, mặc dù không biết anh ta hỏi vậy có hàm ý gì nhưng vẫn vui vẻ trả lời.

« Em thấy rất thoải mái. »

Anh ta thở dài rồi lại hỏi thêm nhiều câu tiếp còn tôi cứ thế ngây thơ trả lời thật với lòng mình.

« Vậy nếu một ngày không gặp anh em có thấy nhớ không ? »

« Tất nhiên là có rồi, anh giống như người thân của em vậy. »

« Anh giống như người thân của em sao ? »

« Đúng vậy. »

Tôi nói tới đó thì cả hai cùng im lặng một lúc lâu, cho tới khi đưa tôi về đến nhà Gia Huy liền nói.

« Mộc Đan à, trong lòng em đã thích một ai đó phải không ? »

Tôi nhìn sâu vào mắt anh ta, cứ tưởng sẽ bất ngờ vì câu hỏi kia mà trở nên lúng túng thì tôi lại vô cùng bình tĩnh, cứ thế mà gật đầu. Có lẽ giờ phút đó tôi hoàn toàn làm đúng với bản năng, tôi quên luôn việc Gia Huy sẽ buồn vì câu trả lời này biết bao, thực tế thì tôi đang không làm chủ hành vi của mình nữa.

«Người ta có biết tình cảm của em không ? » Gia Huy buồn rầu hỏi tôi, bất chợt tôi lại đưa mắt nhìn lên ô cửa sổ ở tầng hai mà cứ thế lắc đầu.

Ô cửa sổ vẫn mở tung, rèm cửa bay phất phơ trong gió nhưng trên đó lại không có một bóng người, tôi bất chợt thở dài mà cất tiếng nói với Gia Huy trong vô thức.

« Anh có giận em không ? »

« Sao anh lại giận em ? » Anh ta cười méo mó, trong ánh mắt kia nỗi đau khổ như dâng đến tận cùng.

« Em xin lỗi. »

« Anh hiểu. Thực ra suốt thời gian qua anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh muốn buông tay để em được tự do đi tìm tình yêu mà mình theo đuổi, nhưng rồi anh lại vì lòng ích kỉ mà giữ em ở bên mình. »

Câu nói của Gia Huy vừa thốt ra thì trên má tôi cũng ướt sũng vì hai hàng nước mắt, tôi chạy tới ôm chặt lấy cổ anh ta cứ thế vừa nói vừa khóc nức nở.

« Không phải vậy, người ích kỉ chính là em. Em có lỗi với anh rất nhiều. »

« Em đừng khóc. Chuyện tình cảm vốn không thể gượng ép được. » Nói rồi Gia Huy đưa tay lau nhẹ những giọt nước trên má tôi, dừng một lát lại nói tiếp.

« Anh chỉ mong em có đủ can đảm để đối diện với tình cảm của mình, để em có thể đến với người em yêu.
» Gia Huy cứ thế bỏ đi, thấy rõ khi anh ta quay mặt cũng đã dấu luôn hai giọt nước mắt nhưng tôi không giữ cũng không đuổi theo bởi vì tôi biết đã đến lúc mình phải trả tất cả về đúng vị trí ban đầu.

Tôi bước vào phòng với cái đầu nặng trĩu những mớ cảm xúc, vừa mở tung cửa sổ ra đã không khỏi dật mình mà chạy sang gõ cửa phòng Trường Đông, anh ta tiếp tôi bằng gương mặt lạnh lùng hết mức.

« Chậu xương rồng của anh đâu rồi ? » Tôi hỏi trong lo lắng.

« Em quan tâm tới chậu cây vô dụng đó làm gì ? » Anh ta trả lời, môi nhếch lên đầy chế diễu.

Tôi hơi sững người lại trước thái độ này, liệu có phải anh ta biết chuyện tôi chăm sóc cái cây yêu quý của mình quá mức mà đâm ra phát bệnh nên muốn mắng nhiếc tôi chẳng, nghĩ vậy nhưng tôi vẫn không ngăn nổi miệng mình mà hỏi tiếp.

« Tôi hỏi anh nó đâu rồi ? »

« Anh vứt rồi ? »

« Anh không bình thường sao ? Chẳng phải anh rất yêu quý nó... »

« Anh yêu quý nó thì đã sao ? Chỉ cần người ta ghét bỏ nó thì anh cũng không bảo vệ được. » Anh ta vội vàng cướp lấy lời tôi, mỗi từ thốt ra đều rất giận dữ.

Vậy là Trường Đông đã vứt bỏ chậu xương rồng ấy thật rồi, tất cả chỉ vì anh ta ghét tôi nên kể cả thứ mình thích nếu liên quan tới tôi anh ta cũng sẵn sàng bỏ rơi không thương tiếc. Tôi cứ thế quay đi cho tới khi đóng kín cửa phòng mình lại mới cho phép đôi mắt nhỏ những giọt lệ đau đớn, tôi không trách anh ta nhưng tôi lại thương hại cho chậu xương rồng bé nhỏ tội nghiệp kia, dù sức sống của nó có mạnh mẽ tới đâu thì cuối cùng cũng chỉ là một thứ vô dụng trong mắt người khác.

Tối nay tôi lại đứng ở hành lang nhìn Trường Đông học bài, giá như tôi chỉ trông thấy gương mặt kia những lúc như thế này thì tốt biết bao ? Không lạnh lùng, không giận dữ cũng không có những cử chỉ thân thiện đến giết người, Trường Đông chính là chàng trai tuyệt vời như con mắt nhìn của Thục Linh, mà vốn dĩ trước mắt tôi nó lại trái ngược hoàn toàn.

17. Chương 17

Kể từ ngày chậu xương rồng không còn ở ban công thì Trường Đông cũng trở thành một con người khác. Anh ta không thềm nói với tôi một câu càng không hề quản thúc tôi việc học, cứ tưởng cái gọi là tự do đó sẽ khiến bản thân được hạnh phúc nhưng thực ra tôi lại thấy ngột ngạt vô cùng. Nhiều lần tôi cố ý làm khó anh ta hoặc gây ra những xích mích nhỏ nhưng Trường Đông vẫn không hề đoái hoài gì tới tôi, từ ánh mắt tới lời nói đều giống như tôi đây chưa từng tồn tại trong cuộc sống của anh ta lấy một lần. Thực sự tôi không hiểu nguyên nhân gì đã khiến anh ta trở nên như vậy, chẳng lẽ là vì chậu xương rồng đã bị vứt bỏ sao ? Nhưng như vậy cũng không thể trách tôi được, người không cần nó là anh ta, lỗi của tôi chỉ là đã chăm sóc nó quá tận tình, chu đáo, nghĩ như vậy tôi lại càng không khỏi bực mình. Vậy là từ đó thế trận bắt đầu thay đổi hoàn toàn, nếu trước đây Trường Đông luôn lấy việc chọc giận tôi để mua vui thì hôm nay tôi lại làm như vậy với anh ta, cụ thể là cái gì anh ta nói có thì tôi sẽ nói không, cái gì anh ta ghét thì tôi thích và cái gì anh ta không vừa mắt thì tôi lại mang nó ra trưng bày. Không phải Trường Đông không nhìn thấy những trò lố này của tôi nhưng anh ta vẫn luôn giữ một gương mặt lạnh như sắt đá, thậm chí cũng chẳng để tâm tới những việc tôi làm mà cứ thế bỏ đi. Vậy là một buổi tối tôi chủ động sang gõ cửa phòng bên để làm phiền với một lí do duy nhất là tìm người giải giúp bài toán khó, vừa thấy tôi Trường Đông cũng chỉ im lặng rồi quay về bàn của mình, tôi rút hết bình tĩnh mà lên tiếng.

« Tôi có một bài tập không thể làm được, anh rảnh thì chỉ giúp tôi đi. »

« Anh đang bận. » Trường Đông chẳng thèm nhìn tôi cứ thế vừa tập trung vào cuốn sách trước mặt vừa trả lời.

« Dù vậy anh cũng không thể dành cho tôi được năm phút sao ? » Tôi vừa nói vừa tiến lại gần Trường Đông rồi chìa cuốn tập trước mặt anh ta, lại cố nhẫn nhịn mà nói tiếp.

« Dù sao anh cũng đã nhận trách nhiệm giúp tôi học hành trước mặt bố mẹ tôi, đừng nói anh định nuốt lời đấy chứ ? »

Lấy phụ huynh ra làm cái cớ để thu phục Trường Đông quả là ý kiến không tồi, vừa nghe tới đó anh ta liền dừng ngay mọi hoạt động lại mà đưa mắt nhìn thẳng vào tôi và trả lời.

« Vậy em cứ để xuống đó, anh sẽ làm giúp em. »

« Không. Tôi muốn anh hướng dẫn tôi cách giải thật cụ thể . » Tôi cứ giả bộ ngây ngô mà vùi vĩnh.

Anh ta thoáng thờ dãi rồi đưa tay cầm lấy cuốn tập trong tay tôi, chỉ chờ tới đó mà tôi cũng vui vẻ ngồi xuống bên cạnh và nở một nụ cười. Trường Đông sau một hồi suy nghĩ cuối cùng cũng giúp tôi làm được bài toán đó, vậy mà những gì chúng tôi đối thoại với nhau lại chẳng có chút liên quan nào.

« Đối với bài này đầu tiên em phải đặt điều kiện xác định đã. » Anh ta tập trung ánh mắt vào cuốn vở trước mặt mà nói với tôi.

« Thực ra tôi nghĩ mình chẳng có lỗi gì với anh cả. » Tôi đáp lời.

« Sau đó em phải gọi ẩn là số cần tìm. »

« Chỉ là một cây xương rồng thôi, anh có cần trở nên như thế không ? »

« Sau khi có ẩn thì dựa vào dữ kiện bài toán để lập một phương trình mới. »

« Tại sao anh cứ xem tôi như không tồn tại vậy ? »

« Chắc em biết cách giải phương trình này chứ ? »

« Tôi biết, biết rất rõ, anh không chỉ vô lí mà còn đối xử rất tàn nhẫn với mọi người. »

« Sau khi tìm được kết quả em chỉ cần đối chiếu điều kiện xác định nữa là xong. »

« Anh cứ làm như vậy đi, đừng tưởng tôi sẽ hạ mình để xin lỗi anh, anh đừng mơ nữa. »

Trường Đông đập mạnh cuốn tập xuống bàn, ánh mắt hướng về phía tôi đầy giận dữ rồi cứ thế hét lên.

« Mộc Đan ! Đủ rồi, anh đã hướng dẫn xong, em có thể ra khỏi nơi này. »

« Trường Đông ! Tôi chưa nói xong, anh nghĩ mình làm như vậy thì tôi sẽ bận tâm sao ? »

« Nếu không bận tâm thì em còn nói để làm gì ? »

« Tôi chỉ muốn cho anh biết điều này, người đem vứt bỏ chậu xương rồng ấy là anh, tôi chẳng liên quan gì việc này mà anh cứ tỏ thái độ như thế ? »

« Vậy sao ? Chậu xương rồng đúng là do anh vứt và em hoàn toàn vô tội phải không ? Anh thật không ngờ em lại là người như thế ? »

« Tôi là người thế nào ? Anh đừng tưởng mình tài giỏi mà thích nói gì cũng được. » Lần này thì tôi đứng phắt dậy và trừng mắt lên nhìn anh ta, chỉ còn thiếu nỗi không thể trào hết những giọt nước mắt tức giận ra bên ngoài.

« Anh sai rồi, đáng lẽ anh phải hiểu về em nhiều hơn.» Anh ta nói, bờ môi nhếch lên nở một nụ cười điệu cợt.

« Tôi cũng nghĩ mình đã nhìn nhầm anh. Coi như anh và tôi từ nay không còn quan hệ gì nữa. » Tôi nói rồi bỏ đi, vừa bước tới phòng mình thì bao nhiêu nước mắt cũng cứ thế mà tuôn trào xối xả. Tại sao chỉ vì một chậu xương rồng mà Trường Đông có thể đối xử với tôi như thế ? Anh ta ghét tôi đến vậy ư ? Tôi lại đưa tay dấm mạnh lên bên trái ngực mình, chẳng biết tại mỗi ngày trái tim này lại càng ngu ngốc hơn trước, dù cho Trường Đông đối xử với tôi thế nào tôi cũng không thể hận anh ta, cái mà tôi cảm nhận chỉ có sự tổn thương và day dứt trong lòng.

Kể từ ngày đó tôi và Trường Đông không còn nhìn mặt nhau nữa, ô cửa sổ phòng bên cạnh từ sáng tới chiều lúc nào cũng đóng kín bùng, rèm cửa bên trong cũng nằm ngay ngắn che hết tất cả con người lẫn đồ vật, chưa bao giờ trong đời tôi lại cảm thấy tôi tệ như lúc này.

Một buổi sáng nọ vừa tan học về lại có một người đứng chờ tôi ở trước cổng trường, đó không phải là Gia Huy càng không phải là Trường Đông, người mà tôi trông thấy lúc đó chính là Thực Linh. Trông thấy tôi một mỗi vác trên người chiếc cặp sách to đùng, chị ta cứ thế vui vẻ tiến lại gần mà nói.

« Mộc Đan, em có thể nói chuyện với chị được không ? »

Tôi cố gắng mỉm cười đồng ý rồi cùng ghé vào một quán nước gần nhất để nghe câu chuyện mà chị ta muốn nói với mình.

« Mộc Đan, chị thật sự biết ơn em. Cảm ơn em rất nhiều. » Thực Linh vừa cười vừa nắm lấy tay tôi mà nói trong hạnh phúc.

Tôi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra liền mở to mắt mà nhìn chị ta rồi hỏi lại.

« Chị có thể nói rõ được không ? Em chưa hiểu ra vấn đề gì cả. »

« Trường Đông đã quay lại với chị rồi, cuối cùng thì anh ấy cũng nói yêu chị và muốn chị ở bên anh ấy suốt đời. »

Tôi ghen lại ở cổ họng mình một viên đá khá to, cứ thế cố nỡ một nụ cười gượng gạo mà áp ứng.

« Em...chúc mừng chị...em... »

Tôi đưa li nước lên miệng mình nhấp một ngụm to nhất có thể rồi tập trung toàn bộ ánh nhìn và suy nghĩ theo lời của Thực Linh.

“Chị thật không ngờ Trường Đông lại nói những điều đó với chị, anh ấy nói rằng sẽ quên cô gái không xứng đáng trong lòng mình để mang đến cho chị một tình yêu hoàn hảo nhất.”

“Vậy sao chị lại cảm ơn em?”

“Trường Đông nói anh ấy nhận ra mình cần chị là nhờ sự giúp đỡ của em, bởi vậy chị mới đến tìm em như thế này.”

Tôi ngơ ngác nhìn Thực Linh và cũng chẳng hiểu chị ta đang nói gì? Chuyện Trường Đông với cô gái đó và Thực Linh thì liên quan gì tới tôi? Tôi cũng giúp anh ta nhận ra tình cảm của mình hồi nào chứ? Càng nghĩ đầu óc tôi càng rối bời lên, thật không biết Trường Đông đang muốn dở trò gì để hãm hại tôi nữa.

Đêm nay tôi lại ra đứng ở hành lang, cửa sổ phòng bên đã lâu không còn nhìn thấy được bên trong mà thay vào đó là những mảng đen mù mịt trông thật đau lòng. Tôi rất muốn hỏi Trường Đông rốt cuộc anh ta muốn gì mà lại nói những lời đó với Thực Linh nhưng rồi vẫn không thể. Từ khi tôi và anh ta quyết không nhìn mặt nhau thì cả hai đã chẳng còn mở miệng nói với nhau lấy một lời, mà tôi cũng có lòng tự tôn của mình, chính nó là thứ đã ngăn cản tôi không làm rõ mọi việc với Trường Đông ngày hôm nay.

Một ngày sau đó không xa, khi vừa trở về sau một buổi học căng thẳng thì vị khách lạ tôi gặp ở nhà mình chính là Thực Linh, tôi bước vào trong lúc mọi người đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ, chỉ riêng Trường Đông chẳng thèm liếc mắt nhìn tôi lấy một lần còn bố mẹ và Thực Linh vừa thấy tôi đã nở nụ cười nồng nhiệt chào đón. Một hồi ngắn người ra thì tôi cũng hiểu được nội dung cuộc nói chuyện của họ, vậy là hôm đó Trường Đông đã đưa Thực Linh về nhà giới thiệu bạn gái với bố mẹ tôi, tất nhiên ai cũng vui vẻ chỉ riêng tôi mỗi nụ cười trên môi đều chứa trăm phần đau đớn. Tôi vốn chẳng có tư cách gì để can thiệp vào chuyện tình cảm của Trường Đông, dù vậy bao nhiêu cảm xúc hỗn độn trong trái tim đã buộc tôi phải tìm gặp Trường Đông ngay đêm đó, còn nhớ là ba giờ sáng rồi tôi còn sang gõ cửa phòng anh ta. Trường Đông nhìn thấy tôi nhưng không hề ngạc nhiên, đèn bàn bên trong vẫn sáng rực lên cùng gương mặt hết sức tỉnh táo đủ để biết được anh ta cũng đang không ngủ được như tôi.

“Tôi..tôi có chuyện...” Tôi cúi đầu nhìn xuống dưới nền nhà và nói.

Thực ra tôi đã gõ cửa phòng Trường Đông trong vô thức, cho tới khi anh ta mở cửa nhìn tôi thì tôi mới phát hiện ra mình đang làm một việc ngu ngốc như thế nào.

“Em có chuyện gì?” Anh ta hỏi.

Tôi cố nuốt khan lấy lại bình tĩnh, chẳng lẽ đã tìm sang tận đây thì cũng phải nói rõ ràng mọi việc mới có thể trở về.

“Anh nói với Thực Linh tôi đã giúp anh nhận ra tình cảm của mình là có ý gì?”

“Anh chẳng có ý gì cả.” Anh ta đáp.

“Anh yêu Thực Linh thật sao? Không phải anh nói trong lòng mình chỉ có một người con gái...”

“Em quan tâm tới chuyện tình cảm của anh nhiều như vậy à?” Anh ta cướp lấy lời tôi rồi nhếch môi lên cười chế diễu.

“Tôi không quan tâm, chỉ là tôi muốn biết rõ những việc có liên quan tới mình.”

“Việc đó không liên quan tới em.”

“Nhưng tôi...”

“Nếu anh nói mình chỉ lừa gạt tình cảm của Thực Linh thì em sẽ thế nào?”

“Tại sao anh có thể làm như vậy? Anh là loại người thế nào?”

“Sao anh không thể là loại người như thế? Em cũng đâu hơn anh? Chẳng phải em cũng từng đem tình cảm Gia Huy ra làm trò mua vui cho bản thân sao?”

“Tôi không có.”

“Vậy sao em không ở bên cậu ta nữa?”

“Tôi...tôi...việc đó không liên quan tới anh.”

“Được rồi. Vậy coi như hai chúng ta không liên quan tới nhau. Em mau về phong đi và đừng tới tìm anh hỏi những điều vô nghĩa như thế nữa. »

Đó là câu cuối cùng tôi còn có thể nghe được từ miệng Trường Đông, cho tới khi đã thực sự tỉnh táo hơn thì nơi tôi đang đứng chính là căn phòng của mình. Có lẽ anh ta nói đúng, tôi thì có tư cách gì mà trách móc về việc làm của anh ta? Tôi cũng từng lừa gạt tình cảm của Gia Huy, tôi cũng chưa bao giờ đối xử tốt với người mình thực lòng yêu cả, tôi là đứa nhu nhược và kém cỏi nhất trên đời.

Từ đó về sau Thực Linh rất hay tới nhà tôi chơi và bố mẹ tôi cũng đón tiếp chị ta rất nhiệt tình. Tôi đã có những tình cảm tốt với Thực Linh nhưng không vì thế mà có thể cởi mở hơn, nhất là những khi mọi người vui vẻ ngồi trò chuyện với nhau thì tôi lại lấy cớ bận học để lên phòng tự nhốt mình bên trong. Một lần đang nằm suy nghĩ viễn vông thì chị ta tìm lên tận phong gặp tôi, vừa mở cửa ra tôi không khỏi ngạc nhiên mà nói.

“Sao chị lại lên đây?”

“Chị rất muốn nói chuyện với Mộc Đan, chúng ta có thể thân thiết như chị em thật sự được không?”

Tôi nở một nụ cười rồi cứ thế để Thực Linh vào bên trong trò chuyện với mình. Thực ra những gì chị ta nói vốn chẳng có liên quan mấy tới thứ gọi là tình cảm chị em đó mà ngược lại chủ đề chính của câu chuyện luôn là Trường Đông, vậy nhưng tôi luôn vui vẻ đáp lời.

“Em có biết Trường Đông thích thứ gì không?” Thực Linh hỏi tôi.

Hơi bất ngờ về câu hỏi này, chị ta là người yêu còn chẳng biết nữa là tôi, nghĩ vậy nhưng tôi chợt nhớ ra mà nói.

“Em cũng không rõ lắm, nhưng hình như anh ta rất thích cây xương rồng.”

Giờ lại tới Thực Linh nhìn tôi đầy kinh ngạc, chị ta vội vàng hỏi lại tôi.

“Em nói thật sao? Sao anh ấy lại bảo mình ghét nhất là cây xương rồng?”

“Không thể như thế được, rõ ràng...” Tôi cố cãi lại lời Thục Linh nhưng nói tới nửa chừng liền vội im lặng. Không biết Trường Đông đang diễn trò gì mà lại làm mọi thứ rối tung như thế, hay anh ta ghét tôi nên cũng ghét sang họ tộc nhà xương rồng luôn cả thể. Nghĩ vậy tôi lại buồn buồn mà cố đổi sang đề tài khác.

“Chị đang hạnh phúc lắm phải không?”

Thục Linh gật đầu với một nụ cười e thẹn, tự tôi cũng chẳng hiểu tại sao mình lại đi hỏi một câu khiến bản thân đau lòng như thế. Tôi không biết chị ta đang hạnh phúc đến cỡ nào nhưng vết thương trong lòng tôi như ngày một sâu hơn, nhất là khi đặt mình vào hoàn cảnh thế này.

Một buổi tôi đi học về nhưng trong nhà không có ai, vừa bước tới cửa phòng đã nghe thấy tiếng cãi vã ở phòng bên cạnh, mặc dù không phải là đứa thích nghe trộm chuyện người khác nhưng đôi chân tôi cứ thế bất động ở bên ngoài.

“Trường Đông, tại sao anh lại nói dối em?” Đó là tiếng của Thục Linh, giọng nói ngọt ngào ngày xưa đã được thay đổi hoàn toàn bằng sự giận dữ.

“Chuyện đó không liên quan tới em, việc gì em phải làm như thế?” Trường Đông cũng tức giận không kém mà trả lời.

“Em không cho phép anh ở bên cạnh em mà lại nghĩ tới người con gái khác, trong lòng anh chỉ được có một mình em thôi.”

“Anh không nhớ tới ai cả.”

“Anh có thể lừa gạt em nhưng không thể lừa gạt chính mình, nếu trong lòng anh không còn nhớ tới cô ta thì tại sao lại không thể nhận món quà này của em?”

“Vì anh ghét nó.”

“Không đúng, vì anh quá yêu nó nên anh chỉ muốn nó là thứ duy nhất tồn tại vì anh và cô ta.”

“Đủ rồi, em đừng nói nữa.”

“Trường Đông, em yêu anh.”

Tôi chẳng hiểu Trường Đông và Thục Linh đang nói cái gì, tôi càng không biết món quà họ nhắc đến quan trọng tới cỡ đâu, nhưng có lẽ lúc này tôi không nên cứ găm chân ở đây để biến mình thành một kẻ tội nghiệp, dù cho người trong lòng Trường Đông không phải là Thục Linh thì cô gái ấy cũng đâu phải là tôi. Tôi mệt mỏi định lết người bước xuống cầu thang thì phòng kia bất chợt vang lên một tiếng động lớn, bên trong Thục Linh cũng hét lên đầy đau khổ, tôi vì lo sợ chị ta mất bình tĩnh mà làm ra điều gì dại dột liền mở cửa phòng Trường Đông ra, chỉ sau đó một giây thôi có lẽ cả thế giới dường như chết lặng. Dưới nền nhà là một chậu xương rồng nhỏ đã vỡ toé, Thục Linh đứng quay lưng về phía tôi, trước mặt chị ta Trường Đông đang dùng tay mình giữ chặt bờ eo bé nhỏ, họ hôn nhau sau chút ánh sáng yếu ớt chiếu vào từ ô cửa sổ ngoài kia, chẳng khác gì một bức tranh sơn màu đẹp nhất. Tôi đứng bất động như một kẻ không hồn nhìn đôi tình nhân trẻ đang quấn quýt lấy nhau, không hiểu vì sao nơi lồng ngực lại trở nên đau rát, cho tới khi giật mình phát hiện một ánh mắt đang đau khổ nhìn vào thì đó cũng là lần đầu tiên tôi khóc trước mặt Trường Đông. Tôi cứ thế chầm chậm quay người bước đi trong vô thức, cuối cùng suốt mười bảy năm qua tôi cũng đã cảm nhận được sự mất mát lớn lao như thế nào khi nhìn người mình thương ôm hôn người con gái khác, không đau, chỉ là tự thấy thương hại chính mình. Tôi ngồi ở công viên một lúc lâu rồi lại lần la trên phố một mình lạc lõng, cho tới trước một tiệm cây cảnh nhỏ mới chịu dừng chân. Phía bên ngoài người ta bày biện đủ thứ xương rồng đẹp mắt, chậu nào cũng có một màu sắc và hình thù khác lạ nhau, tôi lại nhớ tới chậu xương rồng đặt trước ban công mà gần người một lúc lâu như thế.

“Cháu muốn chọn chậu nào?” Một ông cụ có mái đầu bạc trắng ôn tồn hỏi tôi, hơi bất ngờ nhưng tôi cố gắng mỉm cười đáp lại.

“Ông à, có phải xương rồng có sức sống mạnh mẽ lắm không?”

Ông cụ mỉm cười rồi cầm lên một chậu nhỏ ngay trước mặt và nói.

“Đúng là như vậy, nhưng nếu không biết cách chăm sóc thì nó sẽ chết.”

“Khi nào thì nó chết?” Tôi hỏi ông cụ mà đôi mắt cũng nhìn vào chậu xương rồng kia như kẻ mất hồn.

“Nếu tưới quá nhiều nước thì xương rồng sẽ chết.”

Tôi từng người cầm lấy chậu nhỏ ông cụ đưa cho, chỉ vừa trả tiền xong liền chạy vội về nhà như thể quên luôn mệt mỏi và tất cả những chuyện đã xảy ra, vậy mà vừa mới bước chân lên hết cầu thang lại giật mình nhớ tới những gì chiều nay đã thấy, bao nhiêu lời muốn nói không cánh nhưng đã vội bay. Cứ tưởng sẽ gõ cửa Trường Đông mà làm ầm lên với đủ thứ chuyện nhưng rồi tôi lại bước vào phòng mình với tâm trạng chẳng thể tồi tệ hơn. Tôi giải thích rõ mọi chuyện với Trường Đông thì đã sao? Anh ta sẽ vì thế mà thông cảm cho tôi rồi đối xử tốt hơn hay là thương hại ban phát cho tôi chút tình cảm? Chỉ là một chậu xương rồng thôi, anh ta và tôi có vì nó mà tốt hơn không? Tôi tự hỏi rồi lại tự trả lời với bản thân đừng mơ mộng thêm điều gì nữa, Trường Đông sẽ chẳng vì một chậu xương rồng mà đến với tôi đâu, mà tôi cũng chẳng cần thứ tình cảm đó. Tôi lặng lẽ trèo qua cửa sổ rồi đặt nhẹ chậu xương rồng lên ban công, chỉ mong ngày mai có ai đó nhìn thấy mà hiểu được cho tôi vài điều.

Sáng nay Trường Đông đã nhìn thấy chậu xương rồng nhỏ đặt ở ban công nhưng vẫn không nói gì, thái độ và sắc mặt với tôi vẫn lạnh lùng và xa cách như trước. Tôi chờ đợi anh ta một biểu hiện nhỏ thôi vậy mà Trường Đông lại cư xử hoàn toàn khác với những gì tôi mong muốn, coi như cả ngày hôm đó ngồi trong lớp mà tôi chẳng thể tập trung chút nào. Buổi tối trước khi đi ngủ tôi vẫn không quên ra ngắm chậu xương rồng nhỏ của mình, chẳng biết lí do gì đã khiến một đứa thờ ơ trước vẻ mộng mị của thiên nhiên như tôi lại đem lòng si mê nó, và rồi tôi lại đứng lập lờ bên ngoài ô cửa sổ phòng bên, dù đèn ở trong vẫn sáng nhưng cửa đã đóng kín bùng và rèm đã che phủ hết nên cũng chẳng thấy gì.

Tôi bước lên giường đi ngủ với một mớ suy nghĩ lộn xộn, không biết Trường Đông thấy chậu xương rồng đó có hiểu cho lời xin lỗi của tôi không nhưng mỗi lần nghĩ tới đó thôi là lòng tôi lại thấy xôn xao. Lỡ như Trường Đông cũng ngốc nghếch mà không hiểu được tâm ý đó thì tôi có nên tìm gặp anh ta mà nói trực tiếp? Tôi đặt ra bao nhiêu câu hỏi cho bản thân để lại khiến lòng mình thêm nặng trĩu, thực ra việc anh ta nghĩ gì về tôi quan trọng như vậy sao, hay là tôi xấu xa tới mức muốn dùng cây xương rồng này để lôi kéo chút tình cảm vốn chẳng thuộc về mình? Tôi càng cố phủ nhận thì sự thật càng khốc liệt hơn, vì Trường Đông tôi đã trở thành một kẻ tồi tệ như vậy rồi.

Hai giờ sáng cả tôi và Trường Đông vẫn chưa ngủ, khi điện thoại lại đổ chuông mà người gọi không ai khác ngoài anh ta. Thực ra Trường Đông nghĩ gì mà lại làm như thế, tôi hồi hộp đưa máy lên áp sát má mình, chúng tôi cứ thế nói chuyện dù chỉ cách nhau một bức tường.

“Mộc Đan, anh có chuyện muốn nói với em.” Giọng nói thân thuộc ấy vang lên như xé tan luôn sự cô đơn trong căn phòng tối, dấu vẩy vẫn có chút buồn man mác bên lồng ngực trái mỗi người.

Tôi chỉ im lặng lắng nghe, ở bên kia anh ta lại nói tiếp.

“Tại sao em lại đặt chậu xương rồng đó ở ban công?”

Cứ tưởng tôi đã chuẩn bị sẵn mọi thứ chờ khi Trường Đông hỏi mà trả lời nhưng lúc này đây cổ họng tôi như nghẹn lại, không phải tôi không có gì để nói mà tôi chẳng thể nói được gì.

“Mộc Đan, em làm như vậy có vui không? Hay em muốn thêm lần nữa đùa giỡn với tình cảm của người khác?”

Tôi như chết lặng vì câu nói này của Trường Đông, mặc dù anh ta nói mười phần thì đến một phần tôi cũng không hiểu nhưng trong lòng lại cảm thấy chút gì chua xót. Rốt cuộc thì Trường Đông có ý gì mà lại nói như vậy với tôi? Tôi tắt máy rồi vội vàng đưa tay lên bịt miệng mình để không thể phát ra âm thanh, chỉ còn nghe tiếng nấc nơi cổ họng với những giọt nước mắt mặn chát. Không ngờ trong mắt anh ta tôi tồi tệ như thế, vậy mà khi mang chậu xương rồng đó về đây tôi đã cầu mong anh ta hiểu ột chút tình cảm của tôi, dù sao thì điều đó cũng an ủi trái tim tôi được phần nào. Trường Đông không hiểu, suốt đời anh ta không bao giờ hiểu được tôi đã yêu nhiều ra sao, bởi vì cây xương rồng đó anh ta chỉ muốn dành riêng cho người con gái mình yêu nên ngay cả Thực Linh và tôi đều trở thành những kẻ dư thừa.

18. Chương 18

Có trải qua mười hai năm đeo cặp trên vai thì ta mới nhận ra một điều năm thứ mười hai chính là khoảng thời gian tuyệt vời nhất trong quãng đời đi học. Tôi bước vào năm ba phổ thông với đủ thứ dây rối tình cảm lẫn học hành, kiến thức mới tuy không nhiều nhưng phải ôm luôn cả những thứ ngày trước đã học, đã vậy trong đầu chỉ tập trung tốt nhất vào việc quan sát người ở phòng kế bên. Không có Trường Đông kèm cặp việc học cũng chẳng sao, học lực xếp ở hạng trung bình lại càng không sao nữa, vào được đại học hay không với tôi vốn chẳng thành vấn đề, chỉ là so với sự mong đợi của bố mẹ thì lòng tôi lại vô cùng áy náy. Mỗi lần bất lực trước những đồng kiến thức kia tôi lại lôi mấy cuốn tiểu thuyết của mình ra đọc, bản thân ngày một chìm sâu vào thế giới ảo nhiều hơn. Không phải tôi không muốn sống thực với thế giới ngoài kia nhưng chỉ có bên trong mỗi cuốn sách mới cho tôi tìm thấy sự đồng cảm với mình.

Sống trên đời cũng như tự đánh cược với chính mình, nếu không thắng thì chỉ có thua mà đã thua thì hậu quả cũng khó phần lương trước, tuyệt đối không thể giữ thế cầm hòa được bao lâu. Tình cảm mà tôi dành cho Trường Đông không chút nào vơi đi mà càng thêm sâu đậm, nhất là khi anh ta luôn xuất hiện trước mặt tôi mỗi ngày, chỉ là trái tim tôi quá lớn để chứa hết muôn vàn cảm xúc kia mà không để lộ ra ngoài.

Tôi vừa đi từ lớp học thêm về tới nhà liền nhận được một tấm thiệp theo ngay núm cửa phòng mình, không dấu nổi tò mò mà mở ra xem. Chẳng cần đoán cũng biết Thực Linh nhờ Trường Đông chuyển nó cho tôi, chị ta muốn mời tôi tới dự lễ sinh nhật của mình. Với chuyện này tôi không có nhiều cảm xúc cho lắm, chỉ là nghĩ tới việc Trường Đông không muốn trực tiếp đưa cho tôi mà phải treo nó ở đây tôi lại thấy nực cười, không phải đang nhạo báng con người kia mà là thấy tội nghiệp chính mình. Tôi mân mê tấm thiệp trên tay rồi lại cho nó vào trong ngăn tủ, từ nay đến đó vẫn còn hai ngày nữa, tôi đang do dự không biết mình có nên tới đó không. Chắc chắn Trường Đông không bao giờ vui vẻ trước sự xuất hiện của tôi, còn với Thực Linh mà nói điều đó cũng chẳng có gì to tát, có lẽ với họ tôi vốn chẳng có chút quan trọng nào.

Chiều nay đang ngồi làm mấy bài tập thì Gia Huy gọi cho tôi, cũng đã lâu rồi chúng tôi không còn liên lạc với nhau nữa, thực sự mà nói tôi vẫn có chút nhớ thương người bạn này.

“Gia Huy, anh có việc gì không?” Vừa bốc máy lên tôi đã vui vẻ trả lời.

“Phải có chuyện gì anh mới có thể liên lạc với em sao?” Gia Huy đáp lại, dù biết chỉ là câu nói đùa thôi nhưng tôi vẫn cảm thấy trong lòng day dứt, vì thế liền vội vàng phủ nhận.

“Không phải. Anh biết em không có ý đó mà.”

“Được rồi, anh đùa thôi, em lo lắng gì chứ?”

“Anh còn đùa nữa.”

“Tối nay em có tới dự sinh nhật Thực Linh không?”

Gia Huy nói tới đây tôi mới nhớ liền đưa mắt nhìn về góc tủ, khẽ thở dài rồi mới trả lời.

“Em không biết nữa.”

“Sao lại không biết. Tối nay anh qua đón em được không?”

Tôi suy nghĩ một lúc không lâu rồi cũng gật đầu mà nói.

“Được. Vậy tối anh qua đi.”

Tôi dành ỉnh hai mươi phút để sửa soạn trước khi ra khỏi nhà, tôi không phải là đứa quan trọng về bề ngoài nhưng không thể vì thế mà trở thành khiếm nhã với những trang phục kì dị khi đến dự sinh nhật Thực Linh, tôi thừa biết chị ta luôn quan trọng hình thức như thế nào. Hôm nay tôi vẫn chọn ỉnh một màu trắng giản dị với đường ren nhẹ nhàng bằng chiếc váy ôm eo, mái tóc thả nhẹ nhàng sau lưng và tạo cho cơ thể một điểm nhấn với đôi dây thắt nơ xinh đẹp. Trước khi bước xuống nhà tôi không quên dừng chân lại trước cửa phòng bên, Trường Đông đã ra ngoài từ chiều nay, mà cũng đúng thôi, bạn gái tổ chức sinh nhật anh ta đương nhiên phải là người bận rộn nhất.

Tôi và Gia Huy cùng đi một chuyến taxi tới dự sinh nhật Thực Linh, thay vì tổ chức ở nhà thì chị ta lại chọn một nhà hàng hết sức xa xỉ và bao trọn một phòng khách rộng lớn có thể chứa đủ mấy trăm người.

Khách của Thục Linh ngoài Trường Đông và Gia Huy thì người tôi biết chỉ đếm trên đầu ngón tay, đã vậy nhìn phong thái của họ không phải là tiểu thư nhà giàu thì cũng là công tử nhà quan, nói chung so với Thục Linh và Trường Đông đều thuộc một đẳng cấp. Cả tôi và Gia Huy cùng đến đây như một hình thức, tuyệt đối không phải vì ham vui hay có quan hệ thân thiết gì, bởi vậy cả hai hầu như chỉ trò chuyện với nhau ở những nơi ít được chú ý nhất. Thục Linh sau khi vui vẻ đón chào chúng tôi rồi cũng hòa vào dòng người tấp nập khác, đó mới là những vị khách quý thực sự của chị ta. Hôm nay Thục Linh đẹp rực rỡ như một bông hoa, thiếu nữ đó bước vào tuổi hai mươi với khuôn người đầy đặn lại khoác trên mình một bộ cánh lồng lẩy, khoa trương, gương mặt thanh tú luôn nở một nụ cười không khỏi khiến người ta phải ghen tị, mà trong số người ta đó chắc chắn có tôi rồi.

Đã đến đây hơn mười phút mà tôi chẳng thấy Trường Đông đâu lại cũng không nghe Thục Linh nhắc tới, mặc dù có đôi chút khó hiểu nhưng vẫn cảm thấy không tiện để hỏi gì. Gia Huy luôn đi bên cạnh tôi, cả hai như cố quên hết chuyện trước đây mà vui vẻ nói cười. Khi chúng tôi đứng trước sảnh lớn thì anh ta hỏi tôi.

“Em vẫn sống tốt chứ?” Gia Huy hỏi, mặc dù trên môi có nở nụ cười nhưng chất giọng ấy trầm mặc biết bao.

“Rất tốt. Em rất vui vẻ.” Tôi trả lời.

Đúng rồi, tôi nói xong lại tự gật đầu nhắc nhở bản thân mình như thế. Có chỗ nào trong cuộc sống khiến tôi thấy không tốt đâu, ngoài Trường Đông ra thì mọi thứ xung quanh tôi vẫn ổn.

“Em đã nói rõ tình cảm của mình với người ta chưa?” Gia Huy lại hỏi tôi.

Sắc mặt tôi có chút thay đổi trước câu hỏi này, chỉ nở một nụ cười gượng gạo rồi cùng ngồi xuống chiếc ghế sofa kề bên mới trả lời.

“Có lẽ không nói sẽ tốt hơn.”

“Mộc Đan à, có những cái nếu không nói ra thì suốt đời cũng không thể nào quên được.” Gia Huy buồn rầu nói với tôi.

“Nhưng nói ra rồi liệu có quên được không?” Tôi cười méo mó hỏi vặn lại.

Gia Huy thở dài, cứ thế chúng tôi nói qua lại đủ thứ chuyện với nhau.

“Vậy là em quyết định sẽ che dấu tình cảm của mình?” Anh ta hỏi.

“Đúng vậy.” Tôi trả lời.

“Em nghĩ mình sẽ làm được như vậy đến bao lâu?”

“Đến khi nào không thể được nữa thì em sẽ ra đi.”

“Nếu lỡ người ta cũng có tình cảm với em, biết đâu...”

“Chúng ta đừng nói tới chuyện này nữa được không? Anh xem những lẵng hoa rực rỡ đằng kia, nó trông thật bắt mắt.” Tôi cắt ngang những lời của Gia Huy mà cố tình chỉ tay về phía trước, đâu phải không biết anh ta định nói gì nhưng tôi không muốn nhắc tới chuyện không vui này nữa.

Tình cảm của tôi chỉ mình tôi mới rõ, nếu tôi không rõ thì người ngoài tuyệt đối càng không thể hiểu được gì hơn, đó là lí do vì sao tôi chưa bao giờ tâm sự tình cảm của mình với ai, trước đây, bây giờ và mãi tới sau này luôn như thế.

Buổi tiệc chính thức được bắt đầu khi Thục Linh đứng ở trên cao dưới những ngọn đèn lồng lẩy, nàng công chúa hạnh phúc nhìn ra phía cửa lớn nơi có chàng trai trẻ đang bước vào, trên tay anh ta bưng một chiếc bánh ngọt lớn hình trái tim, trước khung cảnh đó ai nấy đều ngưỡng mộ. Trường Đông bước qua và gửi lại chỗ tôi một ánh mắt lạnh lùng, tôi không tránh nó mà cũng dừng cảm đón nhận bằng một nụ cười gượng gạo trên môi, chúng tôi đã lướt qua nhau biết bao nhiêu lần nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên cả hai cùng giác ngộ được một điều, chúng tôi sinh ra vốn chẳng để cho nhau.

Khán đài lồng lẩy như thế, đèn hoa rạng rỡ như thế, tiếng dương cầm du dương lại càng khiến buổi tiệc đón tuổi hai mươi của Thục Linh thêm trang trọng, mọi người ai cũng vui vẻ chỉ còn lạc lõng mỗi mình tôi.

“Em không khỏe sao?” Gia Huy đứng bên tôi cạnh lo lắng hỏi.

“Em không có.” Tôi trả lời.

“Nhưng trông sắc mặt em không tốt lắm.”

“Gia Huy à, em muốn về trước được không?”

“VẬY ĐỂ ANH VỀ CÙNG EM.”

“Không cần đâu, em tự mình đi được, anh đừng lo lắng.”

Không đợi Gia Huy nói thêm gì mà tôi cứ thế quay người bước đi, ở trên kia cả Trường Đông và Thục Linh đang đứng đối diện nhau trong hạnh phúc. Tôi không ước ao một lần sẽ trở thành nhân vật chính trong câu chuyện tình yêu, tôi càng không mong muốn một lần đứng ở trên kia đón ai đó mang vào cho chiếc bánh sinh nhật dưới những ngọn đèn lấp lánh, có chăng chỉ là tôi đã từng mơ tới một thứ tình yêu nho nhỏ trong đời, không cần quá lãng mạn và phô trương, người tôi yêu không cần quá đặc biệt và hoàn hảo, chỉ cần giản dị và nhẹ nhàng như thế thôi. Tình yêu đẹp để làm gì khi vì nó mà cuộc đời thành thảm kịch? Yêu một người hoàn hảo để làm gì khi chỉ có thể đứng ngắm từ xa mà chẳng làm được gì hơn? Người không nên yêu cũng đã yêu, tình cảm không muốn có cũng đã thành thảm kịch, tôi không trách ai cả, tôi chỉ thấy đáng thương cho sự ngu muội của chính mình.

Bước ra khỏi bữa tiệc một mình, chỉ vì sợ cảm giác trở lại trong căn phòng tối khi phòng bên cạnh không có ai cũng chẳng có tiếng động gì, tôi lại đi dọc trên đường phố như một kẻ vô thức. Nhìn những dòng người hối hả kia lại tự hỏi chính bản thân có bao giờ trong số họ cũng có người mang tâm trạng giống tôi? Yêu đơn phương một ai đó thì đã sao? Tôi không đau lòng vì điều đó nhưng tôi lại hối tiếc vì mình không có đủ can đảm để đối diện với tình yêu, giờ vẫn chưa muộn nhưng tôi sẽ chọn cách im lặng mà giữ kín bí mật này, tôi tin tưởng rồi một ngày có thể quên được Trường Đông.

Thành phố vào đêm đẹp lắm, đèn đường cũng rực rỡ và kì diệu biết bao, bất cứ một nơi tối tăm nào cũng bị nó chiếu sáng được. Ba mươi phút đi bộ cuối cùng nơi tôi tìm đến vẫn là công viên gần nhà, vẫn chiếc ghế đó đặt bên gốc cây nhìn ra bờ hồ, cây đã thêm mùa thay lá mà người vẫn chưa xóa được kỉ niệm ngày xưa.

“Em có đi tới đâu rồi cũng sẽ quay về nơi đây, nếu đã vậy tại sao không ở đây luôn từ đầu?” Giọng nói ấy trầm mặc vang lên sau lưng tôi, trong bóng tối cả hai cùng trở nên bất động. Tôi im lặng vùi chặt hai tay vào nhau, gương mặt cũng nhợt nhạt xanh xao vì đôi phần lo lắng, chẳng lẽ anh ta đã theo tôi suốt chặng đường này?

Tôi không đủ can đảm quay lưng lại nhìn người phía sau mình, cũng giống như trước đây tôi đứng đó nhìn anh ta ngồi ở chiếc ghế này, hai vị trí đối ngược cho nhau nhưng cảm xúc mỗi người có lẽ luôn như thế. Giọng Trường Đông lại cất lên phá tan bầu không khí tĩnh mịch kia, giây phút đó dường như cả thế giới chỉ còn tồn tại hai người nữa.

“Em làm như vậy không thấy đáng thương ỉn sao?”

Tôi có đôi chút hiểu được lời nói của Trường Đông nhưng vẫn tuyệt nhiên không giám tin tình cảm đó là sự thật, và rồi những gì đáng lẽ tôi phải nói từ cách đây rất lâu lại chột ủa ra.

“Tôi xin lỗi vì làm chết chấu xương rồng của anh.”

“Cuối cùng em cũng chịu nhận lỗi rồi sao?”

“Tôi không cố ý làm hại nó. Ngày ấy anh bảo mỗi lần tưới nước coi như là nhớ tới anh, tôi cứ tưởng bản thân sẽ khiến chấu xương rồng kia chết héo nhưng sự thật thì ngày nào tôi cũng tưới nước cho nó tới ba bốn lần. Anh nói xem, như vậy có phải tôi ngu ngốc lắm không?”

Nói xong câu đó thì hai giọt nước mắt của tôi cũng tràn ra khỏi mi mà chảy xuống đôi môi mặn chát, không tạo nên tiếng nấc cũng chẳng vỡ òa nức nở như sự đau khổ kia, chỉ có một sự tĩnh lặng tuyệt đối đến nao lòng. Tôi chẳng nghe rõ bước chân Trường Đông tiến lại từ lúc nào, chỉ biết bây giờ hai cánh tay ấy đang ôm chặt cổ tôi từ phía sau, gương mặt ấy đang kề sát má tôi, đôi môi ấy đang chạm nhẹ vào tai tôi mà thì thầm.

“Sao em không nói ra những điều đó sớm hơn? Sao em biết mình ngu ngốc mà vẫn làm như thế?”

Tôi nuốt lấy những ghen ngào nơi cổ họng, mỗi từ nói ra cũng đều như biến sắc.

“Vậy anh muốn tôi phải làm thế nào? Anh cái gì cũng giúp tôi tới nửa chừng lại rút lui không thêm quan tâm nữa, chẳng thà ngay từ đầu anh bỏ mặc tôi có phải hơn không? Anh tự động bước vào cuộc đời tôi, tự ý làm những việc mình thích rồi tự ra đi mà chẳng bận tâm hậu quả mình gây ra như thế nào. Tôi chỉ xin anh hãy để cho tôi yên, anh đừng phá rối những buổi học trên lớp của tôi cũng đừng nhảy múa trong giấc ngủ của tôi mỗi ngày, tôi ngốc lắm, tôi không đủ mưu kế để đánh đuổi anh được.”

Trường Đông vẫn giữ chặt tôi trong vòng tay, bờ ngực ấy dựa hẳn lên vai tôi cùng với chất giọng ấm áp mà nói tiếp.

“Anh không biết được mình mắc tội với em nhiều như thế, nhưng em có biết đã gây tội với anh nhiều thế nào không? Em không chỉ phá rối những buổi học trên lớp và nhảy múa trong giấc ngủ mỗi ngày mà lúc nào cũng chiếm hết tất cả mọi suy nghĩ của anh, giống như niềm vui của anh chỉ có được nếu như em chịu lòng bố thí. Vậy em nói xem nếu cùng mở một phiên tòa xử phạt, hai chúng ta ai sẽ bị nặng hơn?”

Nói sao thì tôi cũng không thể cãi lí với Trường Đông, trước nay không phải anh ta thua tôi mà chỉ là nhường tôi, điều này không phải tôi không biết nhưng tôi vẫn cố gắng dấy dựa để phản kháng lại câu nói vừa rồi, chỉ là lúc đó tôi đã bị đóng dấu lên cơ thể rõ ràng tới mức không thể nói thêm lời nào. Trường Đông chính là người đã cướp đi nụ hôn đầu đời của tôi, cũng là người cướp đi của tôi mỗi tình đầu trong sáng nhất. Tôi không biết cách hôn một người càng không biết thể hiện cảm xúc đó ra sao, hai cánh tay ấy đã không còn ôm lấy cổ tôi mà đang giữ chặt cái đầu ngốc nghếch quay lại phía mình. Tôi nhắm nghiền mắt lại không dám nhìn vào mặt Trường Đông, bờ môi mím chặt mặc cho đôi môi kia qua lại trên môi mình, cả cơ thể bất động nhưng vô thức lại xuất hiện những cảm giác mơ màng, bay bổng. Tôi nhìn thấy Trường Đông đang tưới nước cho chậu xương rồng nhỏ trước ban công vào buổi sáng, qua ô cửa kính ánh đèn bàn lại hắt lên khuôn mặt ấy mà hiện về trong mắt tôi, và rồi bao nhiêu hình ảnh nữa lại được vẽ ra, cho tới khi nhớ tới cuốn sách tôi cầm bị Trường Đông đặt mạnh trên tay ngày hôm ấy, anh ta cũng chẳng thương xót gì mà lại mắng nhiếc tôi, bắt chợt tôi mở mắt ra nhìn vào ánh mắt đang đăm đăm đuổi kia, và rồi tôi cắn mạnh vào đôi môi đang làm ướt môi mình, rất đau, tưởng chừng như chảy máu. Trường Đông tách hoàn toàn cơ thể ra khỏi người tôi sau cú sốc này, mặc dù đau đớn và bất ngờ nhưng anh ta vẫn cười hạnh phúc mà gõ nhẹ vào đầu tôi, còn tôi cứ thế lại quất lên giận dữ.

Trường Đông nắm chặt tay tôi kéo dậy khỏi chiếc ghế đá nhưng tôi lại tỏ vẻ bực mình mà dấy dựa để buông ra, nói đúng hơn tôi làm vậy chỉ để che dấu sự ngượng nghịu và hạnh phúc vì những gì đã xảy ra vừa rồi. Tôi đi nhanh về phía trước thì Trường Đông lại vui vẻ bước nhanh để đuổi kịp theo, nếu đã đi ngang hàng thì tôi lại cố ý đi chậm để tách mình ra sau nữa, như vậy anh ta lại dừng lại để chờ tôi. Chúng tôi đi về nhà chậm nhất có thể, cả đoạn đường cả hai như đang diễn một vở kịch câm, ai cũng có thật nhiều cảm xúc nhưng lại chẳng nói ra điều gì.

Cả đêm hôm đó tôi không thể nào ngủ được, mà bản thân cũng biết ở bên kia Trường Đông đang thao thức trở mình. Hai chiếc giường chỉ cách nhau một bức tường thôi mà có khi cũng tưởng chừng xa lắm, tôi lại tự nghĩ vớ vẩn nếu một lúc nào đó bức tường kia không tồn tại thì sẽ ra sao? Tôi gõ nhẹ vào đầu vì thứ suy nghĩ ngớ ngẩn kia, dù thế trên môi vẫn nở một nụ cười. Ngày ấy vì chỉ nghĩ tới niềm hạnh phúc nhỏ bé của mình mà tôi cố tình quên đi việc Trường Đông và Thục Linh đang qua lại với nhau, chỉ nghĩ tới đó thôi tôi lại bắt mình không được nghĩ thêm điều gì nữa. Bảo tôi xấu xa cũng được, bảo tôi ích kỉ cũng chẳng sao, dù làm kẻ thứ ba tôi vẫn muốn được một lần cảm nhận thứ gọi là tình yêu, muốn một lần được yêu và dám yêu, dầu chẳng biết niềm hạnh phúc ấy ngắn ngủi và mong manh nhưng tôi vẫn muốn khắc ghi giây phút ấy suốt đời

19. Chương 19

Sáng nay ngủ dậy tôi không khỏi bất ngờ khi chậu xương rồng nhỏ của mình đã không chân mà xê dịch đi nơi khác, nó đang nằm chễm chệ ở ban công ngay trước cửa sổ phòng Trường Đông, đứng bên kia vừa thấy tôi anh ta đã vội vàng lên tiếng.

“Chẳng phải em mua chậu xương rồng này để chuộc lỗi với anh sao? Nay vật đã về với chủ, em còn đưa bộ mặt khó coi ấy ra làm gì nữa?”

Tôi rụt đầu vào trong, không hiểu sao bất chợt mỉm cười nhưng lời nói vẫn góc cạnh như trước.

“Vậy cái mặt anh dễ coi lắm chắc? Anh muốn làm gì với chậu xương rồng kia thì tùy, dù sao tôi cũng không quan tâm.”

“Em không quan tâm chứ gì?”

“Đúng vậy.”

“Thế để anh ngày nào cũng mang nước ra tưới cho nó ba tới bốn lần.”

“Anh dám?”

“Thì coi như là anh đang nhớ em.”

“Anh có ý gì chứ?”

“Anh chỉ muốn thử cảm giác em đã nhớ anh như thế nào mà lại ngốc nghếch làm như vậy?”

“Tôi bảo mình nhớ anh hồi nào?”

Tôi ngượng đến chín mặt mà nói tới đó rồi cũng bỏ đi, trong lòng tuy hơi bực mình nhưng lại dâng lên một niềm hạnh phúc khó tả, đó có phải là cảm giác đang yêu? Trường Đông suốt ngày luôn cố ý làm khó tôi bằng việc chiến khẩu, nhất là những khi anh ta nhắc tới chuyện tối qua tôi lại không khỏi xấu hổ mà trốn mình. Bữa ăn sáng trước mặt bố mẹ mà Trường Đông cứ nhìn chăm chăm vào tôi đầy dụng ý, đó là chưa nói đến những nụ cười hình bán nguyệt nhảy nhót trên môi, vừa nhìn vào thôi đã vô cùng đáng ghét. Đôi khi liếc nhìn đôi môi người đối diện mình tôi lại có những suy nghĩ miên man, tôi nhớ lại nụ hôn đáng sợ ngày hôm qua rồi lại bất giác đưa tay lên giữ chặt môi mình, cảm giác khác lạ đó hình như vẫn chưa phai nhạt là bao, chỉ là Trường Đông đang nhìn thấy hành động này của tôi mà tự nhiên bật cười thích thú, tôi lại đỏ mặt cúi xuống nhìn chiếc khăn trải bàn.

“Hai đứa hôm nay làm sao thế?”

“Sao ạ?”

Mẹ ngồi bên cạnh hết nhìn Trường Đông lại quay sang hỏi tôi, anh ta cố cười lén lút trong sung sướng bỏ mặc tôi đang chết đứng vì câu hỏi của mẹ mà trả lời.

“Sao không ăn mà cứ nhìn nhau cười như thế?” Mẹ lại hỏi.

“Con cười bao giờ chứ?” Tôi cố cãi lại, mẹ nói vậy khác nào cùng thừa nhận với Trường Đông tôi đang vui vì những chuyện đã xảy ra.

“Hai đứa hôm nay không cãi nhau nữa hả?” Mẹ cười và hỏi, chắc tưởng chúng tôi đã trở thành anh em thân thiết nên mới vui mừng như thế.

“Không ạ, Mộc Đan hôm nay rất biết nghe lời.” Trường Đông trả lời rồi nhìn sang tôi như một kẻ chiến thắng, vô cùng đắc ý và tự hào.

Tôi nắm chặt chiếc bánh trên tay mà gửi cho anh ta một ánh mắt đầy phẫn nộ, tôi có điên đâu mà đi nghe theo kẻ lập dị này.

Tôi bước ra khỏi nhà mới phát hiện ra chiếc xe đạp của mình không còn một chút hơi ở bánh, vừa bực bội ngược lên đã nhìn thấy Trường Đông đứng sau lưng nở một nụ cười, cứ thế vui vẻ nói.

“Bây giờ em chỉ có một sự lựa chọn duy nhất, hoặc là ngồi lên xe anh, hoặc là đi học trễ.”

“Tôi thà tới trễ cũng không thêm đi với anh.” Tôi quát lên rồi bước nhanh ra ngoài, biết rõ việc này do anh ta cố ý gây nên vẫn không thể làm gì hơn được.

“Mộc Đan, em không sợ muộn học sao?” Anh ta đi chậm bên tôi mà lo lắng hỏi.

“Nghỉ học tôi còn chẳng sợ nữa muộn học có là gì?” Tôi vờ vịt trả lời.

“Vậy em đi chậm thôi, đi nhanh vậy mệt lắm đấy.”

“Anh ...đúng là loại xấu xa nhất tôi từng thấy.”

“Chứ không phải em rất thích người xấu xa này sao?”

“Anh nằm mơ chắc?”

Tôi nhất quyết không chịu ngồi lên xe Trường Đông, đã vậy mỗi bước đi còn bị anh ta làm phiền, cho nên đi từ nhà tới trường cũng mất tận ba mươi phút. Lần này thì xong rồi, đã vào học được hơn năm phút mà cổng trường cũng đã đóng từ lâu, có cho ăn gan heo tôi cũng chẳng dám mở lời xin xỏ thầy giám thị, chưa nói tới việc bị ngồi vào chỗ nề nếp mà riêng nghe cô chủ nhiệm khiển trách cũng đã thôi thóp ruột gan rồi.

Tôi quay lại nhìn Trường Đông đang đứng sau lưng mình, cảm giác uất hận trào lên khiến tôi nặng lời quát mắng.

“Đồ biến thái, tại anh mà tôi mới ra nông nổi này. Tôi mà có mệnh hệ gì thì anh cũng không xong đâu.” Nói rồi tôi lại đi tới đi lui ngoài cổng trường, hai tay hết bóp chặt vào nhau lại đem lên quẹt mồ hôi ở trán, thực sự đang lo lắng vô cùng.

Trường Đông một hồi suy nghĩ rồi cũng kéo tôi vào một con hẻm ở đó không xa mà chỉ cách một bức tường rào bên trong chính là sân thể dục, tôi chưa hiểu ra chuyện gì thì tiếng anh ta chợt vang lên.

“Em trèo qua đó đi.”

“Anh đùa chắc?” Tôi bực mình hét lên với sáng kiến ngớ ngẩn này, anh ta tưởng tôi là khỉ hay vượn chưa tiến hóa thành người mà có thể làm việc đó.

Trường Đông cứ thế ngồi sệp hẳn xuống đường, hai tay chỉ lên vai mình mà nói.

“Em dẫm chân lên đây, anh sẽ đỡ em.”

“Anh điên rồi.” Tôi quát lên lần nữa rồi lại nhìn xuống bộ trang phục mình đang mặc trên người, chiếc áo sơ mi trắng thì không vấn đề gì nhưng chiếc váy đồng phục kia tuyệt đối không cho phép tôi làm được điều đó.

Anh ta phần nào đã hiểu được sự lo lắng của tôi nên không còn nói nữa nhưng vẫn ngồi bất động ở vị trí ban đầu.

“Anh không được nhìn đấy.” Chẳng biết tôi nghĩ gì mà lại thốt ra những lời như thế, có lẽ bị dồn tới chân tường nên tôi cũng chẳng còn sự lựa chọn nào hơn.

“Được rồi, anh không nhìn.” Trường Đông trả lời tôi.

“Vậy anh nhắm mắt đi.”

Trường Đông vừa nhắm mắt tôi cũng vội vàng dẫm chân mình lên vai anh ta, một tay giữ chặt ba lô còn tay kia đang cầm đôi dây rất chặt, ban đầu có hơi chao đảo nhưng rồi tôi cũng vịn được vào tường. Mọi thứ đã được vút vào trong nhưng cơ thể tôi lại đang vắt ngang tường rào, vào không được mà ra cũng không xong, đã vậy còn luôn miệng hét lên.

“Anh nhắm chặt mắt vào đấy.”

“Anh biết rồi.”

“Anh giữ chặt cái chân hộ tôi đi, tường gì mà cao thế chứ.”

“Yên tâm đi, em không ngã được đâu.”

“Tôi không lên được, váy bị vướng vào thanh sắt rồi.”

“Giờ làm sao? Hay để anh gỡ nó ra?”

“Không được, không được,...anh dám mở mắt ra thì đừng trách tôi.”

“Vậy em tự gỡ được không?”

“Sắp được rồi.”

Tôi loay hoay nửa người trên tường rào mà gỡ chân váy đang mắc vào một thanh sắt gần bên, váy vừa an toàn thì tôi cũng ngã nhào xuống đất, giả như tôi đáp đất ở bên trong thì còn đỡ đằng này lại đang nằm đè lên Trường Đông ở bên ngoài, chưa được sự cho phép mà anh ta dám mở mắt ra nhìn cũng khiến khuôn mặt tôi đỏ lựng như gấc. Thế này là sao chứ? Người trên kẻ dưới như đang cùng nhau đóng cảnh phim Hàn, tôi lại nghĩ ngợi xa xôi tới những cú va chạm không ngờ trong mấy cuốn tiểu thuyết đã đọc, cho tới khi Trường Đông lên tiếng mới chợt dặt mình.

“Em sắp đè chết anh rồi.”

Gương mặt đỏ nằm ngay sát dưới mặt tôi, giọng nói đó thốt ra cũng có phần gấp gáp, tôi vội vàng đứng dậy phủi sạch bụi bẩn trên váy rồi lại diên tiết lên.

“Ai bảo anh nghĩ ra cái trò ngu ngốc này chứ? Giờ cặp sách và dày đều ở trong đó rồi, anh định sao?”

Trường Đông không trả lời mà cứ thế nhanh nhẹn trèo vào bên trong, cho tới khi trở ra với đủ hai thứ đồ kia thì tôi lại đưa mắt lên nhìn đồng hồ mà quát.

“Muộn gần ba mươi phút rồi, giờ có vào lớp cũng chẳng làm gì nữa. Anh chịu trách nhiệm đi, tôi không biết đâu.”

“Vậy để anh đưa em về.” Anh ta trả lời đầy tội lỗi.

“Không phải hôm nay anh cũng phải lên lớp sao?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Anh nghĩ cũng được.”

Anh ta vừa nói xong thì tôi cũng bực mình leo vội lên xe, cả đoạn đường đi không ai nói với nhau một lời.

Chẳng biết Thực Linh đứng chờ từ lúc nào mà khi chúng tôi vừa về chị ta đã ở cổng, vừa trông thấy cảnh này mặc dù rất bất ngờ nhưng vẫn cố vui vẻ mà hỏi tôi.

“Sao quần áo em bẩn hết thế này? Em không đi học sao?”

Tôi bực mình nhìn sang Trường Đông rồi lại quay mặt trả lời Thực Linh, nói xong cũng bước vào mà bỏ mặc luôn hai người đó.

“Chị hỏi anh ta ấy.”

Tôi đứng trên kia cầu thang, phía dưới phòng khách Trường Đông và Thực Linh đang nói chuyện với nhau, dù không nhìn thấy gương mặt nhưng tôi vẫn cảm nhận được thái độ của mỗi người.

« Sao em lại tới đây ? » Trường Đông lạnh lùng hỏi.

« Em qua trường nhưng Gia Huy nói sáng nay anh không lên lớp, vậy là em phải qua tận đây chờ anh. » Thực Linh trả lời.

« Em chờ anh làm gì ? »

« Sao mấy ngày nay anh không liên lạc với em ? Từ bữa anh bắt ngờ bỏ đi khỏi buổi tiệc em đã rất lo lắng, có phải anh đang gặp vấn đề gì không ? »

« Thực Linh, anh muốn nói rõ ràng chuyện này với em, chúng ta... »

« Chị không cần lo lắng đâu, Trường Đông chỉ gặp chút chuyện nhỏ thôi, anh ta tuyệt đối quan tâm chị rất nhiều. » Tôi đoán được những gì Trường Đông sắp nói ra mà vội vã bước xuống cướp lời, mấy ngày nay tôi đã cố gắng quên Thực Linh để cảm nhận hạnh phúc của riêng mình, nhưng nay chị ta đã xuất hiện, có lẽ thứ không phải của tôi thì không nên giữ nữa.

Trường Đông nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng, cứ vậy mà quát lên.

« Đây không phải việc của em, mau lên phòng đi. »

« Thực Linh à, tạm thời chị cứ về trước đi, anh ta hôm nay không được bình thường lắm đâu. »

Thục Linh nhìn tôi với ánh mắt bất an, tôi lại cố mỉm cười và nói tiếp.

« Chị yên tâm, ngày mai anh ta sẽ tới tìm chị. »

Chờ khi Thục Linh đã thực sự ra hẳn thì tôi cũng vội vàng bước lên phòng mình, vậy mà Trường Đông lại nhanh lẹ đi ngay sau tôi cho tới cửa mới nặng lời.

« Em làm trò gì vậy ? » Anh ta hỏi tôi.

« Vậy anh đang muốn làm gì ? »

« Việc đó em không cần bận tâm. »

« Sao tôi không bận tâm ? Tôi không muốn biến mình thành kẻ thứ ba trong chuyện này. »

« Em không phải là kẻ thứ ba. »

« Vậy tôi là kẻ thứ mấy ? Tôi hay Thục Linh chẳng qua cũng là người anh dùng để thay thế cô gái trong lòng mình, chị ta có thể chấp nhận nhưng tôi thì không. Để tôi nói rõ điều này, nếu anh làm tổn thương Thục Linh vì chút hành động bột phát hôm đó với tôi thì không cần đâu, tôi không phải là đứa thiếu thốn tới mức đó. »

« Đó không phải hành động bột phát. »

« Vậy nó là gì ? »

« Một Đan à, người con gái trong lòng anh chính là em. »

Tôi chết lặng người trước câu nói kia, cả thế giới xung quanh cũng quanh vòng hỗn loạn. Không phải tôi đang mơ đúng không ? Cặp mắt Trường Đông chưa bao giờ nhìn tôi như lúc này, rất đắm đuối và chứa đủ muôn vàn yêu thương, trong đó cũng có lẫn vài phần chua xót.

« Vậy tại sao chưa bao giờ anh nói với tôi ? »

« Vì anh nghĩ em ghét anh, vì anh tưởng em đã dành tình cảm cho Gia Huy, vì anh không muốn cái đầu ngốc nghếch kia không bằng cái đầu heo như em nói. »

Tôi nhớ lại những gì đã qua hai năm trước đây, khi đứng ở sảnh nhà hàng tôi đã nói với lũ bạn của mình nếu tôi yêu Trường Đông thì cái đầu tôi cũng không bằng đầu heo nữa, không ngờ anh ta đã nghe thấy và còn để bụng câu nói ấy tới tận hôm nay. Tôi lắc lắc đầu với hai hàng nước mắt trên mi, cố hét lên đau khổ phủ nhận những lời nói kia.

« Không đúng, anh gạt tôi. Ngày ấy anh bảo tôi tuyệt đối không phải mẫu người anh thích, lúc ở phòng tranh anh cũng nói mình chỉ xem tôi như em gái. Anh đang lấy tình cảm của tôi ra làm trò đùa phải không ? »

Trường Đông tiến lại gần để ôm tôi vào lòng, vậy nhưng tôi lại cố dùng hết sức mình đẩy mạnh anh ta ra xa rồi chạy vào phòng khóa kín cửa lại. Tôi bịt tai để không nghe thấy những tiếng gọi ở bên ngoài, vừa tiến lại gần cửa sổ để bản thân dễ dàng hít thở hơn thì ở dưới kia Thục Linh đang đứng quay người về phía tôi, trên tay còn nắm chặt chiếc túi như muốn bóp nát kẻ thù. Cả tôi và Thục Linh đang cùng khóc và nhìn vào mắt nhau, một người đầy tội lỗi còn người kia lại phần nộ vô cùng, dù không phải cố ý nhưng câu chuyện vừa rồi có lẽ đã khiến chị ta phải tổn thương rất nhiều.

Cả ngày hôm đó tôi nằm ồm liệt giường, không những nhiệt độ tăng à đầu óc cũng đau như búa bổ. Mẹ tôi lo lắng bỏ việc ở cửa hàng về nhà chăm tôi, Trường Đông cũng chạy vạy thuốc thang tới mấy lần vất vả. Mẹ đắp khăn ướt lên đầu tôi, một tay đặt li nước cam lên bàn rồi nói.

« Con làm sao mà bị cảm thế này ? Trong lòng đang có chuyện gì không vui phải không ? »

Tôi nở nụ cười trên khuôn mặt xanh xao rồi quay vào trong mà không nói gì, đợi khi mẹ đi xuống nhà mới bắt đầu nức nhe những tiếng đầu tiên trong cổ họng. Tôi nằm từ sáng tới chiều trong phòng như một kẻ vô hồn, chỉ cần có ai đó mở cửa bước vào là lại nhắm mắt như thể đang thiếp đi, thực sự lúc này đây tôi không muốn nói chuyện một chút nào. Tối nay sau khi mẹ vào kiểm tra nhiệt độ tới mấy lần tôi mới bắt đầu bước xuống khỏi giường và mò mẫm trong bóng tối. Tôi mở nhẹ cửa sổ rồi trèo ra ngoài kia, đưa ánh

mắt nhìn trộm Trường Đông đang đọc sách bên bàn học của mình. Trường Đông không biết được trái tim tôi vừa hạnh phúc vừa nuối tiếc thế nào đâu, mà ngay chính bản thân tôi cũng không biết rõ điều đó nữa. Chỉ cần tôi chính là cô gái mà Trường Đông nói suốt đời này luôn yêu thương, chỉ cần được lặng lẽ ngắm nhìn anh ta từ xa như thế này với tôi là quá đủ, tôi tuyệt đối không đặt ở anh ta một tham vọng nào. Cuối cùng cũng có lần tôi được làm nữ chính trong câu chuyện tình yêu, cuối cùng thì tôi cũng dành được trái tim của người mình yêu thương nhất, chỉ là hơi muộn nhưng không phải là không thể bên nhau, chúng tôi sẽ đến với nhau mà bỏ mặc luôn sự tổn thương của bao nhiêu người khác ? Tôi có thể cho phép bản thân mình ích kỉ như thế không ? Tôi suy nghĩ rồi lại lấy điện thoại ra gọi cho Trường Đông, từ bên ngoài nhìn vào trong với những luồng cảm xúc lộn xộn.

« Mộc Đan, em thấy đỡ hơn chưa ? » Trường Đông vừa đưa máy lên đã lo lắng hỏi tôi.

« Những lời anh nói sáng nay là thật phải không ? » Tôi hỏi sang chuyện khác.

« Thật. »

« Vậy Thục Linh anh định sẽ thế nào ? »

« Anh sẽ nói rõ ràng với cô ấy. Giữa bọn anh vốn dĩ không có tình yêu nên không thể bên nhau được. »

« Không phải. Chỉ mỗi anh không có còn chị ấy lại trao đi tình cảm rất nhiều. Anh và tôi sẽ nhấn tâm làm chị ấy tổn thương sao ? »

Trường Đông im lặng và tôi cũng không nói gì thêm. Tôi nhìn thấy ánh mắt bất lực của anh ta mà càng thêm dần vật bản thân mình, giá như chúng tôi nhận ra tình cảm của đối phương sớm hơn chút nữa có phải tốt lắm không ?

20. Chương 20

Tôi nhận cuộc điện thoại của Thục Linh, mặc dù hơi bất ngờ nhưng tôi đã đoán sẽ có ngày hôm nay, vậy nên lời nói cũng hết sức bình tĩnh.

“Mộc Đan, chiều nay em có thể ra ngoài gặp chị được không?” Thục Linh hỏi.

“Được.” Tôi trả lời.

“Chị mong em không để Trường Đông biết chuyện này.”

“Em hiểu.”

Tôi và Thục Linh gặp nhau ở một quán nhỏ gần bờ sông, lúc năm giờ chiều khi đường phố đã bắt đầu tấp nập. Chị ta chờ tôi ở đó từ trước, ngay khi tôi bước vào liền ra hiệu vị trí của mình.

“Chị đến lâu chưa?” Tôi ngồi vào ghế đối diện và hỏi.

“Chị cũng vừa mới tới.” Thục Linh trả lời.

“Chị muốn vào thẳng vấn đề với em, em sẽ cho chị chút thời gian chứ.”

“Em biết chị muốn nói gì, em đến đây cũng vì muốn nói rõ chuyện đó.”

“Được. Mộc Đan à, chị muốn em nhường lại anh ấy cho chị.”

Tôi mỉm cười, cứ tưởng câu đầu tiên chị ta nói sẽ thậm tệ hơn nhưng hóa ra lại là một lời cầu xin đầy dụng ý.

“Trường Đông là con người, anh ấy không phải là đồ vật để chị và em có thể nhường cho nhau.”

“Vậy ý em nhất quyết là không từ bỏ?”

“Trường Đông với em trước nay chưa từng có quan hệ gì, tình cảm của anh ấy em vốn không thể nào quản được. Hai anh chị thế nào em không muốn quan tâm, tất nhiên em càng không muốn biến mình thành kẻ thứ ba trong chuyện này.”

“Em sẽ chấp nhận tình cảm của anh ấy sao?”

Tôi im lặng không trả lời, thực ra bản thân cũng chẳng biết nên nói gì vào lúc này nữa. Không phải chỉ Thục Linh mà ngay cả tôi cũng từng tự hỏi mình có thể chấp nhận tình cảm của Trường Đông không, sự thật nếu chúng tôi yêu nhau cũng chẳng có gì sai cả.

“Mộc Đan à, chị xin em hãy từ bỏ Trường Đông, chị không thể sống thiếu anh ấy được.” Thục Linh run rẩy nắm chặt tay tôi, vừa nói vừa rơi hai hàng nước mắt.

Tôi yêu Trường Đông bằng mấy phần tình cảm của Thục Linh? Tôi cần anh ấy bằng mấy phần của chị ta? Tôi cũng yêu Trường Đông lắm, tôi cũng rất cần anh ta, vậy nhưng nếu không có Trường Đông tôi vẫn sống được, tôi vẫn tin một ngày kia mình sẽ sống tốt.

“Em hiểu tình cảm của chị, hãy để em suy nghĩ một thời gian.” Tôi cười nhạt nhẽo rồi trả lời Thục Linh, chính bản thân cũng chẳng biết chút thời gian kia dài đến cỡ nào.

Tôi không phải đứa cao thượng tới mức sẵn sàng nhường lại người mình yêu cho người con gái khác, càng không nghĩ bản thân có thể hi sinh vì bất cứ điều gì. Thế rồi tôi vẫn chạnh lòng trước nỗi khổ của Thục Linh, hơn ai hết tôi thấm thía hoàn cảnh của chị ta, bởi suốt hai năm nay chúng tôi đã cùng đơn phương dành tình cảm ột người. Tôi yêu Trường Đông một cách tình cờ tới mức bản thân cũng không hề nhận ra điều đó, để rồi ngày anh ta đến với người con gái khác tôi mới biết trái tim mình rất đau, đó là lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy thiếu thốn. Tôi hoàn toàn không có một tham vọng nào với tình yêu này, cũng giống như tự giác ngộ được một điều mỗi khi cầm trên tay những cuốn tiểu thuyết ngôn tình dày cộm kia, yêu nhau không nhất thiết phải ở bên thì mới được hạnh phúc. Tôi rất muốn ở bên Trường Đông, muốn mỗi sớm cùng anh ta tới trường và đêm về dấu mình nhìn vào trong từ sau ô cửa sổ, thế là đủ, thế là trọn vẹn lắm rồi. Tôi chỉ mới mười tám tuổi thôi, cái gọi là tình yêu còn xa vời lắm, cuộc đời còn dài để những mùa xuân sau đó nữa tôi lại có những mối tình khác nhau, tôi không giống Thục Linh chỉ vì một Trường Đông mà không thể nào sống được. Tôi lại tự trấn an bản thân như thế, tôi thuyết phục chính mình bằng những dẫn chứng thực tế nhất từ tình yêu.

Trời đã vào đêm với những làn gió nhẹ nhàng làm phát phơ tấm rèm cửa mỏng manh, người bên trong đó đang cúi đầu nhìn vào cuốn sách dưới mắt mình, đó là khi mọi đường nét trên cơ thể Trường Đông đều trở nên hoàn hảo nhất. Người như vậy lại có thể thích tôi sao? Tôi trào vào bên trong, cố ý cầm lấy cuốn tập đang làm giả của mình chạy sang gõ cửa phòng Trường Đông, có lẽ tấm kính kia đã ngăn cản nỗi nhớ trong lòng tôi quá nhiều.

Trường Đông ra mở cửa, vừa thấy tôi đã mỉm cười sung sướng.

“Muộn vậy rồi còn muốn tìm anh sao?” Anh ta hỏi.

“Không biết anh có rảnh để cho tôi làm phiền chút không?” Tôi trả lời.

“Em mau vào đi.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh Trường Đông, cố tìm một bài khó để ra ngay trước mặt, cứ thế mà nói.

“Bài toán này tôi chẳng hiểu gì cả, anh giải hộ tôi đi.”

“Được rồi. Em đúng là ngốc mà.” Anh ta gõ nhẹ chiếc bút vào đầu tôi rồi dồn hết sự tập trung vào bài giải của mình. Không một lời nào Trường Đông nói lọt vào tai tôi, những con số và chữ cái kia mắt tôi càng không nhìn thấy được. Cảm giác ở gần anh ta bao giờ cũng thế, tuy ngọt ngào tới khó thở nhưng lại thấy rất vui. Tim tôi bắt đầu đập nhanh khi nhìn kĩ vào gương mặt Trường Đông, bản thân chẳng nhớ nổi từ bao giờ nó đã trở nên thân thuộc như thế.

“Em mau trả tiền phí cho anh?” Trường Đông vẫn tập trung giải bài toán kia, vậy mà lời nói thốt ra không khỏi khiến tôi dật mình.

“Tiền phí gì?” Tôi hỏi.

“Em ngắm anh này giờ còn gì nữa? Lâu như vậy rồi vẫn chưa thấy chán sao?”

“Tôi không có.” Tôi ngượng đến nỗi mặt mày đỏ như gấc, cứ thế mà hét lên.

“Vậy sao bài toán này tự giải được rồi còn mang tới nhờ anh?”

“Tôi giải được hồi nào?”

Trường Đông không nói gì chỉ quay sang nhìn tôi, chiếc bút bi trên tay vòng ngay một con số ở bên cạnh đề toán. Tôi giật mình với sự khinh suất của bản thân, rõ ràng đã ghi sẵn đáp án ra kia mà còn muốn lừa gạt anh ta nữa, thật là mất mặt quá mức.

“Tôi...sao anh biết rồi mà vẫn làm thế?” Tôi xấu hổ tới mức miệng lưỡi ấp úng.

“Anh làm thế nào?”

“Thì anh còn giả vờ giải ra chứ sao nữa?”

“Vậy thực ra em có ý gì mà muốn gạt anh?” Anh ta cười, một nụ cười đầy dụng ý.

“Tôi không có ý gì cả.”

“Em ở bên kia chắc nhớ anh lắm phải không?”

Tôi không trả lời nổi câu hỏi như móc hết ruột gan người khác của Trường Đông, cứ thế đôi gò má bắt chợt nóng ran và đỏ ửng.

“Em không cần trả lời câu hỏi này, dù sao thì anh cũng đã rõ đáp án. Anh cho em một cơ hội để lựa chọn, hoặc là mỗi tối em mang sách vở qua đây cùng học với anh, hoặc là mỗi tối anh sẽ mang sách vở qua đó học cùng em.”

“Đây gọi là cơ hội để lựa chọn sao?” Tôi giận tím mặt mày mà đáp trả.

Trường Đông không nói gì, cứ vậy xoay chiếc bút trên tay còn gật đầu lên xuống liên tục.

“Ở gần anh tôi không thể tập trung học được.” Tôi bực mình hét lên, lần này thì buột miệng đã nói ra những lời không nên nói.

Trường Đông cười đắc ý còn tôi chỉ cúi gầm mặt xuống mà xấu hổ, chỉ còn thiếu cái lỗ để có thể chui vào.

“Sao em không thể tập trung? Có gì khó khăn anh sẽ giúp đỡ em, còn không em chỉ cần chú tâm vào bài tập của mình là được.”

Rõ ràng anh ta chỉ vờ vịt nói thế để chèn ép tôi thôi, chứ hỏi vậy làm sao tôi trả lời cho được.

“Trường Đông này, anh thấy tôi tốt ở điểm nào?”

“Chẳng tốt ở điểm nào cả.”

Không hiểu tôi nghĩ gì mà lại đặt ra một câu hỏi ngu ngốc như thế, cho tới khi nhận được câu trả lời chỉ còn nước muốn đập đầu vào gối mà tự tử đi thôi. Cái gì mà không có điểm nào tốt chứ? Anh ta có thể dìm tôi xuống bùn thê thảm như thế sao? Tôi liền bực mình đáp trả.

“Thế sao anh bảo là thích tôi?”

“Anh bảo mình thích em hồi nào?”

Tôi ngưng tới chín mặt vì câu nói này, vùng vàng đứng dậy cầm lấy cuốn vở trên bàn rồi bĩu môi lên mà nói.

“Anh nói không thích tôi chứ gì? Được, anh đừng ân hận đấy.”

Tôi đi vội ra cửa, thật sự cảm thấy khó chịu với câu nói kia, vậy mà mới được vài bước đã bị tiếng nói của Trường Đông khiến mình dừng chân.

“ Anh muốn nói là: Anh yêu em.”

Tôi bước vào phòng và khóa kín cửa lại, nở một nụ cười rồi nhìn ra ngoài cửa sổ mà mỗi ánh đèn đều như một miếng trắng sang rực trên cao, thật sự dịu dàng và vô cùng ấm áp.

Rõ ràng sáng nào Trường Đông cũng cố tình thả hết khí ra khỏi bánh xe của tôi, dù tôi đem tới tiệm bơm lại mỗi chiều thì hôm sau nó vẫn trở về trạng thái cũ. Mỗi lần như vậy tôi đều mắng cho anh ta một trận mới chịu ngoan ngoãn trèo lên xe, tuy là hồi hộp nhưng cứ ở gần nhau thế này lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Chúng tôi có thể vừa đi vừa cãi nhau, tốt đẹp hơn tí thì cùng nhau tranh luận, bình thường nhất có thể là đá đều đối phương.

Một buổi sáng Trường Đông nói với tôi.

« Chúng mình hẹn hò đi ? »

Tôi bật cười dầm mạnh vào lưng anh ta mà đáp lại.

« Anh mơ đi, tôi chết cũng không hẹn hò với anh như thế ? »

« Vậy em muốn hẹn hò khác thế chứ gì ? »

Miệng lưỡi Trường Đông quả là sắc bén, tôi nói sao cũng bị anh ta chặn họng bất ngờ, chỉ còn nước cười nhợt nhạt để che dấu sự ngượng nghịu kia.

« Không phải, nhưng anh cũng nên tỏ tình với tôi đã chứ ? » Tôi chỉ muốn đùa một chút để không khí trở nên dễ thở hơn, không ngờ câu nói kia lại khơi dậy một vấn đề to lớn.

« Em muốn anh tỏ tình loại nào ? » Anh ta vừa hỏi vừa cười thích thú.

« Tỏ tình còn được phân loại nữa sao ? » Tôi hỏi một cách ngây ngô, cứ tưởng những gì đang nghe đều là sự thật.

« Đúng vậy. »

« Anh ví dụ tôi nghe xem ? »

« Có ba loại tỏ tình, thứ nhất là đánh nhanh thắng nhanh. »

« Nghĩa là thế nào ? » Tôi thích thú cắt ngang lời nói của anh ta.

« Nghĩa là khi chàng trai tỏ tình với cô gái, cô ấy chỉ có được năm giây để đưa ra quyết định của mình, nếu sau năm giây vẫn không nói gì nghĩa là đồng ý. »

« Như vậy khác gì làm khó người ta. Vậy còn loại thứ hai ? »

« Là đánh đầu trúng đố, cô gái chỉ có một sự lựa chọn duy nhất : Đồng ý hoặc không từ chối. »

« Thế chẳng phải ép người quá đáng sao ? Anh nói luôn loại cuối cùng đi. »

« Là không đánh vẫn thắng ? »

« Sao có thể như thế được ? Anh giải thích đi. » Tôi lại thắc mắc mà cướp lời.

« Nghĩa là chàng trai chỉ cần im lặng cô gái cũng phải chủ động thú nhận tình cảm của mình. »

« Không đời nào. » Tôi hét lên.

« Giờ em muốn anh tỏ tình bằng cách nào ? »

« Ai bảo tôi muốn được anh tỏ tình chứ ? »

« Vậy em định bỏ qua bước đó để hẹn hò với anh luôn sao ? »

« Không phải, ý tôi không phải thế, anh đừng nằm mơ nữa. »

Cả buổi học hôm đó tôi cứ耿耿 ngơ với câu chuyện của Trường Đông rồi lại tự cười như một con ngốc, cho tới khi mấy đứa bạn thân nhảy vào mổ xẻ mới chợt dặt mình.

« Mà yêu rồi phải không ? » Hạ xua xua tay trước mặt tôi và nói.

« Tao không có. » Tôi hét ầm lên.

« Thế tâm thần của mày không ổn định chắc ? » Sói Trắng tiếp lời.

« Mày nói vớ vẩn gì thế ? » Tôi lại trừng mắt lên.

« Thế mày vẽ ai kia, chàng nào lại bất hạnh nằm la liệt trong tập nháp của mày như thế. ? »

Tôi đỏ mặt nhìn xuống bàn, tự bản thân cũng bất ngờ không biết mấy chục mặt người xấu xí đang nằm trong đó, cứ thế lại giận dỗi bỏ chạy ra ngoài. Tôi ngồi một mình ở chiếc ghế đá nơi sân trường, cứ nghĩ đến những gì Trường Đông nói mà không khỏi hồi hộp. Cái gì mà tỏ tình đó, ngày xưa Gia Huy cũng từng làm vậy với tôi, thực ra nói không có cảm xúc là không đúng, nhưng nó tuyệt đối chỉ dừng lại ở đôi phần ái ngại và khó xử thôi, không thể vừa hồi hộp vừa lo lắng như thế này. Vậy mà trước mặt Trường Đông chưa lần nào tôi nói thật suy nghĩ của mình, không biết anh ta có bao giờ chờ đợi ở tôi một sự đáp trả trọn vẹn hay không, nếu nói cuộc đời này tôi mắc nợ Trường Đông thì chính là chưa bao giờ tôi nói mình yêu anh ấy.

Sáng chủ nhật, bố mẹ đã đi làm nhưng tôi vẫn còn ngủ nướng, cuốn tiểu thuyết đêm qua đọc dở vẫn nằm bên góc giường, chiếc chăn vắt qua người đang nửa trên nửa dưới. Trường Đông đứng bên ngoài gõ cửa, tiếng gọi cứ ầm ầm làm tôi tức lộn ruột lên.

« Mộc Đan, mau dậy đi. »

Không biết anh ta có ăn nhầm cái gì mà hôm nay dám cả gan quấy rầy giấc ngủ quý giá của tôi, cứ thế tôi lại trùm chăn kín mặt mà hét lên.

« Anh ồn ào quá đi. »

« Em phải dậy chứ, hôm nay có việc quan trọng phải làm. »

« Anh tự đi mà làm, tôi không có việc gì cả. »

« Mộc Đan, mau dậy đi. »

Cuối cùng thì tôi cũng phải bước xuống giường trong bực bội, chỉ gườm mặt với anh ta một cái rồi bước vào phòng tắm để làm vệ sinh, sau khi bước ra mới quát ầm lên đủ thứ.

« Anh có bình thường không ? Mới sáng ra mà làm ầm lên gì chứ ? Có việc gì quan trọng thì nói đi, tôi không rảnh đi tắm với anh đâu. »

Nói xong tôi cũng bước xuống nhà anh sáng, sau khi ngồi đối diện nhau Trường Đông mới đáp lời.

« Hôm nay chúng ta chính thức hẹn hò. »

Tôi sặc nguyên miếng sữa trong miệng vì cái việc quan trọng kia, anh ta phá hỏng giấc ngủ của tôi chỉ để phán một câu hồn nhiên như thế, tôi liền bật cười.

« Anh đùa thế đủ rồi đấy. »

« Anh không đùa đâu, em ăn xong thì mau lên phòng chuẩn bị đi. »

« Đi đâu ? Chuẩn bị cái gì ? » Tôi tròn mắt nhìn Trường Đông và hỏi.

Anh ta không nói gì thêm, chờ khi ăn xong liền đẩy vội tôi lên phòng còn một mình ở dưới kia soạn hết chén bát còn sót lại. Thực ra Trường Đông nói vậy tôi có hơi bất ngờ nhưng lại thấy rất vui, nhất là khi ở một mình trong phòng lại bối rối không biết phải chọn gì. Rốt cuộc sau một hồi làm khổ bản thân tôi cũng nhặt ra được bộ váy ca rô xanh trắng giản dị nhất có thể, một chiếc mũ vành to và một đôi dây vải nhẹ nhàng nhất, tất cả chúng khi cùng diện lên người trông khá hòa hợp nhau.

Hôm đó chúng tôi cùng ra ngoài bằng chiếc xe đạp của Trường Đông, đi cả một ngày đã chơi đủ năm sáu nơi đẹp nhất trong thành phố, không biết vận chuyển một đứa như tôi có mệt lắm không nhưng trên miệng anh ta lúc nào cũng rạng rỡ một nụ cười.

Tôi và Trường Đông cùng vào một ngôi miếu mà bất cứ đoàn du lịch nào đến với thành phố cũng đều ghé qua, người ta bảo nó là nơi để cầu nguyện hạnh phúc. Chúng tôi không phải quá tin mấy điều này, vậy mà khi bước vào đây mỗi người vẫn tự chọn một tấm giấy đỏ để ghi điều mình mong muốn rồi treo lên cây cổ thụ trước sân. Sau khi làm xong liền ngồi nghỉ ở bậc thềm bên gốc cây, Trường Đông vừa đặt chai nước vào tay tôi vừa nói.

« Em có tin những điều mình muốn sẽ trở thành hiện thực không ? »

« Không. » Tôi uống một ngụm nước rồi trả lời, thực ra ban đầu chỉ muốn đùa anh ta chút thôi.

« Vậy em còn viết nó ra rồi treo lên cây để làm gì nữa? »

Tôi im lặng trước câu nói của Trường Đông, ánh mắt nhìn ra xa về phía cây cổ thụ như cố tìm kiếm miếng giấy đỏ của mình. Thực ra anh ta không bao giờ biết rằng ngày hôm ấy tôi hoàn toàn không ghi lấy một chữ nào cả, tôi vốn không muốn bản thân phải quỵ lụy và chờ đợi bất cứ điều gì ở tương lai, với tôi sống tốt mỗi ngày qua đi như vậy đã quá đủ. Tôi nhìn vào gương mặt Trường Đông, lời nói cố ý chuyển sang đề tài khác.

« Anh có rất nhiều sách phải không ? »

« Đúng vậy, rất nhiều. » Trường Đông trả lời tôi.

« Vậy lúc nào anh không còn ở đây nữa hãy để lại chúng cho tôi ? »

« Em thích chúng sao ? »

« Tôi thích. »

« Vậy anh sẽ tặng chúng cho em. »

“Không, tôi muốn mua lại chúng từ anh.”

“Ý em là sao?”

“Tôi chẳng có ý gì cả, chỉ là không muốn phải mắc nợ người khác.”

“Nhưng giá của nó rất đắt, em có trả nổi không?”

“Anh bán bao nhiêu.”

“Em phải trả bằng thời gian của mình, đúng bằng thời gian chúng đã ở bên anh.”

“Anh khôn quá nhỉ? Thế là tôi phải trả cho anh tận mười mấy năm sao?”

“Đúng vậy. Em chỉ cần giao mười lăm năm tiếp theo của đời mình cho anh, sau đó em sẽ được tự do? Nhưng anh nghĩ lúc ấy sự tự do với em đã không còn ý nghĩa nữa.”

“Mười lăm năm đó anh định làm gì với tôi?”

“Đầu tiên phải xin phép cô chú cho anh đón em về nhà, sau đó còn phải được bố mẹ anh cho phép em vào nhà nữa.”

“Tại sao tôi phải về nhà anh?”

“Vì anh sẽ cưới em.”

“Vậy tôi thà không cần sách của anh nữa.”

“Anh tặng em không nhận, anh bán em không mua, vậy em định lấy chúng bằng cách nào?”

“Vậy để công bằng tôi sẽ tặng lại anh một thứ gì đó.”

“Em muốn tặng gì cho anh?”

“Vậy anh thích cái gì?”

“Tạm thời anh chưa nghĩ ra, đợi sau này ra trường rồi sẽ nói với em.”

Tôi gật đầu với ý kiến của Trường Đông, thực ra anh ta chẳng biết tôi muốn giữ những cuốn sách đó làm gì đâu, chỉ là nếu như hai chúng tôi chẳng thể cùng nhau đi hết con đường thì tôi sẽ giữ chúng làm chút kỉ niệm mai này.

21. Chương 21

Tôi đón kì thi thử đại học đầu tiên với cái nể oai ả một ngày đầu tháng bốn, đó là một sự trải nghiệm lớn cho việc đưa ra quyết định chọn trường để đăng kí kì thi chính thức. Cả mấy tuần đó Trường Đông gần như bỏ qua việc học của mình để ở bên hướng dẫn và giúp đỡ tôi, thầy thì rất tốt nhưng trò vẫn rất tiếc, cái đầu tôi là kém kinh niên nên không thể trong phút chốc lại lợi ngược dòng. Nhưng cái quan trọng hơn không chỉ ở đó, việc tôi nào cũng ngồi bên cạnh anh ta học bài khiến tôi không thể tập trung, anh ta giảng tới đâu thì tôi gật gù tới đó, không phải vì tôi hiểu bài mà đang ngơ ngẩn hồn phách vì kẻ gần bên cạnh mình.

« Mộc Đan này, sao em không đặt điều kiện cho bài toán ? » Trường Đông chìa ngay cuốn tập ra trước mặt tôi, lời nói có phần lo lắng.

Tâm hồn đang ở tận tầng mây bỗng dưng bị kéo tụt xuống đất khiến tôi giật mình, một tay đặt lên che tập nháp đang chứa những mặt người kì dị kia, tay nữa mân mê chiếc bút trong tay mà nói.

« Tôi tưởng không cần chứ ? »

« Anh nhắc nhở em mấy lần rồi, sao làm toán mà em cứ như viết văn chỉ sử dụng trí tưởng tượng thế ? » Anh ta bực mình trước câu trả lời của tôi mà tiếp tục nhắc trách móc.

« Tôi biết mình học kém đấy, nhưng anh có cần thiết phải nói thế không ? »

« Nếu những bài cơ bản thế này em không làm được thì tuyệt đối không thể thi vào trường Luật đâu. »

« Không vào được thì thôi, tôi tự biết năng lực của mình. »

« Vậy em định bỏ cuộc ? »

« Tôi mệt mỏi lắm rồi, anh có ép nữa tôi cũng không thể học vào đâu. Tôi vốn chẳng có tư cách gì mà bước chân vào ngôi trường anh đang học cả. »

« Vậy trước nay em chỉ giả vờ nghe lời bố mẹ mình thôi, còn sự thật từ lâu đã không có chút cố gắng nào cho tương lai nữa ? »

Lần này thì cả tôi cùng Trường Đông đều trở nên tức giận và hết mức bảo thủ ý kiến của mình, đó cũng là lần đầu tiên chúng tôi có sự mâu thuẫn lớn trong suốt mấy tuần học vừa qua.

Tôi nhìn vào mắt Trường Đông mà như chọc ủa khóc, cái gì mà không cố gắng cho tương lai chứ ? Chẳng lẽ tương lai của tôi chỉ là được bước chân vào một ngôi trường đại học top đầu cả nước thôi sao ? Bố mẹ tôi nghĩ thế cũng được vì dù sao trước nay tư tưởng ấy cũng đã ăn sâu vào tiềm thức họ rồi, nhưng ngay cả Trường Đông cũng như thế thực sự khiến tôi thấy tổn thương lắm. Anh ta nói thích tôi mà chẳng thêm quan tâm tôi muốn gì, cũng chẳng có lấy một lời ủng hộ cho sở thích của tôi, rõ ràng biết hơn ai hết tôi yêu sách, tôi muốn sống bằng những thứ sẽ viết ra như một tác giả thật sự, vậy mà anh ta chỉ đóng vai người ngoài cuộc hết sức lạnh nhạt và vô tình.

Tôi vẫn nhìn Trường Đông, sau một hồi mới nhếch lên nụ cười nửa môi mà nói.

« Thực ra cái tương lai mà anh nói đó là do bố mẹ tôi và anh cùng gây dựng nên, tôi hoàn toàn không bận tâm càng không muốn tham gia vào. Tôi sẽ học theo những gì mọi người muốn nhưng tôi chỉ làm theo những gì mình yêu thích, đó mới là tương lai của tôi. Còn anh, anh thực sự tàn nhẫn lắm, anh áp đặt những thứ mình muốn lên cho tôi, bắt tôi gánh lấy, thực ra anh có ý đồ gì ? »

Trường Đông thần thờ nhìn vào tôi sau khi nghe hết câu nói ấy, hai tay cố gắng chống lấy mặt bàn để làm điểm tựa hoàn toàn cho cơ thể. Tôi vội vàng thu dọn bao nhiêu sách vở của mình lên tay, cũng chẳng thêm quay mặt lại nhìn người phía sau mà cứ thế bước vội về phòng.

Đêm hôm đó thực sự dài lắm, cũng chẳng hiểu vì sao mỗi giây trôi qua trong tôi lại có thêm một hòn đá đè chặt giữa lòng. Tôi và Trường Đông có lẽ chưa thực sự hiểu nhau, bởi vì anh ta quá hoàn hảo nên cũng muốn người mình thích hoàn hảo vậy chẳng, nhưng tôi lại quá thiếu sót, tôi không thể khiến người mình thương cũng kém cỏi như mình nhưng cũng không thể vì anh ta mà phấn đấu hơn được. Ngày ấy chưa bao giờ tôi nghĩ rằng vì Trường Đông bản thân cần thay đổi, vì yêu anh ta tôi phải sống tốt hơn, chưa bao giờ tôi nghĩ mình cần phải phấn đấu hoặc hi sinh vì người khác. Tình yêu của tôi cũng hẹp hòi như chính con

người của tôi vậy, thế nên Trường Đông rất khó để bước vào trái tim tôi, hoặc nếu đã vào rồi thì suốt đời không thể nào tôi đuổi anh ta ra được.

Hơn hai giờ sáng mà tôi vẫn còn lật qua lật lại trên giường, tấm chăn mỏng hết bị đạp xuống rồi lại kéo lên, thực sự trong lòng đang vô cùng khó chịu. Điện thoại đổ chuông trong chế độ không phát ra âm thanh, màn hình sáng rực lên với hai chữ « Trường Đông » nổi bật, tôi cầm lên thả xuống mấy lần rồi mới chịu nghe.

« Rốt cuộc là anh muốn gì ? » Tôi cau gắt mà hỏi.

« Anh xin lỗi. » Giọng anh ta ảm áp như rót muôn ngàn cảm xúc vào tai tôi.

« Anh xin lỗi vì cái gì ? »

« Anh cứ tưởng đó là điều tốt nhất mình có thể giúp em, giống như việc nếu em có thể bước vào ngôi trường ấy thì từ nay chúng ta sẽ không còn có khoảng cách nào nữa, có thể dành hết tất cả thời gian ở bên nhau. »

Chẳng biết những lời đó có tận mấy đốm lửa mà vừa nghe xong hai má tôi nóng ran, hùa theo đó hai giọt nước cũng lăn dài trên má. Cái gì mà không còn khoảng cách và dành hết thời gian ở bên nhau ? Không phải tôi không hiểu được tình cảm của anh ta nhưng như vậy cũng thật sến sẩm quá. Tôi cười nhẹ trong hạnh phúc, dù thế vẫn giữ chất giọng thờ ơ.

« Anh ích kỉ như vậy sao tôi có thể ở bên anh được chứ ? Còn nữa, dù sao ba năm nay tôi cũng đã ngậm lấy sách vở để chuẩn bị cho cái gọi là tương lai kia, không phải muốn bỏ cuộc nhưng anh cũng đừng ép tôi quá, cái đầu tôi thông minh tới cỡ nào anh cũng biết rồi đấy. »

« Anh biết. Em chính là người thông minh nhất trong những người không thông minh ? »

« Gì chứ ? Anh dám nói thế hả ? Có tin tối nay anh không thể ngủ yên không ? » Tôi lại nổi cáu trước câu nói đùa của Trường Đông, dù vậy trong lòng vẫn cảm thấy thực sự ảm áp.

« Anh không tin đấy, có giỏi thì em qua đây đi, cửa phòng anh không khóa đâu ? » Anh ta lại cười, lời mời gọi kia chứa đầy sự thích thú.

Tôi cũng nghe hết câu nói đó mà vội vàng gấp máy lại bỏ nơi đầu giường, bước xuống nhà sang gõ cửa phòng kế bên.

« Cửa không khóa đâu, anh nói với em rồi mà. » Trường Đông nghe thấy tiếng động cũng liền nói vọng ra, âm thanh chỉ đủ cho hai chúng tôi nghe thấy.

« Sao anh vẫn chưa ngủ, tưởng còn sớm nữa chắc ? » Tôi mở nhẹ cửa bước vào, vậy mà vừa nói đến đó thôi đã bị một cánh tay rắn chắc giữ chặt người rồi đẩy sát vào tường. Cơ thể Trường Đông to lớn che khuất ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn ngủ đang chiếu thẳng vào tôi, cứ thế không nói gì mà dùng hết lực của môi mình nuốt trọn đôi môi nhỏ bé đang tái nhợt của tôi, giống như đang ngậm một viên kẹo sữa trong miệng. Hai giây để tôi chột hiểu chuyện gì đang xảy ra, mặc dù không dám tạo ra âm thanh để bố mẹ nghe thấy nhưng vẫn dùng hết sức mình đặt tay lên ngực đối phương đẩy mạnh, nhưng càng đẩy ra thì con người ấy càng ghì chặt tôi hơn, cả cơ thể đang nóng ran như ngồi trên miệng núi lửa mới chực phun trào. Tôi sợ lắm vậy mà trong hoàn cảnh đó bệnh tật lại càng phát triển mạnh hơn, triệu chứng ban đầu vẫn là tim đập mạnh rồi khó thở, sau đó thì linh hồn cũng đi nghỉ mát ở bên kia địa cầu, chỉ còn hai cánh tay đang buông thõng để tiếp nhận cảm giác ngọt ngào kia. Nếu lúc đó ai có thể cho Trường Đông một chút thú tính có lẽ việc ăn tươi nuốt sống tôi quả thật dễ dàng, vậy mà anh ta chỉ dừng ở đó thôi, một nụ hôn kéo dài tới khi hai trái tim đã thực sự hiểu nhau mới chịu dừng lại, chỉ còn tro bụi mình tôi với cơ thể bất động và cặp mắt đang nhắm nghiền hạnh phúc.

« A » Tôi hét lên một cái rồi cũng vội vàng mở mắt, nhớ lại hành động buông thả vừa rồi của bản thân mà không khỏi xấu hổ, dù vậy vẫn hăm hực mắng trả cái mồi đầu đau đớn kia.

« Anh làm trò gì vậy ? »

« Em đang tưởng tượng ra gì mà cười vui thế ? » Trường Đông nhìn tôi, nụ cười trong màn đêm dường như đang tỏa ra muôn vàn ánh sáng.

« Tôi cười bao giờ ? Ai cho phép anh tự ý đụng chạm vào người tôi ? » Tôi gằm gừ trong miệng, chỉ sợ để bố mẹ nghe thấy mà không thể làm ầm lên.

« Rõ ràng anh đã buông em ra từ lâu mà em vẫn đứng bất động mỉm cười, lại còn muốn chối nữa ? Bây giờ anh đền bù thiệt hại cho em rồi, có chỗ nào chưa vừa ý em cứ nói để anh khắc phục. »

« Cái gì mà đền bù thiệt hại, anh nói vớ vẩn gì tôi chẳng hiểu ? »

« Đền cho em suốt thời gian qua đã bị anh dồn ép làm theo ý mình ? »

« Vậy hành động lần này cũng là làm theo ý anh, phải tính thêm vào tội lỗi chứ sao lại biến thành vật đền bù cho tôi được ? »

« Nhưng lần này là em đã vui vẻ tiếp nhận nụ hôn của anh, sao lại gọi việc đó làm theo ý mỗi mình anh được ? »

« Tôi có ý đó hồi nào ? »

« Vậy em sang đây vào lúc hai giờ sáng để làm gì ? »

Tôi cứng họng, đưa tay lên xoa xoa đôi gò má đã nóng ran, rõ ràng anh ta đang dùng cái miệng đảo hoạt kia để bắt nạt từ sức khỏe tới tinh thần của tôi vậy mà tôi lại chẳng làm gì được. Trường Đông vẫn giữ nguyên tư thế ấy nhìn xuống tôi đầy thích thú, một tay giữ chặt núm cửa còn tay kia chống mạnh lên tường, cả cơ thể đang bao vây lấy tôi không thương tiếc.

Tôi cố dùng chút sức lực yếu ớt mà đẩy vào khuôn ngực rắn chắc trước mặt mình, mắt không dám nhìn lên mà cứ vậy trách móc.

« Anh dịch qua tí đi, tôi khó thở quá . Anh lấy hết oxi của tôi đi rồi kìa. »

Trường Đông vẫn không nhúc nhích, dù vậy tôi vẫn cảm giác cánh tay anh ta đã không dùng lực nhiều như ban đầu, ngay cơ hội đó mà tôi cũng đẩy mạnh đối phương ra để chạy thẳng về phòng. Tôi ngốc nghếch chạy sang phòng Trường Đông làm gì vào giờ này không biết, rõ ràng đã bị ăn hiếp mà còn cứng họng không thể phản kháng gì, đã vậy còn tình nguyện trao hết ruột gan cho người ta trong niềm sung sướng, hạnh phúc. Đêm đó đúng là tôi điên rồi, một cái điên dễ khiến người ta liên tưởng tới những điều không thể nào mang trên mình màu trắng.

Thực sự sau ngày hôm đó tôi cũng có đôi chút đỡ buồn hơn trước, không chỉ cố gắng tập trung vào học hành mà cũng đối xử tốt với Trường Đông hơn. Nhà vệ sinh ở tầng hai chỉ mỗi tôi và anh ta dùng chung, có lẽ không ai phát hiện ra khi đầu gối của anh ta hết chính tôi là người chọn mua hộp mới và đặt thế vào, khăn mặt của anh ta được tôi giặt dù thường xuyên, áo quần đã khô cũng được xếp gọn gàng ngay ngắn trong tủ, những việc đó trước nay đều do mẹ tôi làm, đã lâu rồi tôi làm thay, cả hai người họ đều không phát hiện ra chuyện này. Chẳng hiểu vì sao một đứa lười biếng như tôi lại bắt đầu thích việc được quan tâm người khác, tôi thấy buồn khi ai đó không vui, tôi muốn cười khi ai đó hạnh phúc, vậy mà khi đối diện với người ta lại luôn ngẩng mặt lên trời tự cao.

Sáng nay Trường Đông vẫn chở tôi tới lớp, quãng đường kia từ lâu đã biến thành chiến trường cuộc đấu khẩu của chúng tôi, từ những cái nhỏ nhặt như hôm nay mẹ làm bánh bị nhạt hay vừa ăn cho tới những việc kinh thiên động địa như thời tiết hôm nay mưa hay nắng. Anh ta với tôi luôn như vậy, một khi đã cãi nhau đều bắt phân thắng bại, không ai chịu nhường ai từ cổng nhà tới cổng trường. Tôi đang ngồi sau xe hí hục sửa lại chiếc quai cặp bị bung ra thì đột nhiên Trường Đông hỏi.

« Nếu đợt thi thử lần này kết quả như mong muốn, em vẫn nộp hồ sơ thi vào trường mọi người Luật chứ ? »

Tôi đọc được tâm trạng lo lắng và chờ đợi của Trường Đông, dù vậy chỉ thoáng thở dài rồi nói ra những điều mình nghĩ.

« Anh nghĩ có thể sao ? Tôi sẽ cố gắng hết mình, nếu được sẽ làm theo những gì mọi người mong muốn. »

Trường Đông im lặng, chẳng hiểu sao trong lòng tôi lại nặng trĩu mà nói tiếp.

« Nhưng nếu không đạt số điểm cao, tôi thực sự... »

« Em hãy làm như những điều mình thích, không vào đại học cũng không sao, miễn bản thân em thấy vui là được. » Trường Đông cướp lấy lời tôi, kèm theo đó là một nụ cười rạng rỡ. Tôi biết anh ta chỉ làm vậy để không khiến tôi bận tâm, ngay chính nụ cười kia cũng vô cùng gượng gạo. Tôi cũng muốn được mỗi ngày cùng Trường Đông bước chung vào một mái trường nhưng thực sự năng lực của tôi là không thể, nghĩ vậy lại nói.

« Anh sẽ vui vẻ ủng hộ tôi sao ? Anh không còn muốn bắt tôi phải ở bên cạnh anh nữa ? Vì sao vậy ? »

« Vì anh thương em. »

Phải không ? Vì Trường Đông thương tôi ? Bởi chính Trường Đông cũng hiểu rõ một điều dựa vào năng lực của bản thân thì cái cổng trường đại học với tôi thực sự xa xỉ lắm, anh ta càng cố gắng càng khiến tôi mệt mỏi hơn, bởi vì anh ta thương tôi nên không còn muốn ép tôi thêm nữa. Trong cuộc đời chưa bao giờ tôi được nghe việc người khác thương mình mà lại cảm thấy vừa hạnh phúc vừa khổ tâm như thế, cái thương đó còn chứa đựng ở Trường Đông cả một bầu trời hi vọng và chờ mong, bởi vì nó quá lớn lao nên tôi sợ mà chẳng muốn giữ bên cạnh mình.

« Anh lại gạt tôi rồi, bảo thương tôi mà sáng nay còn không chịu nhường tôi vào nhà vệ sinh trước, tôi tuyệt đối không tin anh đâu. » Tôi vờ vệt đánh lãng cảm xúc của bản thân, chỉ sợ Trường Đông nhìn thấy được những giọt nước trên má mình.

« Vậy sao anh gõ cửa gọi mà em vẫn ngủ nướng, rõ ràng em không tốt còn đổ lỗi cho anh. »

Trường Đông phản bác, dù vậy tôi chỉ véo nhẹ vào lưng anh ta mà cứ thế mỉm cười.

Kì thi thử lần đó tôi giống như một con cá nhỏ lội ngược dòng, vừa được thông báo kết quả mà không dám tin vào mắt mình nữa. Từ một đứa học lực trung bình bỗng chốc lại đạt số điểm cao thứ năm trong lớp, mặc dù một nửa thành tích ấy là của Trường Đông, một nửa phần còn lại là do may mắn rồi mới đến công lao của bản thân nhưng thực sự tôi đã rất hãnh diện và vui mừng. Lần đầu tiên trong đời tôi có thể mở mắt mở mày trước bạn bè vì thành tích học tập, đã thế về nhà còn được bố mẹ tán dương, chỉ tới khi đón nhận cặp mắt mong mỏi của Trường Đông mới thấy lòng nặng trĩu, chính lúc đó tôi mới giác ngộ được rằng đi kèm với niềm vui này chính là một gánh nặng lớn lao. Đã như vậy rồi tôi còn có lí do gì để chối bỏ việc nộp hồ sơ dự thi vào trường Luật nữa ? Dẫu vậy nhưng đặt vào vị trí của tôi thì cô gái nào cũng giống nhau, chẳng ai muốn người mình thương nhìn thấy sự kém cỏi của mình, không ai muốn vì cái đầu rỗng rếch mà tạo nên khoảng cách trong tình cảm. Ngày ấy thực sự tôi đã rất tự ti, bởi vì Trường Đông quá xuất sắc nên dù ở đâu cái bóng ấy cũng che hết con người tôi, anh ta không quan tâm nhưng tôi không làm thế được, nó giống như một vết thương lòng đã đẩy chúng tôi xa nhau hơn.

22. Chương 22

Hai tháng cuối cùng trong quãng đời học sinh ngoài ăn, uống, nghỉ ngơi thì mọi thời gian còn lại của tôi hầu như chỉ dành cho việc học. Trường Đông khép lại tất cả mọi việc mà luôn ở bên giúp đỡ và chăm sóc tôi, ngày tháng ấy dù vất vả nhưng lại rất hạnh phúc.

Trưa tháng sáu với với cái nắng như đổ cả chậu lửa lên mái nhà, tôi ngồi học trong phòng mà đôi gò má ửng đỏ mồ hôi, Trường Đông từ bên phòng mình bước sang vui vẻ nói.

« Hôm nay em học tới đó thôi, chúng ta cùng ra ngoài thư giãn nhé. »

Tôi đập tay xuống bàn ầm ầm, cứ thế mà hét lên sung sướng.

« Anh nói thật phải không ? Vậy chúng ta mau đi thôi. »

« Cho em năm phút để chuẩn bị, anh sẽ chờ ở dưới cổng. »

Nói rồi Trường Đông quay người bước đi, trước khi ra ngoài không quên kéo chặt cửa lại.

Năm phút quý giá ấy đủ để tôi thay lên mình bộ quần áo khá năng động và thoa một lớp son mỏng trên môi, trước khi bước ra liền tiến lại gần ô cửa sổ đứng trên cao nhìn xuống, cảm giác hạnh phúc bao giờ cũng

như vậy ở trong lòng. Trường Đông đang đứng ở dưới kia nhìn lên tôi, cả hai ánh mắt cùng chạm nhau với nụ cười nửa miệng, trong ánh nắng vàng con người ấy càng trở nên rực rỡ hơn bao giờ.

Tôi ngồi sau xe Trường Đông, cả đoạn đường không biết nói bao nhiêu thứ, cho tới khi tới được quán kem gần nhất mới chịu dừng lời.

« Trường Đông này, sáng nay anh đã mang nước ra tưới cho chậu xương rồng trước cửa chưa ? » Tôi hỏi.

« Anh quên rồi. » Anh ta trả lời hờ hững.

« Sao anh có thể vô tâm như thế, nếu nó có mệnh hệ gì thì anh chết với tôi. »

« Em lo lắng cho nó nhiều vậy sao ? »

“Nhiều lắm.”

“Nó có quan trọng với em không?”

“Rất quan trọng.”

“Vậy cả đời này em phải ở bên cạnh để chăm sóc nó đấy.”

“Chẳng phải lần trước anh bảo chậu xương rồng ấy là của mình sao? Cây của anh lại bắt tôi phải chăm sóc, anh khôn thật đấy nhỉ?”

Trường Đông cười lớn trước câu nói của tôi, sức nặng của một đĩa mập mạp cộng thêm cái nắng gắt giữa trưa hè oi ả hình như không thể làm mất đi niềm vui trên gương mặt ấy.

Ngày hôm đó hai chúng tôi đã rất vui vẻ ở bên nhau, có cãi cọ nhưng sau đó luôn là tiếng cười, có trách móc nhưng cuối cùng vẫn là những lời tâm sự. Chẳng hiểu tôi ngốc nghếch làm sao mà lại đi hỏi Trường Đông những câu rất ngớ ngẩn khi ăn kem, lời nói ấy như một gáo nước lạnh dội thẳng vào tim mỗi người.

“Nếu tôi không còn ở đây nữa có phải những mùa hè sau đó sẽ không được cùng anh ăn kem như thế này?”

Tôi và Trường Đông không nhìn nhau, dù đang mơ hồ với cảm xúc của bản thân nhưng tôi lại đọc thấy tâm tư người đối diện, anh ta không trả lời mà chỉ lắng nghe những gì tôi nói.

“Rồi anh sẽ lại có một người khác cùng ăn kem với mình, rồi anh sẽ sớm quên tôi thôi.”

“Em đừng nói nữa, anh không bao giờ quên em cả.” Trường Đông đặt mạnh tay xuống bàn, ánh mặt giận dữ đổ vào tôi muôn vàn cảm xúc.

“Anh thấy không, khi chậu xương rồng cũ mất đi thì sẽ có một chậu mới đặt vào chỗ đó, rồi anh cũng sẽ dành tất cả tình cảm cho chúng giống như nhau. Tôi cũng không dám chắc bản thân mình sẽ không thay đổi.”

“Mộc Đan này, em có biết tặng ai đó chậu xương rồng là có ý gì không?”

Trường Đông hỏi, tôi chỉ lắc đầu, đây là lần đầu tiên trong đời tôi nghe điều đó.

“Nó cũng giống như em muốn nói mình từ lâu đã yêu đơn phương họ rồi.”

“Vậy chậu xương rồng ấy anh muốn tặng cho ai?”

“Anh muốn tặng cho em.”

Tôi cố nở một nụ cười để ngăn lại những giọt nước mắt trên má mình, cuối cùng lại buông lời như cửa dao vào trái tim người đối diện.

“Nhưng rồi nó cũng chết trước khi thuộc về tôi, mà chính tôi lại gây nên cái chết ấy. Đôi khi tôi không hiểu được đó là số phận hay là sự ngẫu nhiên, nếu cây xương rồng là tình cảm của anh thì có phải tôi đã tàn nhẫn quá?”

Trường Đông không trả lời, ánh mắt anh ta đổ gục xuống bàn với muôn ngàn cảm xúc. Không phải tôi không muốn chấp nhận Trường Đông mà tôi không dám tin vào cái gọi là tình yêu mãi mãi. Tôi sợ một ngày trên con đường ấy chỉ còn mình tôi bước đi, sợ chiếc ghế đá ở công viên chỉ còn riêng tôi lạc lõng, đứng

bên ngoài ô cửa sổ sẽ không còn thấy được người mình thương, chẳng thà cứ làm một kẻ thiếu thốn ngay từ đầu con hơn về sau lại thấy mình cô đơn, lẻ bóng. Trường Đông sẽ yêu tôi được bao lâu? Tôi đi rồi anh ta có chờ tôi nữa? Tôi không dám hỏi và cũng tự thấy mình chẳng có tư cách gì để chất vấn người ta.

Trước khi trở về nhà tôi lại muốn ghé vào công viên, khi tìm đến chiếc ghế đá quen thuộc ngày xưa thì đã có người ngồi sẵn ở đó. Tôi nói.

“Không biết từ bao giờ vị trí này nơi công cộng tôi lại nghĩ nó của riêng mình, thật là tham lam quá phải không?”

“Em nhìn xem, cả chàng trai và cô gái ngồi ở đó đang cười rất hạnh phúc, vậy mà cũng tại đó chưa một lần chúng ta nói chuyện vui vẻ với nhau.”

“Anh biết vì sao ngay từ lần đầu gặp mặt tôi đã ghét anh không?”

“Vì trông anh rất đáng ghét?”

“Anh thông minh đấy.”

“Chỉ vì vậy thôi sao?”

“Vì mỗi lần đứng trước mặt anh tôi luôn cảm thấy mình ngu ngốc. Cái gì anh cũng tốt, cái gì cũng hoàn hảo trong khi tôi chẳng nổi bật ở điểm nào.”

“Em cứ ngốc nghếch như vậy anh rất thích.”

“Vì sao chứ? Không phải mang theo người ngốc nghếch bên cạnh sẽ phiền toái lắm sao?”

“Bởi vì người ngốc rất dễ lừa, nhưng khả năng nói dối của họ lại rất kém, cũng giống như em vậy.”

“Anh muốn lừa gạt tôi sao? Báo trước với anh ngoài cơ thể vô dụng này ra thì tôi thuộc giai cấp vô sản đấy nhé.”

“Bởi vậy nuôi em rất dễ, chỉ cần cho ăn no và trước khi đi ngủ làm em vui là được phải không?”

“Tôi không cần anh nuôi, nói vậy chẳng bảo tôi là heo còn gì?”

Trường Đông cười thích thú rồi gõ nhẹ lên đầu tôi, dưới cái nắng chiều rực rỡ xuyên qua từng kẽ lá càng khiến niềm hạnh phúc dâng tới điểm tận cùng.

Ở trên chiếc ghế đá đôi nam nữ ấy vẫn dựa vào vai nhau, câu chuyện họ nói vui vẻ tới mức hai đôi môi đều nở một nụ cười rạng rỡ, chỉ có tôi và Trường Đông đang cùng bước đi cách xa nhau, không có sự tiếp xúc cơ thể nhưng hai trái tim như đang chung một nhịp đập đều.

Chẳng còn bao lâu nữa là kì thi quan trọng nhất trong đời tôi sẽ đến, đêm hôm đó chẳng hiểu sao đang học bài tôi liền chạy sang gõ cửa phòng Trường Đông, chưa kịp để anh ta nói gì liền vội vàng lên tiếng.

“Tôi đói bụng quá, anh kiếm thứ gì cho tôi ăn được không?”

Trường Đông khẽ nhìn đồng hồ rồi gõ nhẹ lên trán tôi, một lúc sau mới chịu trả lời.

“Em biết đã mười hai giờ đêm rồi không? Giờ em muốn ăn gì để anh mua?”

Tôi chỉ chờ tới đó mà ôm chặt lấy cánh tay anh ta, giọng nói trở nên sung sướng hết mức.

“Cái gì cũng được, anh nhớ mua thêm đồ uống với nhé.”

Trường Đông gật đầu rồi thay quần áo và bước vội xuống nhà, qua khung cửa sổ bóng người ấy dần nhạt nhòa trên đoạn đường vắng vẻ, chẳng biết vì sao giây phút ấy lòng tôi lại cảm giác nôn nao.

Chờ mãi một tiếng đồng hồ mà Trường Đông vẫn chưa trở về, bụng tôi lại đói tới mức chân tay cũng trở nên vô dụng, lại chạy ra chạy vào đứng bên ô cửa sổ không yên. Tôi quyết định bấm máy gọi cho Trường Đông nhưng tiếng chuông lại reo lớn bên cạnh phòng mình, một cảm giác bất an đè chặt trong lòng đến khó thở. Rồi một tiếng đồng hồ nữa trôi qua vẫn không thấy bóng dáng Trường Đông đâu, lần này thì tôi đành mặc vội chiếc áo rồi chạy xuống cổng chờ đợi một mình, bao nhiêu suy nghĩ vớ vẩn lại bủa vây lấy tâm trí.

Cuối cùng thì điện thoại tôi cũng reo lên, người gọi cho tôi không phải là Trường Đông mà chính là cô gái tôi đã không gặp suốt một thời gian dài.

“Có chuyện gì mà giờ này chị còn gọi cho tôi?” Vừa bốc máy lên tôi đã hỏi.

“Trường Đông gặp tai nạn đang ở trong phòng cấp cứu, em tới liền nhé.”

Tôi chết lặng người mấy giây rồi mới hốt hoảng chạy vào trong thông báo với bố mẹ mình, chỉ hơn mười phút sau cả gia đình đã có mặt ở bệnh viện. Mẹ tôi lo lắng không yên đi qua đi lại trước phòng cấp cứu còn bố đang cố gắng hết sức thông báo việc này cho bố mẹ Trường Đông, sợ không cầm được lòng mình mà ứa khóc nên tôi cố ý đi ra nơi khác. Tôi đứng vịn tay vào ban công, ánh mắt nhìn ra xa như kẻ mất hồn, chỉ chờ tới đó thôi mà hai giọt nước mắt cũng vội vàng lăn xuống.

“Em đừng khóc nữa, mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi.” Thục Linh từ lâu đã đứng sau lưng tôi, tay chị ta đặt nhẹ lên vai rồi an ủi.

“Chị có thể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không?”

“Chị gặp Trường Đông ở quán bánh ngọt, sau khi nói chuyện một lúc mới biết anh ấy đi mua nó cho em. Trường Đông vì sợ về muộn em sẽ chờ nên khi qua đường không cẩn thận đã bị xe máy va phải.”

Thục Linh nói tới đó thì hai hàng nước mắt rưng rưng, cả cơ thể cũng giật mạnh theo mỗi tiếng nấc.

Chỉ vì tôi mà Trường Đông mới ra nông nỗi này, nếu như tôi không sang gõ cửa phòng anh ta thì mọi chuyện sẽ khác. Trường Đông nếu có mệnh hệ gì thì suốt đời này tôi sẽ không tha thứ cho bản thân, đó là lần đầu tiên tôi sợ mất đi con người này nhiều như thế.

“Em xin lỗi...là tại em...em sai rồi...” Tôi nói trong vô thức theo từng giọt nước mắt chảy vào môi mặn đắng, tiếng nấc nghẹn ngào nơi cổ họng mỗi lúc một to hơn.

Chỉ khi bác sĩ bước ra từ phòng cấp cứu thì cả tôi và Thục Linh cùng vội vàng chạy tới, ai nấy đều tập trung vào lời nói của người đứng trước mặt mình.

“Bệnh nhân mất quá nhiều máu, trong kho máu của bệnh viện lại không còn nhóm máu AB, tình hình đang rất nguy cấp.”

“Tôi thuộc nhóm máu AB, xin bác sĩ hãy dùng máu của tôi cho anh ấy.” Thục Linh hét lên, trong khoảnh khắc ánh mắt chị ta chứa trăm phần hi vọng.

Cả bố mẹ và tôi cùng nhìn về cô gái xinh đẹp trước mặt mình, ai cũng chỉ tiếc một điều trong cơ thể không chảy dòng máu AB ấy. Tôi cười nhạt nhẽo, ước gì lúc này bản thân có thể làm được như Thục Linh để chuộc lấy một phần tội lỗi mình đã gây ra, chỉ cần có thể cứu lấy anh ta thì tôi cũng chẳng tiếc cho đi bất cứ thứ gì.

Tôi ngồi bất động ở bên ngoài chờ ca phẫu thuật sẽ thành công, trong trái tim như đang bị trăm ngàn con dao rạch nát. Cuối cùng mọi việc cũng diễn ra như mong muốn, ai nấy cùng thở phào nhẹ nhõm còn mình tôi đứng chơi vơi trước sảnh như một kẻ mất hồn. Khi Trường Đông tỉnh lại tôi còn mặt mũi nào để gặp anh ta? Dù Trường Đông không trách gì nhưng tôi cũng không thể tha thứ ình được.

Tôi trở về nhà còn bố mẹ và Thục Linh ở lại bên cạnh Trường Đông, vốn dĩ tôi chẳng đem lại điều tốt đẹp gì cho anh ta nên cũng phải biết điều mà rút lui từ sớm, đừng để tới khi bản thân không thể nhấc nổi chân lên mới tỉnh ngộ thì đã quá muộn rồi.

Chỉ sau một ngày Trường Đông xảy ra chuyện thì hai bác đã tới để chăm sóc anh ta, biết được tình cảm và sự chăm sóc tận tình của Thục Linh dành cho con mình họ đều rất vui vẻ. Trường Đông đã tỉnh lại nhưng vẫn không mở miệng nói với ai một câu, ngày nào tôi cũng tới bệnh viện nhưng chỉ đứng lập lờ bên ngoài cửa nhìn vào trong, tuyệt đối không để anh ta trông thấy mình.

Thục Linh chẳng biết từ đâu bước lại đập nhẹ vào vai tôi rồi nói.

“Sao em không vào? Máy ngày nay Trường Đông mong em lắm đấy.”

Tôi giật mình quay người lại rồi đưa tay ra hiệu cho chị ta, cứ thế rồi cả hai cũng bước tới một nơi xa ngồi nói chuyện.

“Thực Linh, tôi sai rồi, vì tôi mà Trường Đông mới trở nên như thế.”

“Anh ấy đã khỏe lại, em cũng đừng tự trách mình nữa.”

“Nếu không có chị thật không biết sẽ ra sao. Chị chính là người anh ta cần nhất.”

Tôi nói tới đó thì cả hai cùng khóc, mỗi người tự đau ột nỗi khổ của bản thân nhưng nguyên nhân đều từ chàng trai đang nằm trong viện ấy.

“Mộc Đan, chị có thể xin em một điều không?”

“Em biết chị muốn gì, em cũng đã quyết định không ở bên Trường Đông nữa. Mấy ngày nay em đã suy nghĩ rất nhiều, khoảng cách của chúng em tuyệt đối không hề nhỏ, em lại chỉ mang tới xui xẻo cho anh ta. Em xin lỗi vì đã không làm vậy từ sớm.”

“Em sẽ hiểu cho chị phải không? Cuộc đời chị nếu không có được Trường Đông sẽ trở nên vô nghĩa.”

Ước gì tôi cũng dám đối mặt với Thực Linh và chính mình để nói rằng cuộc đời tôi nếu không có Trường Đông cũng không còn ý nghĩa gì nữa, nhưng rồi tôi vẫn không làm thế, tôi vẫn chịu buông tay, chỉ cần trong trái tim Trường Đông đã từng một lần đập vì tôi là đã quá đủ rồi.

23. Chương 23

Cả tuần nay Trường Đông vẫn nằm trong bệnh viện, chỉ có bố mẹ tôi và hai bác luân phiên túc trực bên cạnh anh ta, còn mỗi mình tôi không lấy một lần có mặt. Mẹ tôi không vui vì điều đó, tuy đã dùng đủ cách để tôi phải tới thăm Trường Đông nhưng tôi vẫn chối bay vì việc học, vì tôi bận cho kì thi tuyển sinh sắp tới của mình.

Thực ra tôi cũng muốn đến thăm, nhưng lại thấy bản thân dư thừa khi xuất hiện ở phòng bệnh kia, nhất là sợ đối mặt với Trường Đông bằng một trời tội lỗi.

Trưa hôm ấy vừa về tới nhà đã trông thấy bác gái và mẹ đứng quay lưng trong bếp nói chuyện với nhau, dù đã định lên phòng nhưng tôi vẫn găm chân đứng đấy. Những gì nghe được tôi còn nhớ rất rõ tới tận hôm nay, bao nhiêu tơ rối trong lòng chỉ đợi giây phút này mà đứt hẳn.

“Cô chú thấy Thực Linh thế nào? Mấy hôm nay nhìn con bé tận tình chăm sóc Trường Đông mà lòng tôi cũng vui lây vài phần theo đó. Nếu như Trường Đông thương yêu một con bé ương ngạnh, suốt ngày chỉ biết làm khổ nhau chắc cả nhà tôi không thể chấp nhận điều này.”

Mẹ tôi nghe bác gái hỏi liền trả lời, đúng hơn đang biểu thị sự đồng tình với suy nghĩ đó.

“Em cũng nghĩ vậy, Thực Linh vừa hiền vừa ngoan, nếu có thể ở bên cạnh Trường Đông thì còn gì bằng nữa? Nhìn con bé em lại thấy buồn lòng vì Mộc Đan, trước nay nó luôn cư xử như đứa trẻ con, làm việc chẳng bao giờ suy nghĩ trước sau cho đúng đắn.”

“Cô đừng trách cháu nó, việc học trên trường bận rộn nên không thể vào viện đấy thôi, tôi tin con bé rất lo lắng cho anh của mình.”

“Em chỉ mong như vậy, chỉ cần hai anh em nó hòa thuận với nhau.”

Mỗi câu lọt vào tai đều cổ nửa phần sai nửa phần đúng, tôi chỉ nhếch môi cười lạnh lẽo rồi đi nhẹ lên cầu thang. Cửa sổ đã mở tung mà vẫn thấy trước mắt mình những mảng đen mù mịt, phòng bên kia đã mấy ngày không có chút hơi ấm của Trường Đông, bất giác tôi thấy trái tim thắt lại trong ngực mình. Hình như không ai biết chuyện xảy ra với anh ta là do tôi, càng không thể biết quan hệ hai chúng tôi đã thực sự thay đổi, không bằng mặt nhưng rất hợp lòng. Nhưng vậy thì đã sao? Có thay đổi được gì không? Bảo tôi bám lấy Trường Đông để dành lấy inheritance thứ tình yêu đó, thực sự lòng tự tôn và lương tâm không cho phép tôi làm được điều này.

Mẹ tôi nói đúng, tôi trước nay luôn cư xử như một đứa trẻ, tôi không biết suy nghĩ trước sau và khiến người khác phải phiền lòng. Nhưng mẹ cũng sai rồi, mẹ không biết thâm tâm tôi khổ sở thế nào đâu, tôi muốn tiến thêm một bước thì lại trượt ngã về sau, muốn đi nhanh hơn trước nhưng lại rẽ sai đường. Tôi sợ, cái cảm giác tình cảm của mình bị mọi người đem ra đo lường, cái niềm kiêu hãnh bấy lâu bị mọi người thương hại.

Nếu bố mẹ và hai bác biết một đứa ương ngạnh và thích làm khổ người khác như tôi đem lòng yêu mến Trường Đông sẽ thế nào? Có phải như những lời đã nói “...cả nhà tôi sẽ không thể chấp nhận được chuyện này.” không? Tôi thầm nghĩ, không lo lắng nhưng lại thấy nực cười cho bản thân. Trường Đông tốt như vậy, tôi lấy tư cách gì ở bên anh ấy?

Hôm nay Trường Đông xuất viện trở về, hai bác và Thục Linh cùng đi bên cạnh anh ta, chỉ mình tôi lấy cớ bận học thêm để trốn khỏi nhà không đứng chờ như bố mẹ. Tôi ngồi cả buổi chiều ở công viên, vẫn chiếc ghế đá đặt bên bờ hồ, đọc đi đọc lại cuốn tiểu thuyết vẫn chẳng nhớ nổi tên nhân vật là gì nữa. Bây giờ mà có cái gì cho vào miệng thì hay biết mấy, chỉ có như vậy đầu óc tôi mới lại minh mẫn hơn.

Cuối cùng cái dạ dày đang co bóp cũng buộc tôi phải đứng lên, tiệm bánh ở cách đây không xa nữa. Nhưng rồi khi cầm thứ mình muốn trên tay tôi vẫn không nuốt nổi, bỗng dừng lại nhớ ổ bánh mì ngày tôi đứng ở sân ga tiễn biệt Trường Đông. Ngày ấy tôi muốn đưa nó cho anh ta nhưng vẫn không thể, chiếc bánh hôm nay cũng chỉ mình tôi ăn, bất chợt thấy lòng mình hiểu ra điều gì đó.

Lúc tôi trở về người lớn đang ngồi hết ở phòng khách, chào hỏi mọi người tôi mới bước lên cầu thang. Ổ bánh mì mang từ cửa tiệm về đây đã lạnh ngắt, hình thù có phần nhăn nhúm hơn. Ở trong kia Trường Đông đang nằm dựa lưng vào giường, Thục Linh ngồi bên cạnh nhẹ nhàng bón từng thìa cháo, giây phút đó tôi mới nhận ra rằng anh ta không thể ăn được chiếc bánh trên tay tôi.

Nực cười chưa? Cũng không sao cả? Tôi chỉ đứng nhìn một lát rồi mở cửa phòng mình bước vào trong. Chậu xương rồng vẫn nằm bên ngoài kia, qua ô cửa sổ với những cái gai sắc nhọn nhất. Xương rồng mấy tuần không có nước vẫn xanh tốt, tại sao tôi không có Trường Đông lại phải làm khổ mình? Cuộc đời này tôi nợ anh ta một lời cảm ơn cũng được, một lời xin lỗi cũng không sao, không trả được cũng chẳng thế nào. Trường Đông sẽ không vì món nợ này mà trở nên thiếu thốn, tôi cũng không vì nó mà hành hạ bản thân, coi như chúng tôi chỉ có duyên tới đó.

Tôi không dám bước vào phòng bên cạnh, hằng đêm chỉ có thể trèo qua cửa sổ đứng bên ngoài hành lang. Cánh cửa kính bao giờ cũng kín bưng, rèm bên trong lại kéo rộng hết mức, thành ra dù ánh sáng rực rỡ bao nhiêu tôi vẫn chẳng thấy gì.

Kì thi tốt nghiệp năm ấy tôi tự mình đi, tự mình học, bản thân cũng chẳng muốn được người nào quan tâm. Thực ra không phải như vậy, chỉ là tôi thi tại trường, mà tốt nghiệp phổ thông cũng không có gì khó, thành ra bố mẹ vẫn rất tin tưởng tôi. Bài làm của tôi không quá tốt nhưng vẫn có thể qua, xếp hạng trung bình khá cũng đã như mong đợi rồi.

Hai bác đã trở về còn Trường Đông ở lại nhà tôi, vì cơ thể đã phục hồi và cũng phải dự thi học kì sắp tới. Ngày nắng rực rỡ hôm đó tôi chủ quan ra ngoài không mang ô, tới gần tối thì cơ thể bắt đầu mệt mỏi, hình như là dấu hiệu cảm nắng. Vì cũng nhẹ nên tôi không nói với mẹ chuyện này, chỉ tới mười hai giờ đêm đang học bài mới thấy người nóng hầm hập. Tôi xuống bếp rót một li nước, cầm trên tay một ít thuốc rồi lên phòng, vậy mà vừa tới cửa đã gặp Trường Đông bước ra. Anh ta nhìn vào tay tôi, bất giác tôi lại dấu nó sau lưng mình.

“Em dấu gì trên tay thế?” Anh ta hỏi.

“Tôi không có, anh đừng bận tâm.”

Mồ hôi trên trán tôi rịn ra, cơ thể cũng lạnh toát. Tôi bước vào phòng rồi đóng kín cửa lại, cũng không cần bận tâm anh ta ở ngoài kia như thế nào. Một lát sau Trường Đông gõ cửa phòng tôi, giọng nói hình như lo lắng.

“Em bị cảm phải không? Gói thuốc dưới bàn đang còn đấy.”

Xong rồi, đã dấu đầu còn hở đuôi, tôi đưa tay lên trán mình xoa xoa vài cái. Trường Đông vẫn gõ cửa bên ngoài còn tôi im lặng vờ như đã ngủ say, chỉ nghe tiếng tim mình đập từng hồi thỉnh thoảng.

Tưởng mọi chuyện đã dừng lại ở đó tôi liền bật đèn lên, tư thế nửa nằm nửa ngồi với cái chân đắp hồ trên ngực. Bên ngoài hành lang có tiếng động, cửa sổ của tôi được gõ nhẹ từng hồi. Tôi không nghĩ Trường Đông đang đứng bên ngoài ấy liền kéo vội tấm rèm sang bên, khi bốn mắt nhìn nhau mới thấy lòng đặc quánh. Tiếng anh ta vừa mới bắt đầu cất lên, qua khe cửa nhỏ nhoi vẫn nghe thấy rõ ràng.

“Tại sao em phải tránh mặt anh? Những chuyện đã trải qua em không có lỗi gì cả, đừng tự trách mình mà phải làm như thế.”

Tôi định nói gì nhưng cổ họng vẫn nghẹn ứ, nhất là mỗi câu mỗi lời của Trường Đông như lột hết tim gan, không có gì khác xa sự thật.

“Tôi không tránh mặt anh, càng không cảm thấy bản thân mình có lỗi.”

“Vậy hãy mở cửa ra, anh rất muốn nói chuyện với em.”

“Tôi không có gì để nói, anh về đi.”

Đèn trong phòng đã tắt, không gian xung quanh trở về hiu quạnh nhất, còn mình tôi đứng trơ trọi dựa lưng vào tường. Cái hành lang nối hai phòng với nhau được tạo nên để đặt chậu cảnh, vốn dĩ nó không có cửa thông ra ngoài, nhưng từ bao giờ tôi lại thích đặt chân mình ở đó. Không biết cảm giác của Trường Đông lúc này có giống với tôi không, mỗi lần đứng từ ô cửa sổ nhìn vào trong chỉ thấy khoảng cách hai người thêm xa cách. Giá như không có ô cửa sổ ấy thì sẽ thế nào? Tôi không trào ra ngoài đó và cũng chẳng thấy chậu xương rồng sống mạnh mẽ kia, tôi không nhớ tới Trường Đông sau mỗi đêm vừa xuống.

Nếu một ngày nào đó tôi không còn ở nơi này, Trường Đông có đứng từ cổng nhìn lên, chậu xương rồng có nằm trên ban công nữa?

24. Chương 24

Đạo này Thục Linh rất hay đến nhà tôi, mặc dù Trường Đông đã khỏe hơn nhưng có vẻ chị ta còn lo lắng. Mỗi lúc hai người họ ở bên nhau, tôi hoặc trốn ra khỏi nhà, hoặc khóa kín phòng mình lại, nhất quyết không để bản thân nhìn thấy cảnh sum họp này.

Trường Đông nợ Thục Linh một ân tình, còn tôi nợ anh ta một lời xin lỗi, nhưng rồi chưa bao giờ tôi nói ra.

Chúng tôi sống dưới một mái nhà như hai cái bóng không hồn, trừ khi có thêm sự có mặt của bố mẹ. Màn kịch khá hoàn hảo, người diễn tốt nhất vẫn là tôi.

Chỉ còn vài tuần nữa là tới kì thi tuyển sinh đại học, thực ra trong lòng tôi lúc này rất nôn nao. Nói tóm lại một câu : vừa sợ vừa háo hức. Nhưng tiếc nỗi mỗi khi ngồi vào bàn tôi vẫn chẳng tập trung, cứ nạp thêm chút kiến thức nào là ngày mai nó trôi tuột hết. Cũng có khi nạp mãi vẫn chẳng lấy một chữ chui lọt vào đầu.

Một chút âm thanh nhỏ ở phòng bên cạnh cũng khiến tôi bồn chồn, tự nhiên trong lòng bao nhiêu thứ cảm xúc cùng nảy nua. Tôi lại nghe thấy tiếng mình tự hỏi: Ở bên kia Trường Đông đang làm gì? Mấy cuốn sách mới mua về anh ấy đọc xong chưa? Hôm nay có một bài kiểm tra, anh ấy làm tốt chứ?

Thế rồi dù bài toán trong tập còn dang dở hay cái phương trình hóa học vẫn chưa được cân bằng, tôi lại nhảy tót qua ô cửa sổ đứng lập lòe ngoài kia, nheo mắt nhìn vào căn phòng bên cạnh. Nhưng nhìn mãi vẫn không thấy gì, cửa kính bao giờ cũng phủ rèm kín mít như lòng người, khoảng cách ấy dường như xa xôi không bao giờ đuổi kịp.

Có nhiều lúc tôi tự hỏi, thực ra bản thân đang muốn gì? Tôi yêu Trường Đông, anh ta cũng yêu tôi, còn điều gì phải bận lòng thêm nữa? Tình yêu là chuyện của hai người, nhưng tầm ảnh hưởng của nó lại phủ sóng cả những người xung quanh. Tôi và anh ta cũng vậy, thứ tình cảm đó có phải còn nông cạn quá không?

Tôi không phải đứa cao thượng gì, nhưng cũng không chỉ biết nghĩ mình mà quên đi hạnh phúc của người khác. Và suy nghĩ lại, so với Thục Linh mà nói, tôi vốn không xứng đáng với Trường Đông.

Hôm nay tôi qua nhà Ân mượn cuốn sách, lúc trở về đã nhìn thấy một khóm hồng trắng đặt ngay giữa bàn. Tôi hơi bất ngờ, trước nay có thấy mẹ thích mấy thứ này đâu, liền cầm lên ngửi thử. Tôi không biết ý nghĩa của hoa hồng trắng là gì, nhưng cảm giác lúc này rất đê mê, mùi thơm nhẹ dịu đi tới mũi đã ngấm tận vào mỗi tế bào.

“Em thích nó không?”

Trường Đông đứng trên bậc thềm cao nhất ở cầu thang, ánh mắt nhìn tôi đầy dụng ý. Cả câu hỏi kia nữa, vừa nghe tôi đã vội giật mình. Tôi ấp úng nói không nên lời, không biết trả lời làm sao cho hợp với hoàn cảnh.

“Tôi không có cảm xúc gì cả.”

Khóm hồng trắng được thả nhẹ xuống bàn, hai tay tôi lại vút chặt vào nhau.

“Là của Thực Linh đấy, em thích cứ mang nó về phòng.”

Nói vậy là ý gì? Hai mắt tôi đảo ngẫu nhiên lên phía Trường Đông, gò má cũng bắt đầu nóng hổi. Chưa bao giờ tôi mất thiện cảm với hồng trắng như bây giờ, tự nhiên lời nói cũng bị chi phối theo cái thứ cảm xúc kia.

“Tôi đâu giám tranh dành với anh, Thực Linh biết được không chừng cảm hận tôi chết mất. Hoa hồng đẹp lắm, còn rất thơm nữa, anh cứ vui vẻ tận hưởng nó một mình đi.”

Tôi dẫm chân xuống sàn nghe thành tiếng, bước qua Trường Đông còn cong khóe môi lên.

“Thực Linh yêu anh như vậy rồi, đừng vì lí do gì mà làm khó người ta thêm nữa.”

Tôi không nghe thấy anh ta nói gì, có chăng cũng chỉ là một nét cười gượng gạo trên môi.

Đêm đó tôi cứ suy nghĩ về khóm hoa hồng trắng không thôi, cố tình bước xuống nhà mấy lần rồi đảo mắt ra xung quanh, nhưng không thấy nó nằm ở đâu nữa. Tự dưng tôi lại nghĩ, có khi nào Trường Đông tuyệt tình tới mức đem vứt rồi không? Lúc đó mắt tôi đã sáng lên, môi cũng nở một nụ cười, đến bản thân không nghĩ mình có lúc cũng lạnh lùng và tàn nhẫn như thế?

Tôi đã từng nói sẽ buông bỏ tình cảm của mình để Thực Linh đến với Trường Đông, nhưng một phút nào đó nao lòng, đôi khi tôi cũng hối hận, hoặc như lúc này đây, tôi đã vui trên trên sự đau khổ của người khác, bởi ít ra tôi biết người đó vẫn chỉ yêu tôi.

Đã lâu rồi đây là lần đầu tiên tôi gõ cửa phòng bên, tất cả chỉ vì khóm hoa hồng Thực Linh mang tới. Trường Đông ra mở cửa, không khỏi bất ngờ nhìn tôi, ánh mắt không rõ đang vui hay buồn nữa.

Tôi lú lờ cả lưỡi lại, định nói hết thối mắc trong lòng nhưng rồi lại thôi, tự nhiên thấy hối hận việc vừa làm ghê gớm. Trường Đông vẫn nhìn, những lúc chỉ có hai người ánh mắt luôn sắc bén, một lúc lâu liền hỏi.

“Em có việc gì không?”

Tôi có việc gì không nhỉ? Tôi cười nhạt một cái, nuốt hết bao nhiêu nước bọt trong miệng mình.

“Nghe thấy tiếng động lạ, tôi tưởng anh có việc gì.”

Tôi nói kiểu gì lại đưa ra một lí lẽ rất chối tai, chỉ thấy Trường Đông mở tung cánh cửa ra rồi nói.

“Em nhìn thấy rồi đấy, mọi thứ vẫn bình thường.”

Tôi bỏ về phòng, không quên khóa chặt cánh cửa một cách nhẹ nhàng nhất. Không nhớ nhịp tim của tôi lúc đó thế nào, nhưng có vẻ thân nhiệt hơi cao, tốc độ thở cũng không đều nữa. Có hai lí do khiến bệnh tình của tôi trầm trọng như thế. Thứ nhất, vừa rồi khi ra mở cửa cho tôi, rõ ràng Trường Đông đang bán nude cơ thể. Tôi không phải chưa từng trông thấy ai như thế, nhưng với Trường Đông thì chưa bao giờ, mà tình cảm tôi dành cho người này lại không hề trong sáng. Thứ hai là, đã lâu rồi hai chúng tôi không tiếp xúc da thịt với nhau, mà rõ ràng vừa rồi khi tôi nói hết câu đã bị anh ta véo vào má đầy âu yếm.

Những thứ như vậy ập cái trước mặt mình, đừng nói là tôi chứ ngay cả Thực Linh hay bất cứ cô gái nào cũng sẽ bối rối. Có thể bệnh tình tôi nặng hơn họ, nhưng ít ra vẫn có sự kích thích như nhau.

Cả buổi tối tôi cứ nằm suy nghĩ miên man, một lúc sau mới nhớ ra lí do mình tối tìm anh ta là gì. Cách Trường Đông mở tung cánh cửa cho tôi xem, nghĩ ra không đúng lắm thì phải. Hình như anh ta cố ý, hoặc là hành động không suy nghĩ, nhưng rõ ràng không có khóm hoa hồng nào đập ngay trước mắt tôi.

Tôi ngó người ra, vậy khóm hoa ấy đâu rồi? Phòng khách không có, phòng bếp không có, phòng Trường Đông cũng không, một ý nghĩ thôi thúc tôi chạy ra khỏi nhà. Tôi nhón chân nhìn vào thùng rác ngay trước cổng, một thứ mùi hôi thối bốc lên muốn ói cả ra. Nhưng tôi vẫn kiên trì dừng mắt một lúc lâu, chỉ là trong đó không có khóm hoa nào đang tồn tại.

Đầu tôi như sắp nổ tung, cảm giác vừa vui vừa buồn lẫn lộn. Buồn vì cái gì thì tôi rõ, nhưng vui thì lại không.

Đêm nay có vẻ hơi dài, tôi lại không ngủ được, liền trèo qua cửa sổ ra ngoài hành lang. Cơ thể tôi bất động một lúc lâu, tự dừng mỉm cười trong vô thức.

Chậu xương rồng trước cửa phòng Trường Đông nay đã xê dịch sang phía tôi, thay thế vị trí của nó là một khóm hồng trắng trồng vào chậu cẩn thận. Thực lòng mà nói, chậu xương rồng có đặc biệt tới đâu thì ngay lúc này đây cũng trở nên tầm thường nhất, chậu hồng trắng càng rực rỡ phô trương thì nó càng thêm dư thừa.

Tôi đồng cảm xúc này, thà không tồn tại chứ nhất quyết không muốn dư thừa trong mắt người khác.

Hóa ra là như vậy, tôi chợt nghĩ.

Tôi còn tự viên hoặc bản thân Trường Đông vứt bỏ khóm hoa hồng của Thực Linh, nhưng thực ra không phải. Anh ta không những không vứt bỏ nó mà còn đem trồng vào chiếc chậu rất phô trương, đem đặt ngay trước cửa phòng mình. Thứ Trường Đông vứt bỏ là chậu xương rồng, bây giờ anh ta không còn cần nó nữa.

Tự dừng tôi thấy lòng tự tôn bị xúc phạm ghê gớm, bao nhiêu suy nghĩ vớ vẩn lại len lỏi trong đầu. Hai luồng cảm xúc đang mâu thuẫn trong trái tim tôi, buông bỏ tình cảm này là do tôi tự chọn ình, giờ mất rồi còn trách ai nữa? Tôi không trách, chỉ là bỗng thấy không can tâm.

Hóa ra tình cảm của con người cũng chỉ đến vậy thôi, tôi có thể từ bỏ, tại sao người khác lại không?

Kể từ ngày hôm đó chậu xương rồng không còn tồn tại nữa, trên ban công chỉ còn mỗi chậu hồng trắng rực rỡ thôi. Mỗi lần giáp mặt với Thực Linh trong căn nhà này tôi luôn cảm thấy chị ta rất vui, tất nhiên tôi cũng hiểu nguyên nhân niềm vui đó.

Chẳng phải ngày trước Thực Linh từng làm loạn lên vì một chậu xương rồng sao? Tôi tự lúc lợi khí ức của bản thân, cũng chính lúc đó tôi đã trông thấy hai người họ trao nhau nụ hôn đầu đời. Tôi cũng từng trao nụ hôn đầu đời cho Trường Đông, nhưng thứ nhận được lại không phải là nụ hôn đầu đời của người ấy, nó vốn dĩ bị Thực Linh lấy mất rồi.

Hóa ra nụ hôn đầu đời cũng quan trọng như thế, tôi thầm nghĩ lại tự cười với bản thân.

Ngày nào Trường Đông cũng mang nước ra tưới cho chậu hoa của mình mà không sợ nó chết, bất giác trong lòng tôi cảm thấy thanh thản hơn. Đúng rồi, đáng ra phải thế này ngay từ đầu chứ?

Nếu trồng một cái cây, nhưng vì tưới quá nhiều nước mà nó chết đi, chỉ bằng đem thay vào một loại cây khác? Với một người cũng vậy, nếu yêu thương nhiều quá mà làm khổ người ta, chỉ bằng đem trái tim phó mặc cho kẻ khác?

Ừ thì trái tim không bao giờ chết, chỉ cần luôn đập vì nhau thì ở bất cứ đâu cũng thấy ấm áp lòng.

Ngày hôm đó tôi đã khóc rất nhiều, khóc như trận mưa đầu mùa hạ, nhưng trong lòng lại thấy thanh thản biết bao. Thực ra nước mắt đôi khi không phải chỉ mặn đâu, trong đó còn pha lẫn ngọt ngào nữa.

Những ngày tôi tham dự kì thi quan trọng nhất trong cuộc đời, tất cả được gói gọn bằng hai từ: “tê nhạt”.

Thực sự tê nhạt vô cùng, tôi không có hứng thú, cũng không có đam mê, lấy đâu ra niềm vui và háo hức như bao sĩ tử khác. Tôi làm bài không tốt, không tốt một chút nào.

Tôi không muốn nhắc lại mấy ngày ngắn ngủi và vô vị ấy trong đời, chỉ lướt qua như vậy thôi, để biết rằng sự lựa chọn về sau không phải là vô ích.

Tôi còn nhớ ngày nhận kết quả, biết đã trượt kì thi đại học đầu tiên trong đời nhưng vẫn thấy nhẹ lòng. Tự dưng ông trời cho tôi thêm lí do để trốn tránh cái tình cảm nhỏ nhỏ ấy, mặc có gì tôi không nhận lấy còn phân vân?

Đừng nói bố mẹ hành xác tôi thế nào, nhưng tôi không quan tâm. Duy chỉ có những gì nghe từ miệng Trường Đông, đến giờ tôi vẫn còn nhớ mãi.

Tôi còn nhớ đêm hôm đó, lúc hai giờ ba mươi lăm phút cửa phòng chợt rung lên. Tôi chưa ngủ mà Trường Đông vẫn còn thức, anh ta đứng ngoài kia gọi tên tôi rất rõ ràng.

“Mộc Đan.”

Trái tim tôi cũng kể từ giây ấy mà nhói lên, chỉ ước bản thân giám ra ngoài ôm chặt con người ấy. Nhưng tôi vẫn im lặng, chỉ cảm nhận giọt nước vừa ngọt vừa đắng trên môi mình.

“Ngày mai anh về rồi, chỉ sợ lúc tới đây không còn gặp em nữa.”

Tôi nghe thấy tiếng nấc, nhưng hình như không phải của mình. Căn phòng vẫn mờ mịt vì bóng tối phủ quanh, chỉ heo hắt chút đèn đường ở ngoài kia vọng lại.

“Anh chỉ muốn em biết một điều này: Anh rất yêu em. Nhưng có thể em đúng, đôi khi yêu nhau không cần ở bên nhau, chỉ cần hai trái tim luôn đập vì nhau là quá đủ. Anh thấy như thế cũng đủ rồi, đủ cho anh nhớ tới em suốt đời, đủ cho thứ tình cảm kia không bao giờ phai nhạt. Chúng ta mãi là anh em tốt của nhau. Em gái ruột, anh yêu em rất nhiều.”

Tôi mở cửa bước ra ngoài, không còn một bóng người lẫn âm thanh nhẹ nhất có thể nghe thấy. Trước cửa bây giờ chỉ còn chiếc hộp nhỏ trông rất đẹp mắt mà tôi chưa từng thấy lần nào. Tôi chợt nhớ, cái ngày ngồi trong quán Bể Lãng cùng với Gia Huy, tự dưng cảm tưởng cái hộp này với cái hộp đã khiến Trường Đông và anh ta gây lộn với nhau, hai thứ cùng là một.

Tôi không biết rõ, có lẽ vừa nuốt phải một giọt đắng tận bờ môi, rồi đem chiếc chuông gió xinh đẹp treo lên cửa sổ. Hình như từ phút ấy những cơn gió ngoài trời cũng thổi dữ dội hơn, chiếc chuông kêu leng keng vừa vui tai vừa buồn đến từng neuron trong bộ não. Tự nhiên tôi thấy tiếc, những môi vẫn mỉm cười. Giá như, chỉ là giá như thôi, Trường Đông mang tặng tôi chiếc chuông gió này sớm hơn một chút thôi, để hằng đêm nghe thấy âm thanh kia tôi khỏi phải trào ra ban công ngắm trộm một người. Người bên trong vốn không biết, người bên ngoài cửa sổ cũng đau lòng biết bao.

Trái tim tôi nghẹn ngào, một lời nói thốt ra chỉ riêng mình nghe thấy.

“Trường Đông à, em nợ anh một câu nói này thôi: Em yêu anh rất nhiều!”

25. Chương 25: The End

Máy bay cất cánh rời khỏi bầu trời Việt Nam, thứ duy nhất Hoàng Mộc Đan để lại là trái tim của mình.

Bốn năm ấy trái tim cô không đập một lần vì ai, nó từ lâu đã nằm trong lòng ngực kẻ khác.

Bốn năm ấy đôi mắt cô không nhìn thấy ai, cả thế giới xung quanh chỉ tồn tại một người.

Bốn năm sau tôi trở về, mọi thứ vẫn không hề thay đổi. Thành phố này vẫn rực nắng vào mùa hè và lạnh giá vào mùa đông, ban ngày mặt trời lên cao và ban đêm đèn đường vẫn sáng rõ.

Tôi lại trào qua ô cửa sổ ra đứng ngoài hành lang, cầm cuốn sách mỏng trên tay rồi lật tới trang gần cuối nhất, nơi đó có một hàng chữ được tô đậm đã phai màu : “” Xử Nữ và Song Ngư là hai cung hoàng đạo đối đỉnh nhau nhất. Tuy nhiên chính sự khác biệt đó đã khiến họ dễ phát sinh tình cảm với nhau. Về phương diện tình yêu, họ là cặp đôi đẹp nhất.”

Tôi đưa tay ra hứng một giọt nắng rơi nhẹ trên ban công, nở một nụ cười thật rạng rỡ. Chỉ là tôi đang nhớ tới một người, chỉ vậy thôi...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-ben-ngoai-cua-so>